

ROTO
BIBLIOTEKA
X-100
S F

GALAKTIČKI TUNEL

BROJ 14 ● 200 DINARA

R. ANGELAKIS

NAUČNA FANTASTIKA

14

1986.

R. ANGELAKIS

GALAKTIČKI TUNEL

X-100

Urednik izdanja

GRADIMIR PAŠČANOVIĆ

Recenzent

S. ĆURČIĆ

Izdaje i štampa: Novinska, izdavačka i štamparska radna organizacija »DNEVNIK«, OOUR »IZDAVAČKA DELATNOST«, Bulevar 23. oktobra 31 Novi Sad, telefon (021) 621-555. Broj žiro-računa: 65700-603-6350. Direktor NIŠRO »DNEVNIK«: **JOVAN SMEDEREVAC**, Rukovodilac OOUR »Izdavačka delatnost«: **ILJA VOJNOVIĆ**, Glavni i odgovorni urednik OOUR: **TODOR ĐURIĆ**, Urednik Redakcije knjiga: **MILORAD PREDOJEVIĆ**, Sekretar Redakcije: **ZDENKA KARABASIL**, Tehnički urednik: **JULIŠ ARVANITIDIS**, Korektor: **SAVA MALEŠEVIĆ**

Tiraž: 25.000 primeraka

RUKOPISI SE NE VRAĆAJU

R. ANGELAKIS

GALAKTIČKI TUNEL

Glava 1.

ČETVRTAK NA BEZIMENOJ PLANETI

Okolna brda, gledana izdaleka, izgledala su zelena i plodna. Bertin se osećao prevarenim zbog želje da u njima zauvek ostane. Dobro je znao da retko zelenilo, sa ove udaljenosti, u sebi stapa u primamljivu celinu i ono što pod sobom krije. Prvih dana svog dobrovoljnog izgnanstva odlazio je do najbližih obronaka i verao se uz stene do fatamorganskih livada. Prilazeći bliže, dok se stenje osipalo pod njegovim nogama, ustanovio bi da zelena boja nestaje pred njegovim očima. Čak se i plemenito drveće pretvaralo u zakrčljalo žbunje, grčevito pripinjeno uz tle koje se jedva moglo nazvati zemljom. Zelene livade ostajale su na strani odakle je došao, ugnježdene na nekim drugim brežuljcima.

Osvrnuvši se, video bi svoj mali logor u dolini, smešten u gaju kraj krivudave reke. Obmana bi bila potpuna da sat ranije nije odatle krenuo. Međutim, dobro je znao da ga dole čeka samo niz barica, koje se spajaju i teku tek za obilnih kiša. Ta voda nije bila za piće; gorkoslanina od mineralnih soli, koje je spirala duž svoga toka, pri pranju zuba skupljala mu je usta. Priroda tla je verovatno i prouzrokovala neplodnost ovoga kraja. Pored velike količine soli, tle je uglavnom

bilo sastavljeno od gline, koja bi, za vreme kiša, samo malo nabubrila, stvarajući pri tom nepropusan ljevavi sloj, preko kojeg su tekli potocići od Slane Reke, kako ju je s pravom nazvao. Mestimično su se formirale lokve, da bi isparile za vreme sledećeg sunčanog dana.

Žed ga je prenuo iz jalovog zurenja u brda, te iziđe iz senke primitivne nastrešnice i pride svom linijskom krstašu da se napije vode. Ušao je u mali brod, sa kojim je prilično smelo, prkoseći zamkama svemira i ljudi, doleteo sa svoje rodne Erte na ovu malu planetu, toliko zatvorenu u Galaksiji, da čak nije imala ni ime. Vodu je pio lagano, odmeravajući svaki gutljaj, mada za to nije imao potrebe. Prva kapsula dejonizatora još je funkcionisala, a vode za samo jednog potrošača u Slanoj Reci bilo je dovoljno. Na neki čudan način, priroda je za vreme njegovog kratkog boravka već ugradila osećanja ograničenosti i nedostatnosti u njegovu podvest. »Ako, zato više uživam«, osmehnuo se i sa zadovoljstvom nastavio da pije.

Pogled mu se spusti na gomilu crteža rasutih po stolu. Oklevajući, počeo da ih prelistava. Obratio je pažnju na detalje, koji su ga, po ko zna koji put, uverili da okolnosti utiču na stil i sadržinu crteža. Posebno se to ispoljavalo kod drveća, čudno izuvijanog, izvučenog sa bez-

broj tankih linija, koje su, tek gledane sa rastojanja, činile celinu. Ovde je imao previše vremena, bez zadatih rokova od strane urednika, ili pak neke besmislene opklade sa drugarima iz kluba – ko bolje, ko pre... »Pa šta«, pomislio je, »ovde je drveće baš takvo: izuvijano i nestvarno.«

Nije znao gde se nalaze njegovi drugovi i Bertinu je to najteže padalo. Njihovi redovni sastanci četvrtkom, u maloj sali krčme »Zub vremena«, postali su navika koje se nisu mogli otresti ni kada je u pitanju bila ljubav. Sećao se da je Štrojan zakasnio samo jednom, i to zato da bi ih sa sigurnošću mogao obavestiti, da je njegova Halina rodila kćerku. Najveću zabavu bi im pružio Bookee, posle propuštenog basefight meča, jer, ponekad se dešavalo da značajni mečevi budu zakazani baš četvrtkom. Tada, i samo tada, žučno bi predlagao da se termin sastanaka promeni, da je bilo koji drugi dan bolji, čak da je glupo što se uopšte sastaju. Ali, smeh ostalih, bilo ih je šestorica, skrenuo bi uskoro razgovor na druge teme i sastanak bi krenuo svojim normalnim tokom.

Sastanci nisu imali dnevni red, ni utvrđenu temu, čak nisu bili ni obavezni, ali, kako nisu uspevali da nađu pogodniji naziv, za njihove porodice to su bili »sastanci«, svetinja u koju niko nije smeo da dirne. Možda je za sve bio kriv Džejson, koji je, kada se stari Trev povukao zbog ciroze jetre, preuzeo od oca redakciju i počeo da ih okuplja, sa neiscrpnom energijom, kakvu poseduju samo mladi ljudi. Omamio ih je svojim idejama, za čiju realizaciju nije bio potreban rad, već igra zrelih ljudi koji misle na isti način. U to vreme je iz redakcije otišao samo Sloum, što je bio dokaz više, da je na neki maglovit način istu igru igrao i stari Trev.

Bio je četvrtak. Nije morao da proverava u kalendaru. Bilo je to uslovljeno u njemu. Osećao je ne-

jasnu čežnju, neku prazninu u stomaku, koja je izazivala nervozu. Sve se postepeno pretvaralo u bes što je prisiljen da se odrekne svega zbog gluposti i zatucanosti fanatičnog Predavača Muffera, koji je pokrenuo hajku protiv njega i ostalih iz redakcije, sa obrazloženjem da kvare decu i da je njihov rad do krajnosti dekadentan i subverzivan. Sumnjao je da je izrečen pravi razlog. I ono »subverzivan« nikada do kraja nije shvatio, ali, našli su se oni, kojima je ta reč bila trn u oku i sve je počelo da se odvija fantastičnom brzinom.

Nekako je izgledalo da je, ipak, lova bila u pitanju i da je najveća smetnja to što je njihov način rada privlačio daleko veći broj čitalaca od mašinskih likovnih knjiga, koje su kompozeri izbacivali na tržište po odavno utvrđenim šemama. To što je »novi« način bio u stvari stari, jer su iz muzeja uspeli da dobiju podatke, da se nekada samo tako radilo, da se najviše cenilo lično i stvaralačko u jednoj likovnoj knjizi, da se to zvalo Umetnost, nije ostavilo utisak na Komisiju. Džejson, koji je svu odgovornost jednostavno preuzeo na sebe, bio je prvo ismejan, a zatim tako valjan po blatu, a da ga se i rođena porodica odrekla, osim, naravno, starog Treva, koji to nije preživeo.

Štrojan i prgavi Bookee reagovali su žestoko i bili uhapšeni. Sloum se obavezao da više neće raditi, a Kern je u opštoj pometnji nestao. Bertin... taj deo priče mu je bio savršeno poznat. Ukrcao se na svoju »Munju« i bez prijave Orbitalnoj kontroli nestao u dubinama Galaksije.

Pažljivo je pokupio svoje crteže i zatvorio ih u omot. Prebiranje po uspomenama podsetilo ga je da još nije bezbedan. Izišao je iz »Munje« i ponovo proverio da li je brod dobro zaklonjen od pretraga iz niskih slojeva atmosfere. Očekivao je poteru, ali na šljunčanoj obali zvezda, zrno

peska planete na kojoj se nalazio, teško bi zapalo za oko nekom od Tragača. Svaki protekli dan smanjivao je mogućnost da se nešto nepredviđeno dogodi i njegova razmišljanja su se već usredsređivala na želju da se otisne do mora u kome su se sakupljale sve bujice ove planete. U svojoj predostrožnosti odabrao je ovu pustoš kao sigurniju, ali mu je krajnji cilj bilo more. Tamo, na njegovim obalama, lakše će sačekati potiskivanje njihove afere u drugi plan i povratak na neku od civilizovanih planeta Federacije.

Zvezda je preleteła preko još svetlog neba u sumrak. Zapazio ju je sasvim slučajno, jer je ispitivački posmatrao grupu oblaka koja se sakupljala na obzoru. Nije bilo mesta iluziji da je to meteorski kamen ili zalutala kometa. Bio je to linijski brod, gotovo je mogao da prepozna i njegovu klasu, brod očito zainteresovan za njegovu planetu. Nije bilo drugog razloga da se materijalizuje u ovoj oblasti.

Instinkt ga je pokrenuo i u žilama mu skoči nivo adrenalina. Sakriti se, što pre, od moguće opasnosti. Suprotstavio se nagonu i nekoliko puta duboko udahnuo, ne bi li usporio rad alarmiranog srca. Smireniji na ovaj način, počeo je drugačije da posmatra zvezdu koja se približavala. Verovatnoća da bude primećen, da to bude tragački brod Federacije i da baš njega traži bila je ravna nuli.

Nekoliko minuta kasnije ispostavilo se da je to ipak Tragač i da je za bekstvo kasno. Iznad jasnih obrisa broda bljesnula je energetska mreža, munjevito se razvila i zamutila horizont sa svih strana. Zatvaranje klopke potvrdilo je da su baš njega tražili. Opsovao je zakon verovatnoće, koji ga je tako dosledno i potpuno izigrao. Pošto mu je uskraćena mogućnost bekstva, preostala mu je igra skrivanja, na koju je takođe računao. Hitro se

bacio u brod i pokrenuo motore. Više nije bilo važno što će sada svi senzori na Tragaču ludački zaurlati. Uzdigao se sa tla, istovremeno sagorevajući svoj mali logor. Nisko se ustremio ka gudurama, gde ga je očekivalo planirano utočište. Nije primetio kako u plamenu izgaraju crteži razvejadi snažno potisnutim vazduhom.

Visoki zidovi uskih kanjona velikom brzinom promicali su kraj njegove letilice, tako da se retko zeleno rastinje povezalo u niz zelenih linija, koje su se spajale i prekidale u haotičnom ponavljanju šifrirajući nemoguće poruke bezimene planete, koja mu je uskratila svoje okrilje. Njemu su šifre bile poznate, jer je mnogo puta uvežbavao ovu scenu. Pažljivo je birao gudure za vreme leta i pre nego što je Slana Reka postala potok, krenuo je jednom bočnom pritokom, naglo usporio i gotovo se zario u pećinu za čije je postojanje odavno znao.

Prva stvar po izlasku iz broda bila je da proveriti je li potpuno zaklonjen stenama, koje će onemogućiti infrasenzore Tragača da ga otkrije na tlu. Zadovoljno je odmerio koracima od zadnjeg kraja broda do ivice prostrane pećine i počeo da zatvara ulaz ranije pripremljenom maskirnom mrežom.

„Nema potrebe, gospodine Bertin“, začuo se odmeren i pomalo podsmešljiv glas iz dubine pećine. „Složit ćete se sa mnom, da sam imao pravo kada sam tvrdio da se lisica uvek lovi u svojoj jazbini.“

Strah je Bertina pokrenuo ka izlazu iz pećine, ali su mu noge otkazale poslušnost. Bila je tu pomalo umešana i glava, jer mu je bilo jasno da bez odgovarajuće opreme ne bi izdržao u nekontrolisanom skrivanju ni dvadeset i četiri časa. Uzbudjenja kroz koja je prošao istopila su njegovo samopouzdanje i on se, gotovo bezvoljno, uputi ka silueti oficira Federacije, čija se bela uniforma, fosforesciraajući u polumraku, jasno razaznavala.

»Ne razumem...« prokrkljao je tuđim glasom.

»Samo izvolite, pitajte. Ja sam ovde zato da vam pravim društvo«, oficir se lagano naklonio sa gotovo srdačnim osmehom na licu. »Dozvolite da se predstavim, major Embrouz Tejnt, zapovednik lakog Tragača Federacije«.

Sasvim se približio Bertinu, koji je stajao opuštenih ruku i nastavio:

»Svakako vam je jasno da će moja posada morati da obavi izvesne formalnosti oko vašeg logora i ove pećine. Moraće i da pripremi i vaš brod za transport. Imamo vremena za razgovor. Dovoljno...«

Pokroviteljski mu je stavio ruku na rame i poveo ga ka brodu, gde je pećina bila mnogo svetlija.

»Potpuno vas razumem što čutite. Usamljenost može biti nepodnošljiva, pogotovo na ovakvim nenastanjenim planetama. Došli bismo mi i ranije, ali, eto, znate da je administracija spora. Sve te dozvole za letove, za korišćenje Tranzitnih stanica, takse za hipove kroz galaktičke prolaze... Uostalom tu ste i napravili najveću grešku. Ne platiti prolaz kroz hip zaista je početnički. Kako ste, zaboravili da turite karticu ekspozituri stanice? Kontrolna stanica namignula bi signalu vašeg broda da ste platili i sve bi bilo u redu. Kompanijama je važno samo da broj na njihovim računima raste. Ovako, identifikovali su vas još kod prvog skoka i podneli urednu prijavu...«

»Znači, tako se dogodilo?...« Bertinu se pod bujicom Tejntovih reči polako vraćala prisebnost.

»Ne sasvim«. Sujeta bljesnu u tonu kojim je nastavio Tejnt. »Došli bismo neizostavno, doduše malo kasnije, ali sigurno pre nego što se dosetite da niste jedini koji zna za ovu planetu«.

Bili su već na ivici pećine i gledajući varljivi predeo koji je izabrao za stanište, Bertin se u sebi gotovo

saglasio sa Tejntom. Na njegovu poslednju opasku se trgao:

»Šta ste time želeli da kažete?«

»Bravo! Konačno počinju prava pitanja«. Tejnt je delovao ozareno. »Malo više koncentracije i pogodili biste i sami. Ne, ne, nemojte da se trudite. Osećam da ste ipak na pravom putu, ali, zašto taj izraz strepnje na vašem licu? Nismo mučili vaše prijatelje. To da se i time bavimo, samo su nesuvisla naklapanja budala. Danas postoje mnogo efikasnije metode. No, ni to nije bilo potrebno. Uzgred rečeno, pozdravio vas je Sloum. Neprijatan čovek. Uskratio nam je mogućnost i zadovoljstvo da sve uradimo sami...«

Preko lica mu je prešao izraz gađenja.

»Ah, da, Sloum... Kako da na to nisam pomislio?...« odsutno je promrljao Bertin.

»Imaćete dovoljno vremena da o tome razmišljate, naježim se kada pomislim...«

Bertina je počela pomalo da nervira razgovorljivost ovog majora Galaktičke Federacije. Kao da se događa nešto uobičajeno, nešto slično egzerciru, redovnom treningu za ophođenje, a ne privođenje nekoj nepravednoj pravdi, čoveka, kome čak nije bilo jasno zbog čega je uopšte kriv. Ipak, trebalo je to na neki način iskoristiti.

»Jedna stvar me je mučila sve vreme, majore. I nisam uspeo sebi da je razjasnim. Pitao sam se obezspešno...« Bertin je bio potpuno sbran. »Kad vam već odgovara postavljanje pitanja, pokušajte da mi objasnite zašto je podignuto toliko buke oko mojih prijatelja i mene? Zar smo zaista toliko važni da ste morali da potegnete čak u ovu nedodiju?«

Tejnt je neprijatno dugo ćutao.

»Zar pitanje nije bilo dobro?« izazivao je Bertin.

»Ne. Sve je u redu. Samo...«, ali videlo se da nije u redu, jer je osmeh nestao sa Tejntovog lica, a

negde u izvijenim obrvama pojavio se grč. »To pitanje sam i sam sebi postavljao, iako to nije moja dužnost. I, verujte, ubeđen sam da nije u pitanju ono što je trućao Predavač Muffer. Posredi je sigurno nešto drugo. No, svi putevi su dozvoljeni Kompanijama. Naše je da sprovodimo«.

Prijemnik na Tejntovoj ruci neprijatno zacikta i on ga prinese licu sa olakšanjem što je razgovor na ovako neprijatnom mestu prekinut. Saslušao je poruku, a zatim se obratio nekom, sa vojničkim tonom u glasu:

»U redu. Dobro je. Možete poslati transportni lender«. Isključio je prijemnik i ljubaznim glasom obratio se Bertinu. »Gotovo je. Za par minuta polazimo«.

»Mogu li bar da znam šta me tamo čeka?«

»Kako da ne. Vaši prijatelji. Na okupu su, i samo im vi nedostajete. Zar ste zaboravili da je danas četvrtak? A, ja sam se potrudio i pripremio vam i piće, da sve bude kao kod »Zuba vremena«. Tako će biti i dalje, bar dok se nalazite na mom Tragaču.

Glava 2.

ŠESTARENJE KOD GALAKTIČKOG PROLAZA

Četrnaesta nedelja u praznom prostoru nadomak iskrivljenja nervirala je komodora Akropatona. Nerviralo ga je i to što se u neprijatnoj blizini, na samo nekih pedesetak hiljada kilometara, nalazio i deo flote Antalske Kompanije. Sa istim zadatkom, da zaposedne novootkriveni galaktički prolaz onoga trenutka kada se razreši način prodora kroz njega. Ili da u tome spreči protivničku stranu. To što su pripadali istoj Federaciji nije bilo značajno. Federacija je Federacija, ali i Kompanija je Kompanija. Već par stotina godina niko nije krio gde leže prave snage i politički

odnosi su svedeni na formalnost. Kapital i profit ništa više nije bilo važno.

Poznavao je dobro komodora Pletela. Čak su zajedno sedeli u Savetu, kada je neočekivana pojava Spoljnih na rubovima Galaksije za trenutak zbila Federaciju u jedinstvenu celinu. Zbog toga sada nije bio ravnodušan. Vreme između sednica provodili su zajedno i dobro je upoznao njegovu odlučnost. Rastanak po iznenadnom nestanku flote Spoljnih, koja je odmaglila za nekim drugim ciljevima, propratili su zdravicom da sledeći susret bude u bezbednijoj situaciji, ali manje miroljubiv.

Na pet milja od Akropatonovog broda, teškog nosača Federacije, plutala je potpuno nova Tranzitna stanica, spremna da bude priključena na prolaz. Ista takva nalazila se u Antalskoj floti i jedna će biti suvišna. Ipak, iskrivljenje do sada nije prihvatilo ni jednu ni drugu.

O principima iskrivljenja i uspostavljanja galaktičkih prolaza nikada nije mnogo znao. Čak i kada su pokušali da ga u to detaljno upute, izbegao je zamorne časove i povukao se u bezbednost svoje službe. Smatrao je da je dovoljno to što zna da je Galaksija prostorno ograničena nečim što je podsećalo na prilično ispražnjeni mehur, sa gusto izukrštanim naborima. Ti nabori su mestimično bili toliko spljošteni da je proboj kroz njih predstavljao izuzetno povoljnu prečicu kroz svemir i jedino je bilo potrebno uspostaviti Tranzitnu stanicu sa dovoljnom energetsom podrškom za prolaz kroz membranu. Ovakva mesta po pravilu su otkrivana slučajno, na osnovu toga što bi neki linijski brod sa dobro proračunatom maršrutom dospevao na krivi cilj nakon klizanja duž prostornog iskrivljenja.

Ovo iskrivljenje nije bilo izuzetak. Jedino se uspešno odupiralo svim primenjenim energetskim

nabojima i ostalo samo potencijalan galaktički prolaz. Naučnici su i dalje pokušavali da reše problem i samo to je zadržavalo dve flote da kao jata orlova šestare iznad galaktičkog prolaza.

»Savijere, primiću onog novinara »Federejšn Posta«, zove se Gordon Galn, zar ne obrati se Akropaton najzad svom adutantu, koji je stajao kraj njega spreman da mu ispuni svaku želju. »Neka dođe u moje prostorije«.

Adutant odgovori sa nelagodnošću u glasu:

»Mislim da je bolje da to obavite u maloj sali brodskog salona«.

Bezvoljno se saglasio sa adutantom predlogom, iako nije bilo uobičajeno da tako interveniše.

»Dobro. Idem ja tamo, bar ću popiti i neko dobro piće«.

Završavao je drugu čašu krejpa, kada se vrata salona otvoriše i na njima se pojavi ženska osoba koju do tada nije zapazio na svom brodu. Bila je odevena u kombinezon, kao i ostali članovi posade, ali bez ikakvih oznaka. Kretala se neuobičajeno, bez mekoće u koracima koja je tako svojstvena galaktičkim putnicima i zaustavila se pred njegovim stolom.

»Ne sećam vas se. Upiljio se u njene pomalo ljute smeđe oči. »Kom odeljenju i kojoj grupi pripadate? Ime i oznaka jedinice«?

Oduvala je pramen kose sa čela pre nego što je odgovorila:

»Kada biste kao džentlmen ustali pred damom, možda još ne biste propustili šansu da vam se predstavim«.

Rđava slutnja diže ga iz fotelje. I Savijerova neumesna intervencija počeo da dolazi na svoje pravo mesto. Proklinjao je u sebi glup običaj nekih da se više ne pridržavaju uobičajenih muških i ženskih imena.

»Mis Gordon Galn, ako se ne varam?« procedio je.

»Ostavite stereotipe, komodore«, nasmejala se resko i nastavila: »Sada ćete mi još reći da vas vaš

adutant nije obavestio da je novinar »Posta« žena?«

»Ali... to je...«

»Posle toga će slediti izvinjavanje da me inače ne biste ostavili da čekam dva dana, među posadom, na dogovoreni razgovor?«

»Taj razgovor...«, više nije znao da li se bori da dođe do reči ili daha.

»I naravno, na kraju, da moja poseta uopšte nije dogovorena, a da o intervjuu nemate pojma«, završila je tvrdo, svesna da ga je potpuno pomela i da sada više neće imati problema sa tim nadutim svemirskim vukom.

Okrenuo joj je leđa bez reči i natočio sebi novu čašu krejpa. Istresao ju je naiskap i ostao još par trenutaka u tom položaju. Zatim se lagano okrenuo, na licu mu više nije bilo zbunjenosti, osmehnuo se vrteći glavom i širokim pokretom ruke pokazao na slobodnu fotelju za stolom.

»Izvolite, smestite se, gospodice Galn. Moram priznati da ste me prosto počistili«.

Jednim pokretom ruke dao je znak barmenu i dok je on prilazio, naže se nad devojkicu i promrmlja:

»Uhodan sistem, zar ne? Treba se izboriti sa uštogljenim muškarcima koje susrećete?«

Zapravo tek tada su im se pogledi sreli, i, nakon spoznavanja onoga što su u tome tražili, oboje se nasmejaše od sveg srca.

»Oprobano, uvek deluje«, ona namignu šeretski. »Neka momak donese samo još jednu čašu. Krejp će mi sasvim odgovarati. Doduše, cenim i prepekan sa Prunela, ali to je već druga priča«.

Nekoliko minuta su ugodno čas-kali i Akropaton zaključio u sebi da će ovaj put progledati kroz prste Savijeru zbog nepotpunog obaveštavanja. Dopala mu se ova devojkica, koja je uspela da pređe pola Galaksije i sve formalne prepreke da bi sa njim obavila razgovor.

»Zapravo, ja zaista ne znam zbog čega ste u stvari došli na moj brod«, morao je da se pridruži njenom razuzdanom smehu koji je usledio. »Dobro, dobro, vi ste u pravu, ali počnite već jednom jer postajem radoznao«.

»U redu, reče ona i iz tobolca za pojasom izvadi majušni rekorder i, uključivši ga, stavi ga na sto. »Da počnemo onda iz početka«.

»Neće vam to trebati«, ozbiljno pokaza Akropaton na rekorder.

»Zar želite da sve zapisujem ili, još gore, da pamtim?«

»Ne, nego ću ja sve snimiti i nakon razgovora odlučiti koji deo zapisa možete da koristite«.

»Cenzura«?, upitno diže obrve Gordon.

»Bolje da to nazovemo savešću koja će odlučiti da li je sve o čemu smo govorili pametno«.

»Mogla bih se složiti sa vašom varijantom«, reče ona i rekorder volšebno nestade u njenom tobolcu. Ponovo je otpuhnula svoj nestašni pramen i nastavila: »Već ste tri meseca na ovom sektoru Galaksije. Svima su poznati razlozi, ali raste zabrinutost javnosti da ovaj put zaista može doći do sukoba između vaše i Antalske Kompanije, jer se procenjuje da nervoza može nadvladati razum. Šta vi mislite o tome?«

Nije mogao da joj kaže da i sam o tome razmišlja, da je već počeo da vrši procene suprotstavljenih snaga, da analizira sećanja na Pletela. Zaista se odužilo čekanje i tamo negde gde se rojio planetarni život ljudi su morali biti zabrinuti.

»Mislim da su vaši čitaoci s razlogom zabrinuti, iako je sve malo preuveličano. Mi, ovde, sve još posmatramo kao utakmicu, kao sportsko takmičenje i nećemo dozvoliti da preraste u nešto tako ružno, kao što je galaktički sukob...«

»Nisam pominjala galaktički sukob?«, podigla je svoje guste obrve.

Napravio je pauzu i ponovo popio svoje piće, pre nego što je bio

spreman da odgovori. Gordoni se učini da je sve to već jednom videla.

»Eto«, reče on i pucnu noktima svojih prstiju po praznoj čaši, »reka sam ja da će nam biti potrebna savest. Ovo što ću vam sada reći biće sigurno izbrisano sa trake koju ćete na kraju dobiti: molim bez ikakvih daljih provokacija u razgovoru, jer je sve mnogo ozbiljnije nego što to vi i vaši čitaoci mislite«.

»Izvinjavam se«, reče Gordon prosto. »Omaklo mi se, jer sam za trenutak zaboravila da smo se drugačije sporazumeli«.

Pocrvenela je malo, prisećajući se pogleda koji su izmenili na početku, pogleda koji je jasno garantovao da neće biti izigravanja.

»Onda, da nastavimo«, saglasi se Akropaton i dublje se zavalj u svoju fotelju. »Dobro poznajem Antalskog komandora Pletela i ubeđen sam da će izbeći svaku mogućnost nesporednosti. Jedino čega se ozbiljno plašim jeste moguća reakcija nekog od mlađih zapovednika, željnih da se istaknu. To mislim kako na njegove, tako i na svoje oficire. I, još nešto, o tome ćete dobro razmisliti pre nego saopštite svojim čitaocima, moguća je i neka nesuvisla intervencija sa strane. Ne, tu ne mislim na intervenciju izvan Galaksije, već na ono što bi mogli preduzeti iz Kompanijskih centara na svoju ruku. Vama je sigurno jasno koliko ih ovo iščekivanje finansijski košta?«

»Ovo je pravi revanš!« nasmeja se ona. »To je trebalo da bude moje sledeće pitanje«.

»I sigurno znate odgovor bolje od mene. Jednog oficira Federacije ne zanimaju novčani iznosi koji se troše za ove poduhvate. Važno je samo da li su potrebni ili ne, a ovaj je vraški potreban«.

»Zašto?«

»Vidite, na osnovu iskustava sa svim galaktičkim prolazima do sada vrednost prolaza je proporcio-

nalna, višestruko proporcionalna otporu membrane iskrivljenja. A ovde je još nismo savladali...

»To znači da bi ovde mogao da se otvori prolaz...«

»U drugu galaksiju«, završi prosto Akropaton, odahnuvši pri tom kao da mu je pao kamen sa srca.

Zavladao je tajac. Pitanja i odgovori prestali su da budu važni. Gordon je posegnula za bocom, ali ju je Akropaton preduhitrio. Sa punim čašama krejpa zaverenički su nazdravili jedno drugom.

»Za drugu galaksiju!«

Nisu uspeali da je ispiju do kraja. Signalno svetlo na ulazu u salon počelo je da se pali i gasi, a odmah zatim se začuo uzbuđeni glas:

»Komodor Akropaton hitno da se javi na komandni most! Komodor hitno na komandni most!«

Skočio je iz fotelje i bez reči krenuo ka izlazu.

»Čekajte me! Šta se dešava?«, zavapila je za njim.

»Podite, ali brzo!«, viknuo je. »Nadam se da se neće baš sada dogoditi!«

Trčali su kroz hodnike i Gordon je teškom mukom uspevala da drži korak sa njim. Uz put su im se članovi posade uklanjali sa puta i sami užurbani u nekom drugom pravcu. Nije prošlo ni pola minuta i već su se našli na komandnom mostu. Ovalna sala ličila je na košnicu iako nije bilo prisutno mnogo ljudi. Svi su bili okupljeni oko velikog ekrana i živo komentarisali jednu svetlu tačku koja se lagano pokretala.

»Savijere, hitno mi daj trajektoriju!« Akropaton Akropaton se ustremi ka svom adutantu. »I koliko vremena? Koliko vremena?«

Savijer mu pruži ceduljicu.

»Četrdeset osam sekundi!«

Njegovo koncentrisanje na vreme kazalo je Akropatonu da je trajektorija prava, pre nego što je pogledao ceduljicu. Slaba je bila nada da se nešto može izmeniti.

Bilo je samo pitanje šta je lansirano u pravcu iskrivljenja sa ciljem da se probije prolaz.

»To je brod!« začu se usklik iz drugog kraja sale. »Linijski Tragač«

Na ekranu su se zaista već razlikovali obrisi broda i izvežbane oči su u svetloj mrlji mogle da prepoznaju tip. Bio je na polovini puta do tačke koja je bila označena kao iskrivljenje prostora.

»Hitno mi odredite njihov komunikacioni nivo!«

»Nivo određen. Ne odgovaraju na pozive«, odgovori žena, koja je sedela za pultom sa njegove desne strane i nastavi: »Linijski Tragač javi se! Linijski Tragač javi se!«

»Samo šaljite poruku: Alarm 1. Promenite kurs!« Akropaton je bio svestan da više nema vremena za gubljenje.

»Čiji je to brod?«, upita Gordon nezaboravljajući svoju profesiju. Nije razumevala što se oko nje dešavalo, ali joj je bilo jasno da prisustvuje veoma dramatičnom događaju. Negde u fonu, žena za pultom ponavljala je svoju poruku.

»Do đavola! Sigurno nije ni Pletelov, ni moj! To je linijski poluvojni brod, koji se koristi samo za specijalne misije, a ne i za borbene zadatke!« ? Brod se neprijatno približio iskrivljenju, kada se u mikrofону začuo preteći nepoznati glas:

»Poruka Kartinskoj floti! Vaš akt sa linijskim Tragačem smatramo direktnom akcijom izvan utvrđenih normi ponašanja među Kompanijama!«

Svi su se ukočili u mestu. Pogledi su se zadržali na zvučniku, sve dok se nije oglasio komodor Akropaton.

»Samo nam je još to trebalo. Valjda Pletel nije naseo na ovu provokaciju? Dajte mi hitno vezu sa njim!«

»Šta se događa, komodore, za ime Federacije!«, vrisnu Gordon Galn.

»Čutite sada, dete!« obrecnu se komodor na nju. »Ovo više nije vaša igra.«

Sekunde su i dalje lagano odmicale, brod na ekranu još nije dospao do tačke sudara.

»Pletel ovde«, odjeknuo je hladan glas iz zvučnika.

»Ovo je provokacija, Pletel! Kunem ti se, samo provokacija!« dreknu Akropaton ne odvajajući pogled sa ekrana.

»Verovatno, ali sa znakom Kartinskog trefa na boku! Pogledajte i uverite se.«

»Ne!«, uskliknu jedan mlađi poručnik u sali. »To je Antalski mrav!

Sekundu kasnije više ništa nije bilo moguće proveriti. Brod na ekranu počeo je lagano da se gužva, sabira i puca. Zadnji delovi počeli su da se, kao košulja preko glave, prevlače preko prednjih, pucajući u bezbroj komada. Čudno je bilo da se ne pojavljuje plamen. Sve se usporilo do zaustavljanja i kada je već izgledalo da će se sve raspasti u gomilu krhotina, brod, odnosno ono što je ostalo od njega u najvećim komadima, nestade iz vidnog polja. Gordon Galn je čudilo kako se ništa ne čuje. Okrenula se komodoru:

»Da li se to zaista dogodilo?«, promucala je.

»Na žalost, ali to sigurno neće biti sve«, stavio joj je ruku na rame i okrenuo se ostalima u sali. »Naredujem pripravnost prvog stepena! Od ovoga trenutka može se očekivati početak neprijateljskih akcija od strane Antalske flote!«

Šum u mikrofону podsetio ga je na još nešto.

»Još si tu, Pletel, zar ne?«, ne čekajući odgovor nastavio je. »Pokušaj da se uzdržiš da ipak sve razjasnimo!«

»Ne vredi, Akropatone. Mislim da je i tebi jasno da ćemo morati da ispunimo naš dogovor«, metalno odjeknu iz zvučnika.

Posada se žurno razilazila, po već unapred utvrđenim planovima za borbenu pripravnost i samo nekolicina, kojima je bilo mesto uz ko-

mandne pultove, gledala je na ekran gde su se rasipale manje krhotine raznetog Tragača. Žamor je postao glasniji kada se izdvojila jedna svetla tačka u suvislom kretanju.

»Lender! Ima preživelih!«, zaorilo se.

»Pletele, jesu li i tvoji videli?«, uhvati se Akropaton za slamku. »Možda ima svedoka, koji će ukazati na prave krivce za sve ovo! A, moramo i proveriti da li je prolaz konačno otvoren!«

Tišina je ponovo preplavila salu, tako da se izuzetno glasno čuo odgovor.

»Saglasan. Neka po dva presretača učestvuju u akciji spasavanja. Prihvat i bolnica se organizuju kod mene. Ja imam snimke na kojima se vidi da je Tragač pripadao Kartinskoj Kompaniji.«

Akropaton se okrete svom adjutantu, koji nemoćno odmahnu glavom. Bilo mu je odmah jasno da kod njih nije registrovana oznaka broda. Moraće da popusti. Već je hteo da odgovori, kada krajem oka uhvati grozničave kretnje Gordon Galn, koja je pokazivala na sebe.

»Slažem se, ali ja dajem pomoćnu bolničarku. Kod nas na brodu je novinarka »Federejšn Posta«, mis Gordon Galn, i ona će sve pratiti kao neutralna osoba.«

»Slažem se. Pošaljite brodove.«

Zvučnik neprijatno kliknu kada se Pletel isključio.

Glava 3.

LOŠA IDEJA SAVETNIKA BRUMANA

»Bruman, nisam zadovoljan sa vama.« Ledeno odjeknu glas čoveka, zavaljenog u fotelji okrenutoj ka kaminu, tako da je o njegovom postojanju svedočio samo tanak pramen dima iz cigare, koji se uzvio ka tavanici, rasipajući beloplave uvojke, pre nego što potpuno nestane.

Čovek kraj vrata, skrštenih ruku, pokušavao je da odabere pravi odgovor. Iako u polumraku, odblesci iz kamina izdajnički su pokazivali graške znoja na njegovoj goloj lubanji. Izvadio je maramicu iz džepa i obrisao se.

»Onakav lom niko nije mogao preživeti...«

»Preživio je... odbi se eho sa drugog kraja sobe.

»Možemo to srediti...«, usledio je pokušaj.

Pramenovi dima na suprotnom kraju sobe nestadoše u paničnom bekstvu pred figurom, koja se silovito podigla iz fotelje. Osvetljeno samo vatrom iz kamina, lice čoveka je delovalo zastrašujuće. U nekoliko koraka prišao je savetniku Brumanu i prosiktao mu u lice:

»Morate to srediti! Ono što se dogodilo nije obična greška. To je greška u greškama! Dozvolili ste da na Tragaču bude neko sa dovoljno sreće, da se izvuče iz pakla koji ste tamo izrežirali. E, tu ćete sreću morati da pridavite, inače ću vam isposlovati Godminski nalog, koji će od vas načiniti bezgrešnog. I Muffera... posebno njega! Ubeden sam da je svojim izborom uneo ličnu komponentu u sve ovo!«

Zadihan, psmatrao je Brumana još nekoliko trenutaka, a zatim izvadio kutiju iz džepa i pružio mu je:

»Evo vam prijemnik pomoću koga ćete pratiti sve što se bude događalo na današnjem Savetu. I dobro pazite...«, glas mu se na ovom mestu pretvorio u opako rezanje, »... kako ćete to da iskoristite«.

Kako su sati prolazili, prijemnik u Brumanovom uhu sve više je žujlio. Stavio ga je odmah po izlasku od svog poslodavca. Na putu do kuće imao je utisak da svi prolaznici znaju, da vide nevidljivu garotu vezani oko vrata. Nije imao volje ni da se iskali na predavača Muffera, kome je dao nalog da se hitno pojavi kod njega. Sedeli su i čekali.

Varijante, koje mu je sugerisao, nepaženo su mu prolazile kroz uši. Prijemnik je bio tu, garota, Godmanski nalog... Posebno Godmanski nalog... To je bila smrt pre smrti, ćelija u kojoj nikakav apel ne pomaže.

Objavljivanje početka sednice Saveta dočekao je kao olakšanje. Pokretom ruke utišao je Predavača i počeo da sluša. Glas glavnog izveštača jasno se izdvojio:

»... utvrđujem da su svi prisutni. Na dnevnom redu je razmatranje nastale krize na iskrivljenu u šesnaestom sektoru Galaksije. Situacija je sledeća...«

Podatke je već znao. Sve što je bilo planirano uspešno je realizovano do tačke kada se pojavio lender sa preživelim Bertinom Šerom.

»Lender sa preživelim smestili smo na moj komandni nosač, a nad njim je organizovan mešoviti nadzor, gde je od strane Kartinske Kompanije delegirana mis Gordon Galn, a sa naše strane standardno medicinsko osoblje«, bio je to očito komodor Plete. Prvi je od zainteresovanih strana dobio reč, što je značilo da su uspeali da obezbede početnu prednost. Nije mu bila jasna uloga Galnove. I ona je bila jedna od nepredviđenih okolnosti u njegovim planovima. U planovima planova. Nastavak ga je malo oraspoložio. »Na žalost, sa Šerom se ne može uspostaviti kontakt, bar za sada. U potpunosti je amneziji i po mišljenju doktora Polarda i buduće šanse su ravne nuli.«

»Kako me je izvestio komodor Akropaton«, glas je najverovatnije pripadao Komesaru Kartinske Kompanije, »Galnova smatra da izvesna mogućnost postoji. Tvrdi da bi visoko obučeni Restaurator mogao da interveniše. Doduše, tu bi se moglo postaviti pitanje verodostojnosti, s obzirom da su Restauratori nezavisan esnaf, čiji se sud pravno veoma teško prihvata, ali prema njenih informacijama u određenim situacijama pojedinci su u stanju

da izvuku i materijalne dokaze. Mi imamo slične informacije i predlažemo zajednički izbor Restauratora i prihvatimo njihov postupak.

•Vi bi se zadovoljili i sa abra-kadabra postupkom, samo da se izvučete iz ove situacije. Sada je to bila protivnička strana i Bruman se prvi put zamisli kojoj strani u ovoj papazjaniji on pripada. Njegova dužnost bila je da obezbedi provokaciju na iskrivljenju, po mogućstvu dovoljno snažnu, da ili aktivira prolaz, ili izazove katastrofu koja bi dovela do sukoba. Lično je označio Tragač sa oba Kompanijska simbola, čime je zabunu učinio potpunom. A i žrtve su bile planirane. Sumnjao je da su crtači bili ličan Mufferov izbor, jer je mali sadista bio beznačajan pion koji je odigrao svoje kada ih je uvaljao u blato. Na njima se insistiralo isto toliko kao i na samoj provokaciji. Ako ne i više. Deo žrtvovane posade jedino je nastradao neplanirano. Putnici? Putnici su bili nešto drugo.

•Posada i iseljenička grupa na Tragaču bili su vaši, a crtače ne možete računati, jer su dobrovoljno emigrirali posle procesa, na kome su blago kažnjeni zbog subverzije...«, ovo je bio neki senator iz Kartinske grupe i Brumana počeo da čudi što se nikako za reč ne javlja Akropaton, koji je bio jedan od najverodostojnijih svedoka.

•Što je moglo da bude povod, jer ste poznati po dugoj ruci, kada vam zakaže takozvana pravda...«

•To je nedopustivo!...«, novi glas je žestoko protestovao i buru optuživanja koja je usledila smirila je tek intervencija Bilateralnog Sudije:

•Prekinite! Ovde smo zbog toga da izbegnemo ovakve obračune, a ne da ih tu začinjemo...«, usledio je tajac i nekoliko sledećih trenutaka sudija je najverovatnije potrošio na koncentrisanje pažnje prisutnih na ono što će reći. •Moraćete da se slo-

žite, da je svedok kakav bi mogao biti Bertin Šer izuzetno dragocen u ovom slučaju i da ne treba štedeti napore da se dopre do njegove svesti. Neka to bude neko od Restauratora, mada se njihovi nalazi mogu kritikovati. O tome ćemo raspravljati kada dođemo do određenih podataka...«

Brumanu više nije bilo potrebno da intenzivno sluša. Bilateralni sudija rekao je svoje i sada će se diskusija usmeriti na detalje. Bertin Šer je prihvaćen kao potencijalni krunski svedok, a intervencija nekog od Restauratora kao poluverodostojna u fazi istrage. To je bilo dovoljno da zna šta mora da preduzme. Nikako se nije smelo dozvoliti da se njegovo ime u sve upetlja, a Bertin, svestan Bertin to može. Bez obzira na verodostojnost, bio bi obuhvaćen istragom i ne bi se izvukao. Pomalo se zlorado nasmejavao kada je pomislio da bi u tom slučaju i oni iznad i oko njega bili upetljani, iako ni sam ne zna sve. U nekoj drugoj situaciji pozeleo bi da vidi tu kolonu, ali ne sa njim na čelu.

•Predavaču Muffer«, obratio se malom čoveku kome je fotelja u kojoj je sedeo bila prevelika, •pripremite nekoliko predavanja o Džejsonovoj grupi i nastupite odmah. Neka sve bude prikazano kao nebeska kazna, iako malo preoštra. Što se tiče Bertina Šera, poželite mu ozdravljenje, kako bi mogao da spere ljagu sa Kartinske Kompanije i planete kojoj je pripadao. U ovome nemate ništa više. I trudite se da tako zaista i bude.»

Nije mu dopustio da postavi nikakvo dodatno pitanje. Istisnuo ga je kroz izlazna vrata, osluškujući jednim uhom šta se događa na Savetu. Tamo je usaglašavanje napredovalo i više nije imao vremena za gubljenje. Pozvao je svoj korver i naložio vozaču da ga odveze ka predgrađu, u basefight salu, gde ga je očekivao dežurni iz njegove udarne grupe.

Put mu se odužio iako su nizovi zgrada promicali brže nego obično. Poželo je da zatisne uši, ne bi li usporio ono što se dešavalo s druge strane. Već su pristupali izboru najpogodnije grupe Restauratora, među kojima će izvršiti konačni izbor. Činilo se da i mis Galn, proklinjao je trenutak kada se i ona našla u igri, ima predlog, i da se o tome ozbiljno raspravlja. Nije pomenuto ime, ali bi iz sve snage voleo da ga sazna.

Basefight sala je bila gotovo prazna. U ovo doba dana tamo su se zadržavali samo dokoni, jer su prave partije bile organizovane tek kasno noću. Njegov čovek se ko od bede nadvlačio sa jednim pijancem, kome je basefight isto tako bio suvišan. Razlozi su im se razlikovali, jer pijanac je uporno zalivao svoje grlo brliom, koju inače kilometrima unaoakolo nije mogao sada dobiti. Namignuo je, i njegov čovek predade partiju. Nasrtljivog pijanca je odvratio novom bocom brlije i došao za njegov sto.

»Zadatak?«, tiho je postavio pitanje.

»Imaš li komunikator kod sebe?« upita Bruman previđajući njegovo pitanje.

Čovek izvadi iz džepa na bluzi napravu i stavi je na sto.

»Četiri čoveka stavi hitno u pripravnost. Obavezni komunikatori, oružje i kreditne kartice. Svakom otvori po dve hiljade kinti...«, čovek je već prebirao po svom komunikatoru i samo na pomen sume podiže obrve. Bruman je video i taj pokret. »Da toliko. Možda da to i ne bude dovoljno. Dalje, podatke o novinarki Gordon Galn iz »Federejšn Posta«, poreklo, biografija, poslovne i ljubavne veze, naročito ljubavne, osetljiva mesta u porodici. Meni lično na drugom bandu komunikatora. Spremne krstaše na astroportu i još... kapetan Zliar iz sivih da dode ovde.«

Naslonio se na zid i rukom potražio čašu. Sada nije imao ništa ni protiv brlije. Sručio je čašu u grlo, prosto ne verujući da je tako brzo uspeo da uspostavi novi program. Imao je malo vremena za planiranje, samo jedan kratak let korverom. Sada mu se činio kratak. Bilo je potrebno da proveriti, ali ne sada, sada treba pažljivo slušati, jer ako imenuju Restauratora, zadatak može biti daleko lakši. Naravno, ako je doktor Polard bio u pravu. No, o tome će misliti sutra.

Glas koji je čuo u prijemniku bio je ženski.

»Mislim da će moj predlog sigurno biti najbolji«, primetna izobličenja u glasu svedočila su da se Galnova nalazi i dalje na Pletelovom nosaču. No, i sama činjenica da su joj dozvolili da govori svedočila je da je uzimaju ozbiljno. »Čovek koga poznajem... koga sam poznavala...«

Spetljala se i Sudija je morao da interveniše:

»Devojko, sadašnji i bivši status vaših odnosa možete zanemariti.«

»Eto, on pored uobičajene Restauratorske obuke raspolaže snagom da neke stvari i događaje gotovo materijalizuje u svojoj istrazi... Imala sam prilike da vidim... Pisala sam, htela sam da pišem u »Postu«, kada su ga zbog pijanstva nepravedno isključili iz Esnafa... Zove se...«

Bruman opsova u sebi, kada ju je Sudija prekinuo:

»Stanite, dete moje, bez imena. Koristite dugu liniju koja može lako biti presretnuta. Ako je sve ovo ipak zavera protiv Federacije, što je moguće, bolje je da to ime zaštitimo.« Mrzeo ga je zbog te predostrožnosti, ali mnogo je već bilo rečeno i on dade svom čoveku nalog da obezbedi popis Restauratora, naročito isključenih, nestalih i »umrlih«.

Izgleda da je nešto u devojčinom glasu povoljno uticalo na članove

Saveta. Nekolicina je govorila u prilog njenog predloga, iako je bilo sumnji u meritornost nekog koga ni rođeni Esnaf ne priznaje. Bruman je nekako bio siguran da će na kraju prihvatiti njen predlog.

Podaci su počeli da pristižu. Njegov agent gurnu svoj komunikator preko stola i Bruman startova izveštaj. Podaci na malom monitoru počеше da se listaju, ali umesto da počne sa ekspres čitanjem, on ih zaustavi i uputi poruku da mu se izdvoje samo muška imena. Mašina počе poslušno da prekraja podatke i da daje traženo. Bilo je isuviše mnogo muškaraca u njenom kratkom životu. Kao da se takmičila sa svim drugim ženama Galaksije. Ponovo sve vrati na početak i traži da se izdvoje po profesijama. I to, pre svega, Restauratore. Minut kasnije znao je da ih je bilo ukupno petorica. Ali, koji od njih?

Agent je bez pogovora preuzeo sva imena i izdao naloge. Trojica su bili tu, na Galionu – simpozijum ili nešto slično, – a dvojici nije bilo traga. Ako ne oni prvi, koji od te dvojice i gde ga tražiti? Sve što se dešavalo bilo je prenaporno za Brumana i on pomisli da bi baš ovaj posao mogao biti onaj konačni, koji će raditi za sebe, da bi mogao da se povuče za sva vremena iz ovog opakog posla.

»Spisak! Spisak Restauratora mi treba!«, zauriao je pomalo gubeći živce, jer se sednica Saveta opasno bližila kraju. Kada oni završe, a to će se uskoro desiti, ko prvi povuče potez ima sve šanse da uspe. A, on ovaj put mora biti prvi.

»Upravo ga prenose na našu liniju. Morali smo obezbediti lažno odobrenje, na lažnom zahtevu...«, agent je pokušao da ga smiri.

I zaista, komunikator pisnu da je spreman i počе da lista imena.

»Koliko ih ima?«, zatraži Bruman zapanjen veličinom Esnafa i mašina se poslušno vrati da ga zadovolji.

Na ekranu zasvetle brojka 528 i Bruman ponovo opsova.

»Do đavola, daj mi samo popis isključenih u zadnjih deset godina.

»Zabranjene reči u komunikaciji«, protestovala su slova na ekranu.

Bruman podiže šaku da sve smrvi, ali mu agent zadrža ruku i otipka:

»Izvinjenje. Ponavljam zahtev. Dati popis isključenih u zadnjih deset godina.«

Mašina poslušno izbaci ime. Samo jedno ime. Bilo je ono pravo, Bruman je to znao.

»Silvester Najt!«, zareža gledajući mrsko ime. »E, pa platićeš mi Silvestere Najt!«

Sednica je bila gotova i do njegovih ušiju dopre poznati glas:

»Bila je to opako loša ideja, savetnice Bruman!« Bruman iščupa prijemnik iz uha i zavitla ga u drugi kraj basefight sale.

»Imam ja i boljih!«, prosikta i ustade od stola.

Glava 4.

ISTREBLJIVAČI SA GODMANA

Soba nije bila mračna, samo su zidovi, zavese i stvari upijali previše svetlosti. Retke su bile kabe bez sinhrosvetla, bez obaveznog terminala, koji povezuje svakog punopravnog građanina Antalske Kompanije sa centralnim računarom. Ni na Prunelu nije bilo drugačije. Silvester Najt je više voleo električnu svetiljku, koju je napajao iz sopstvene akumulatorske stanice. Koštalo je sve to đavolski, a i nije bio punopravni građanin.

Sedeo je za stolom iz epohe, kada se još koristilo drvo i kada nije bio zločin zaći sa laserskom testerom u Šumu. Boca se prepekanom stajala je pred njim kao putir i iskušenja, kao simbol lažne nadmoći koju mu je nudila. I bila uzrok njegovog isključenja iz redova Restauratora.

Više nije bila lek za oštećenu nervaturu njegovih očiju, pipanje kroz maglu na stazi kojom se kretao. Postala je sočivo u kome se pogled mnogostruko umnožava. Nije znao kako, još nije znao. Ali je bio svestan da će to morati da sazna. Za sada se uzdržavao od želje da pokuša da nešto i materijalizuje, ličilo mu je sve to na izazov Prirodi Stvoriteljici.

Kada se pojavio sa svojim početnim sposobnostima, prihvatili su ga jednostavno i bez velikih peripetija. Restauratora je malo, dugo se odgajaju i obučavaju da svoj genetski poremećaj kontrolišu u skladu sa Kodeksom. Silvester je od početka bio bolji. Najbolji. Zavidljivci su bez velikog napora otkrili njegovu malu slabost, proglasili ga narkomanom i izborili najpre njegovu suspenziju, a ubrzo zatim i neopozivu zabranu rada. Prihvatio je činjenicu fatalistički i vratio se letačkom pozivu. Međutim, u njegovom životu više ništa nije moglo da bude jednostavno. Prepekan to nije dozvolio.

Vežan nevidljivim nitima, kretao se samo u sferi od 20 parseka u oblasti Prunela, planete na kojoj se proizvodio prepekan. Trgovci i krijumčari su to dobro znali i zato su naknade za njegove letove bile male, a sanduci sa bocama dragoce-nog pića izuzetno skupi. Boca pred njim bila je prva iz sanduka zbog koga je dva puta uranjao u hiperprostor sa teretom tetrazida, teškog eksploziva za rudnike na Bilingusu. Gnauk, krmeljivi dostavljač krijumčarene robe, postao je drsko skup, sadistički uživajući u njegovoj zavisnosti. Zaklinjući se na skori obračun sa njim, otčepio je bocu i potegao dobar gutljaj. Blaženi trenuci, dok je piće proticalo između utrnulog jezika i nepca, bili su samo priprema za umirujuće oblivanje ždrela. Ali, sve se vratilo pršteći u sitnim kapima po stolu, mešajući se sa besom, koji se nezadrživo pretvarao u urlik.

»Životinja, prevario me je! Prodao mi brliju umesto prepekana! Platiće mi!

Boca je poletela ka zidu i rasprsnula se u bezbroj komadića, ostavljajući za sobom mokar trag obrubljen uskim prugama, koje su se okomito slivale ka podu. Izgubivši kontrolu nad sobom, Silvester snažno ritnu sanduk sa preostalim bocama i dograbi svoju ispucalu kožnu jaknu. Navukao ju je koračajući ka izlaznim vratima. Svetlosni signal ga nije upozorio. Tek zvuk zvona, koje je javljalo da u kabi više nije sam, zaustavi ga u mestu. U potamnelim očima počeo da se odražava svest i on ih upravi ka već otvorenim vratima.

»Ja ću platiti!«, čuo je duboki glas prilike, koja je gotovo potpuno zaklonila sinhrosvetlo iz hodnika.

Na vratima je stajao Istrebljivač sa Godmana.

Čuo je za njih, i kao i većina drugih priželjkivao da ih nikada ne sretne. Godmani su bili čudan narod. Kao da su uključenjem u Federaciju preko Kartinske Kompanije bili oslobođeni mrskog rada. Brzo su postali poznati kao savršeni izvršioци tuđih osveta, vojnici na specijalnim zadacima. Nikada se nisu sukobili sa zakonima, jer su svoje zadatke uredno prijavljivali, sa dokumentacijom da preduzimaju izvršenje već donetih sudskih presuda. Podozrevalo se da rade i druge stvari, ali tome nije bilo dozaka.

Dok se povlačio ka zidu, tražeći pogledom neki predmet, kojim bi mogao da se posluži u odbrani, Silvester je netremice posmatrao Godmana. Bio je neosporno humanoid, iako je na njemu nešto neodoljivo podsećalo na mačku, na veliku krvožednu mačku, kakvih je još bilo na Zemlji. Veliko mišićavo telo imalo je leopardovske šare na sebi. Videlo se to na golom vratu, dok mu je telo bilo pokriveno grubo ukrašenom odećom i širokom pelerinom. Ispod nje je bio smešten arsenal njihovog opasnog oružja.

•Kamharg nije na Restauratorovom tragu«, umirujuće podiže ruku veliki Godman.

•Nije?«, sumnjičavost zazveča u Silvesterovom pitanju. U rukama je držao komad nameštaja, kojim je pokušavao da povrati hrabrost.

•Godmani ne bi došli ovako, nena-javljeni«, čuo se tvrdi odgovor.

•Kako bih ja to mogao da znam?«, prasnu Silvester sa nešto povraćenog samopouzdanja. •Nisam imao prilike...«

•Bolje da nisi, Restauratore!«, prekide ga Kamharg i obrati se nekome ko je još stajao u hodniku: •Tarfe, unesi njegovu plaćinu.«

Na vratima se pojavila prilika još jednog Godmana. Silvesteru je ovaj izgledao još veći. U rukama je, kao vreću, nosio Gnauka, premrlog od straha, sa sandukom prepekana u naručju. Godmani nikada ne rade, oni samo raspolazu ljudskim životima. Silvester za trenutak nije bio siguran šta je Kamharg od ove scene smatrao plaćinom, a zatim, potpuno zaboravi na dotadašnji strah.

•Gnauk... Smoždiću ga!...«, vrisnu i pođe ka vratima.

Zastade začuvši snažno krckanje i pacovski pisak iz Gnaukovog grla, koje se čudno izvijalo pod pritiskom snažne Tarfove šake. Beživotnu telo, i dalje stežući sanduk, lagano skliznu na pod.

•Nisam mislio ozbiljno...«, promuca Silvester.

•Gnauk Saksaut je na planeti Punkka isporučio pokvarenu hranu prvoj grupi naseljenika. Umrlo je od trovanja, a kasnije i od gladi, pedeset i tri osobe. Osuđen u odsustvu na smrt i ucenjen sa 600 kinti«, izrecitova Tarf. •Mislili smo da bi želeo da vidiš izvršenje...«

Priče o Godmanima nisu lagale. Silvester je iz prve ruke dobio potvrdu da uvek imaju zakonsko pokriće za svoje poduhvate. Lagano je podigao sanduk sa bocama, trudeći se da ne gleda Gnaukov leš, čudno iskrivljen i zavaljene glave.

Jeza ga je podišla dok je odvajao njegove zgrčene prste od sanduka. •Uostalom, zaslužio je«, pomislio je prilazeći stolu. Počeli su da ga prlje pogledi Godmana upereni u njega i on ponovo postade svestan situacije u kojoj se nalazi. Nekako su mu boce bile najvažnije, a možda i dobar povod da preuzme svoju sudbinu u svoje ruke.

•Ovaj prepekan je pravi, zar ne?«, zapitao je pokušavajući da drhtavim prstima otčepi bocu.

•Jeste«, kratko odgovori Kamharg. •Ali, sada nije vreme za drogiranje. Moramo hitno da nestanemo iz Pogeje...«

•Nestanite, nemam ništa protiv. Ja ću poverovati da sam sve sa-njao...«, odsutno reče Silvester zaljubljeno gledajući bistrožutu tečnost u boci.

Tarf nije imao smisla za šalu i počeo grubo da se kreće ka stolu. Tek ga zapovednička ruka Kamharga, koji je u neobičnom tandemu očito bio vođa, zaustavi u mestu.

•Čekaj, Tarf!«, nestrpljenje se osećalo i u njegovom glasu, kada je nastavio: •Restauratore, i ti moraš sa nama...«

•Zašto? Mene niko ne goni za težak zločin. Ja samo nemam urednu dozvolu za boravak i izgnanik sam iz redova Restauratora. Zbog ovoga...«, pokaza očima na bocu i hitro otpi gutljaj pre nego što je Kamharg uspeo da mu je otme iz ruku.

•Dosta! Život može biti u opasnosti i bez sudske presude. A, kunem ti se hatanom, koju mi je otac položio u kolevku, tvoj život jeste...«

•He, i dva Godmana su došla da me spasu?... nasmeja se resko Silvester, lagano ponirući putevima prepekana.

•Ostavi ga, Kamharg«, umeša se Tarf gledajući sa gađenjem sve nesuvislije reakcije čoveka pred njima. •Naći ćemo drugog Restauratora...«

»Nema drugog Restauratora!«, prasnu Kamharg. »Nema boljeg Restauratora...«

»Uvek sam to govorio...«, podiže prst uvis Silvester.

»Čoveče sa Zemlje, u poslednja tri dana nestala su četvorica najboljih Restauratora!« Kamharg je izgubio strpljenje: »Tvoja je sreća što si potreban i nama. Svakoga časa se može pojaviti neko i na tvom tragu. Naslutio sam zašto i ako pođeš sa nama, daćemo ti Bertina!«

»Bertina? Ah, da, Bertina...«, promuća Silvester.

Nije znao zašto je odjednom toliko značajno to što će dobiti Bertina? A, zašto uopšte da ga dobije? Smušenog Bertina, sa kojim je provodio mnoge dane u vreme kada im je sve bilo dozvoljeno, kada su još raspolagali uštedevinama koje su im roditelji deponovali za školovanje. Razišli su se kada im je ponestalo novca, bez žaljenja napustivši studije, verujući u predodređeni uspeh. Krenuo je za zvezdama ne shvatajući Bertinovu opsesiju crtanjem i pamtio jedino plač njegove male sestre Delme, kada su ga ispratili.

»Zašto Bertina?«

Potpuna tišina u kabi vratila ga je u realnost. Ugledao je Godmane, nepomične, tik uz dovratnik ulaznih vrata. Kamharg mu je davao znak da bude miran. Nešto se događalo sa druge strane vrata i Silvesterova čula se izoštriše. Prepekan je počeo da pokazuje i svoje pravo dejstvo. Spustio se lagano na stolicu i počeo da čeka.

Sve se ipak dogodilo naglo i neočekivano. Vrata su se uz tresak izvalila iz ležišta, povlačeći za sobom i delove zidne obloge. U oblaku prašine, a prašine je bilo mnogo u Silvesterovoj kabi, pojavila su se četvorica pripadnika Kompanijske policije. Bili su to sivi, Kartinski policajci. U dobro uvežbanoj formaciji rasuli su se po prostoriji, dok je poslednji, bilo ih je pet, oprezno zaoštao na ulazu.

»Silvester Najt, uhapšeni ste po nalogu Komisije...«, započeo je njihov vođa, a zatim, primetivši da još nekog ima u kabi, vrisnu: »Godmani!«

Silvester, potpuno otrežnjen, skliznu pod sto. U ruci je čvrsto držao komad stolice, koja se raspadala pod nekontrolisanim hicima u potrazi za njim. Kamharg je u jednom koraku dospeo do vode patrole i snažnim zahvatom leve ruke postavio njegovo telo pred sebe kao štit. Tarf je poput nosoroga protutnjao kroz sobu rušeći svojim snažnim rukama dvojicu iznenađenih policajaca. Na drugom kraju je, sa neobičnim oružjem u ruci, zauzeo borbeni stav. Bio je to godmanski hatan, široko, oštro sečivo dužine tridesetak santimetara sa dva oštra šiljka na suprotnim krajevima, koji su ujedno služili kao rukohvati. Tankom niti bio je vezan za kožnu narukvicu na njegovoj desnoj ruci. Godmani su se retko služili vatrenim oružjem; čast je nalažala da se protivnik nadmaši snagom i veštinom u izravnom obračunu.

Četvrtom policajcu čast nije bila važna i njegovo oružje izruči zračni snop u Tarfa. Snažni telesni sklop gorostasa izdrža vibracije koje su prožele njegovo telo, te nastavi da tetura napred. Kamharg nije čekao i iz njegove ruke šiknu hatan i zari se sa oba šiljka u grudi i vrat policajca.

»Tarfe, peti je pobeo! Za njim!«, jeknu Kamharg zadobivši bolan udarac od vode patrole, koji je na taj način uspeo da se oslobodi.

Silvester se izvuče ispod stola, taman da primeti Tarfa kako zamice u hodnik. Poslušao je starijeg druga, bez obzira što se ovaj našao u nezavidnoj situaciji pored tri protivnika, koji su pribirali snagu za novi napad. Čak je i četvrti, bolno trzajući sa hatanom u telu, natezao Kamhargovo doručje za koje je bio vezan nevidljivom niti. Shvativši da

i on mora da da svoj obol, Silvester se zaleti u gužvu.

Policajci su bili iznenađeni više njegovom žestinom nego spretnošću. Posle prvih udaraca, od kojih je neke zadobio i sam, Silvester bi iznenađen svojom hrabrošću. Nikada mu nije palo na um da iskuša svoje borilačko znanje protiv dobro obučениh policajaca. Ipak, imao je uspeha; jedan od policajaca valjao se po podu, a i Kamharg je uspeo da iščupa svoj hatan, koji mu se poslušno vratio u ruku. Teško povređeni policajac, obliven krvlju, sručio se na pod. Snage su sada bile uravnotežene.

Aktivno prisustvo Silvestera podelilo je pažnju policajaca i Kamhargu ostavilo mogućnost da deluje. Kasnije je Silvester pokušavao da ponovo doživi scenu. Sve se brzo dogodilo i bilo je teško ponoviti detalje. Kamhargovo telo se najpre zgrčilo, tako da su snažni mišići bili sabijeni do prskanja. Kao da se potom razdvojio i istovremeno napao oba policajca. Udarac nogom pogodio je prvog u predelu srca i ovaj se srušio bez glasa. Vođa patrolе pokušao je da ustukne, ali je Kamharg sa time računao. Njegov dlan ga je pogodio pravo u čelo, tako da se čulo kako kosti pršte, a druga ruka je ispruženim prstima prodrila kroz odeću i rebra. Kamharg je zastao, dok su se beživotna tela rušila oko njega i odsutno, duboko i treperavo, napunio vazduhom pluća. Kao da borba za Godmana traje samo za jedan udisaj.

Bez reči se uputio ka oknu i širom ga otvorio. Silvester je krenuo za njim i preko ramena pogledao niz ulicu. Peti policajac je znatno odmakao u trenutku kada se na ulazu zgrade pojavio Tarf. Godman je mirno zastao i procenio situaciju. Iz njegove ruke izlete hatan. Odblesak oružja mogao je dobro da se prati. Proletelo je u luku ispred policajca, zastalo rotirajući u mestu i poput bumeranga počelo da se

vraća. Policajac se čudno zatetura, a glava mu odlete na pločnik. Tarf prihvati svoje oružje u letu i podiže pogled ka prozoru, kao da je očekivao priznanje publike.

»Dobro pogodak«, promumla Kamharg.

Silvester se odvoji od prozora i prede pogledom po sobi. Leševi su ležali svuda po podu i njemu se smučilo. I ranije je prisustvovao obračunima i sebe nije smatrao slabijem. Ali, ovo je sve prevazilazilo. Šest mrtvih u samo nekoliko minuta, mogao je to da vidi samo na posebnim programima kabla, ali i tamo retko. Jedan policajac se micao. Bio je to onaj koga je on onesposobio. Kod Kamharga nije bilo greške.

»Odmah ću završiti i sa njim«. Kamharg je primetio preživelog na podu.

»Nemoj!«, gotovo kriknu Silvester, »Dosta mi je mrtvih.«

»Ne smemo ostaviti svedoke«, stiže hladan odgovor i Kamharg nastavi da se približava nemoćnom čoveku.

»Gluposti. Svakom policajcu će biti jasno da su ovde bili Godmani. Vaši hatani su ostavili jasne tragove. I to da ste dvojica i da sam ja bio ovde za vreme pokolja čitljivo je po tragovima«. Restaurator u njemu počeo je da deluje. »Bolje je da imamo svedoka da je borba bila poštena.«

»Bolje je«, prosto se složi Kamharg. »Znači, ideš sa nama?«

»Posle ovoga ovde?« Silvester cinično pokaza oko sebe. Znao je da više ne može gubiti vreme. Pokupio je nekoliko najneophodnijih stvari i krenuo ka vratima. »Mislim da nemam izbora.«

Kasnije, dok su se užurbano približavali uzletištu, odakle je trebalo da se otisnu u nepoznato, sa ciljem o kome nije dobio nikakav podatak, Silvesterov želudac počeo ponovo da se grči. Samo, to nije bilo odsustvo prepekana; i te kako je osećao

trnce na čvorištima svojih nerava, koji će se uskoro razliti u jedinstven osećaj toplote.

Glava 5.

TRAMPA SA KAMHARGOM

Silvester je teško pratio Godmane koji su isprednjačili na uskoj stazi. Gravitacija je bila znatno veća nego što je navikao i zamor ga je sve više obarao. Na pitanje gde se nalaze najpre nisu hteli da mu odgovore, a kasnije, kada su odmakli od broda, koji su spustili daleko od naseljenih mesta, Kamharg je preko ramena rekao samo jednu reč:

»Godman.«

Svesan da će dobiti onoliko obaveštenja koliko oni budu smatrali da je potrebno, Silvester se udubio u sopstvena razmišljanja. Prepekan mu je pomogao da sve stvari stavi na svoje mesto iako su Godmani bili škrti u informacijama. Nije ulazio u njihove misli, ali i ono malo što su govorili bilo je dovoljno. Vodili su ga na mesto gde je nekoliko njihovih saplemenika nastradalo nasilnom smrću. Nije to bilo neuobičajeno kada su Godmani u pitanju, ali, ovaj put se radilo o ženi sa malim detetom. Činilo mu se i da su rodbinske veze u pitanju. Ne bi inače kao nadoknadu ponudili Bertina.

To sa Bertinom bilo je daleko složenije. Način života koji je vodio na Prunelu u Pogeji odvojio ga je od zbivanja u Federaciji, tako da je bio iznenađen kada je saznao da je u toku žestoka kriza između vodećih Kompanija, i da je igrom slučaja Bertin bio taj koji će odlučiti. Obavestili su ga da je u amnotičnom stanju, da je zaključeno da samo vrhunski Restaurator može da proдре u događaj koji se zbio na iskrivljenju Galaksije. I da je najverovatnije on odabran da obavi istragu.

Kako su to Godmani saznali nije mu bilo jasno. Pominjana je i neka žena, ali kako su za njih žene, kao neratnici, izvan interesovanja, propustili su da joj saznaju ime. I bili su uvereni da Bertina treba oteti i omogućiti mu da istinu sazna daleko od onih kojima to nije bilo u interesu, onih koji su već eliminisali potencijalne Restauratore za rešavanje problema među Kompanijama.

»Stigli smo«, začu Kamhargov glas i tek tada primeti da ga dvojica Godmana čekaju kraj jednog sveže razrušenog zdanja, očigledno razorenog u snažnoj eksploziji.

Prišao im je teško dišući i strovalio se na jedan kamen. Tarf je uz gundanje zbacio sa leđa njegov prtljag i počeo da priprema vatru, jer je bilo sve hladnije. Kamharg je nepomično zurio u ruševine Silvestera mu pažljivo dotače misli. Povukao se s strahopoštovanjem. To je bio njegov dom, a žrtve su bili njegova žena i dete. A Godmani se u životu samo jednom žene.

»Kamharg«, blago mu se obrati, pitajući se da li je osetio, »moram znati sve što pretpostavljate da se dogodilo i o kome se tačno radi.«

Veliki čovek, kao da se tog momenta probudio, pogleda Silvestera sa nerazumevanjem, kao da je već sve morao znati.

»Moja žena Laona i sin. Herana sam počeo upućivati u tajne hatana prošle jeseni...« teško je uzdahnio, a zatim, malo odlučnije, nastavio: »Bili su vezani, mučeni, a zatim zajedno sa kućom razneti. Da bi vam sve bilo jasnije, moram vam reći još nešto. Zbog nekih ranijih razmirica, za sve je, onako kako to već ljudi znaju, optužen Tarfov klan. Naravno da vam nije poznato naše klansko uređenje i to da znamo i da se povremeno međusobno obračunavamo. No, ja sam ujedno i Branilac Godmana i klanska osećanja moraju biti potisnuta. Zato smo nas

dvojica odlučili da dobijemo najsigurniju istinu.*

Silvester klimnu glavom. Ko-
načno je bilo jasno da je sve što se
dešava izuzetno važno. I ono sa Ber-
tinom i ovo ovde na Godminu.

»Mislim da sam shvatio«, progo-
vorio je odmereno. »Ne bih želeo da
mislite kako vodim računa samo o
svojim interesima, ali čini mi se da
je i Bertin ključ, doduše za drugu
bravu. Kako ćete se domoći njega?«

»To je ulog Tarfovog klana, i
jedna grupa je već na putu. Budite
sigurni da će biti ovde, makar vi i
ne rešili naš problem.«

Silvester bez reči ustade i pride
prtljagu u kome su, pored ostalog,
bile spakovane i tri boce prepe-
kana, koje su uspeli da ponesu iz
Pogeje. Uzeo je prvu i prišao razgo-
reloj vatri, gde su ga očekivala dva
Godmana. Sasuo je dobru polovinu
u grlo. Tarf munu Kamharga u re-
bra:

»Ovaj će se našljemati!?

»Tarf!«, ućutka ga voda.

Silvester se nehajno osmehnu.

»Zbog ovoga su me isključili iz
Esnafe. Nekako se saznalo da sa
prepekanom u sebi mogu da otkri-
jem više nego ikada iko od njih.
Naravno, probali su. Ispostavilo se
da jedino kod mene deluje. Ima tu
nešto što nije bilo u redu sa mojim
očima, što se dobro interferiralo sa
prepekanom. Zavidljivci su se orga-
nizovali i oduzeli mi dozvolu za rad.
Ostala je samo navika. Moram da
pijem...«

»Govori se da ste obična pijan-
dura...« Tarf je bio uporan.

»Može se i tako reći, ali postoji
razlika u načinu kako pijem kad
treba da radim. Baš ovako...«, po-
novio je prineo bocu ustima i ispraz-
nio je do kraja.

Kao da još nešto nije uradio
okrete se Kamhargu:

»Imaš li nešto njihovo?«

»Čije...«, trgnu se Kamharg zane-
sen onim što se događalo oko njega.

»Ženino... Ili dečakovo. Nešto što
su nosili... najbolje baš tada...«

Kamharg posegnu ka grudima i
ispod pelerine izvadi mali zavežljaj.
Sa pobožnošću ga otvori i pruži u
otvorenim šakama.

»To je sve.«

»Šta je ovo crveno?« upita Silve-
ster pružajući ruku da uzme jedan
komad.

»Laonina traka za kosu... i
krv...«, prevali preko usana Kam-
harg. »Tada je nosila...«

»Biće dovoljno«, prosto reče Silve-
ster i dopusti Kamhargu da ostatak
vraća u zavežljaj.

Sigurnim korakom ustao je i oti-
šao po novu bocu. Kada se vraćao,
Kamharg pokuša da mu u očima
otkrije promenu. Bile su bistre i
neobično tamne. Iris u očima pot-
puno se povukao i ustupio mesto
noći.

»Sada znate da sam u pravu«, pro-
sto zaključio Silvester, nastavljajući
sa svojim ritualom. »Kad bi samo
mogli da vidite kroz moje oči... Nije
više noć i nije hladno... Bio je dan
kada se dogodilo... I drvo je ze-
leno... Gde je drvo koje je tada sta-
jalo pred kućom...«

»Posekao sam ga. Bilo je to Heran-
ovo drvo...«, potmulo jeknu Kam-
harg.

Silvester ustade i krenu po pos-
lednju bocu. Uz put se spotakao o
nešto što nisu mogli da vide. Seo je
ponovo kraj vatre i krajem svesti
zabeležio da su još tu.

»Bolje bi bilo da onome što sledi
ne prisustvujete«. Obratio im se gle-
dajući na drugu stranu. Tupo je zu-
rio ka ruševinama, kao da vidi ne-
što novo.

»Ne!«, uglas su odgovorili.

»Videli ste već aveti?«, nasmejao
se jezivo osvetljen vatrenim jezi-
cima.

»Moramo videti«, prošaputa Tarf.
»Godmani se ne boje ni živih ni
mrtvih.«

»Dobro, onda...«, začuše glas iz
velike daljine i boca sa ostatkom
prepekana na dnu odlete u vatru.

Laonina crvena traka za kosu
nestala je iz njegove druge ruke.

Podigao se i krenuo ka zgradi. Godmani za njim. Ogaravljena staza postade svetlija i nekoliko kamenova koje je oduvala snažna eksplozija zauzeše svoja ranija mesta. Zidovi počеше da se poravnavaju, dograđuju i oblažu zelenom puzavicom. Velika drvena ulazna vrata popuniše prazninu i sama se otvoriše. U kući je bilo toplo. Negde iza drugih vrata čuli su se glasovi.

Čovek gole lubanje stajao je okrenutih leđa. Dvojica »sivih« pre-
vijala su ranjenika, koji je ječao raz-
deranih grudi. Nešto dalje, na podu
je ležao još jedan. Uska traka sunca
probijala se kroz prozor i odsija-
vala na hatanu, kojim mu je odva-
ljena glava. Još su dve osobe bile u
prostoriji. Laona i njen sin Heran.
Nisu mogli ni da maknu upetljani
čeličnim oputama. Poderane ha-
ljine i krvave rane svedočile su da
se nisu predali bez borbe. Dečak je
imao veliku modricu na licu, ali je
prkosno gledao svoje neprijatelje.

»Tako, sad možemo da završimo
naš posao«, glas iz gole lubanje kao
da je pokrenuo scenu. »Gde se na-
laze simboli Branioca Godmana?«

Odgovora nije bilo. Majka i sin su
se okrenuti jedno drugome netre-
mice posmatrali.

»Imam ja bezbroj načina, da vas
nateram da progovorite«, isceri se
čovek, »doduše, ne volim one nove,
bezbolne... I vama će se sigurno
više svideti nešto grublje, onako
godmanski... Da mi pokažete kako
ste izdržljivi, kako prezirete smrt.
Ne znam da li da vam dozvolim da
birate ko će prvi da gleda. Onako,
majka na iskušenjima zbog deteta,
pa onda obratno. Imamo dovoljno
vremena. Vaši su negde u Galaksiji
i zadovoljavaju svoju krvožednost.
Ja sam ovde da zadovoljim moju...«

Zastao je da vidi kakav utisak
ostavlja. I bi gotovo zadovoljan lede-
nim ćutanjem, koje mu je bilo odgo-
vor.

»Niste me razočarali, samo još
dodajete draž mom poduhvatu da
zavadim vaše klanove i pod svoje

okrilje uzmem najjači, tvog muža.
Moći ću da ga držim kraj sebe, da
ga nateram na pokornost, a da
ujedno ne bude svestan da sam mu
ja uništio porodicu. Ali, naći ću ja
način da prisustvujem i njegovoj
smrti, pa da mu saopštim«. Izgle-
dalo je da se zadovoljio rečima, jer
se okrete »svima«: »Momci, raspa-
kujte sada naše alatke«.

»Lice, moram da mu vidim lice!«,
zaurla Kamharg i grunu u sobu.

Proleteo je kroz prikaze i zausta-
vio se tek kraj svoje žene i deteta,
koji su i dalje mirno ležali na podu.
Kao da je sve zaboravio, kleče kraj
njih.

»Ne dam ja vas nikome i ni-
kada...«, pružao je ruke ka njima
kao da želi da ih zagrli.

Silvester je i dalje ukočeno stojao
na vratima. Tarf je mogao da vidi
kako mu bilo žestoko udara na
vratu. Netremice je posmatrao
Kamhargovu porodicu pred sobom,
dok su ostale prikaze počele da
blede.

»Dosta, prekini to!«, drmusao ga
je Tarf.

Nije ga bilo moguće pomeriti.
Kao da je nešto zakovalo njegovo
telo i pogled. Svi krvni sudovi su
mu se odrazili pod kožom i ludački
kovitlali krv. Dnevna svetlost poč-
e da se kida i pramenovi mraka pro-
šaraše sobu. Hladni bičevi podse-
tiše Tarfa šta se napolju dešava. A
Kamharg, sa suzama u očima, baci
se preko svoje žene i sina. Kao da je
bio deo vizije, milovao je njihove
rane.

Tarf se izbezumljeno umiri gleda-
jući čas Silvestera, čas u tamu gde
se još nalazio deo dnevnog svetla.
Čitavo Silvesterovo telo sada je zra-
čilo i pulsiralo nekom neobičnom
snagom. Prosto se pretvarao u žižu
iz koje je teklo nešto što je dozvolja-
valo Kamhargu dabude sa svojim.
Tešio ih je kidajući veze sa njih, po-
dižući ih sa poda.

»Znao sam da ćeš doći, tata«,
progovori dečak i u tom trenutku
se veliki čovek osvesti.

Okrenuo se ka Silvesteru i Tarfu. Video ih je u mraku. Naročito Silvestera, koji je blistao poput dijamantske statue. Neobično svetlo lomilo se i isijavalo na bezbrojnim čvorištima njegovog tela, rasipalo i sažimalo poput sunčevog zraka na putu ka dragim licima koje je držao u naručju.

»Ti mi ih vraćaš«, prošaputa Kamharg.

Međutim, Silvester se lagano gasio i uskoro sve prestade. Stajao je i dalje nepomičan, nesposoban da se pokrene, da se oglasi, ne skidajući pogled sa Kamhargove porodice, kao da nije svestan šta se dogodilo. Zadržao ga je i trenutak kasnije držao ga je na rukama. Prosto nije osećao težinu tela, koje je do malčas isijavalo silnu energiju.

»Kamharg, on će umreti«, oglasi se sa strahom da ne razveje opsenu.

»Ne«, kriknu veliki čovek i sa strahom pusti iz naručja Laonu i Herana.

Pritrčao je Tarfu i zagledao se u nepomično Silvesterovo lice.

»Ko je taj čovek?«, upita Laona prilazeći i sama. »Nisam ga videla među njima«.

Kamharg je pogleda i konačno bi siguran da ponovo ima porodicu. Međutim, sada nije bilo vremena za priču. Dozvolio je sebi da ih samo još jednom pogleda sa puno ljubavi.

»Kasnije ćeš sve saznati«. A zatim, potpuno pribran, obrati se Tarfu.

»Tarf, ne smemo gubiti vreme. Požuri i pripremi sve za polazak. Ja ću se pobrinuti za njega«.

Tarf mu sa strahopoštovanjem dade Silvesterovo telo i krenu ka brodu. Prolazeći kraj vatre koja je već dogorevala, saže se i podiže njegovu torbu. Čuo je kako su zvecnule preostale boce u njoj. Više nije imao loše mišljenje o prepekanu; pouzdano je znao da je jedan deo sada sigurno Laona i Heran. Ipak, verovao je i da je u svemu veliku

ulogu imala i neizmerna ljubav Kamharga, pravog Branioca Godmana. Kada prođe vreme i kada se priča o ovome preseli u legendu, imaće o čemu da priča unucima. Sada je trebalo spasavati život njegovog tvorca i tajiti, kako bi Laona i Heran bezbedno osvojili ponovo svoj život.

Kasnije, mnogo kasnije, kada je Silvester bio udobno smešten u njegovom domu, a brigu o njeŕmu preuzeo lično, kao privilegiju od svog novog brata Kamharga, neumorno je bdeo kraj bolesničke postelje.

»Mogu li... dobiti... malo prepekana?«, otvorio je oči sledećeg jutra Silvester i namignuo.

Glava 6.

POMOĆNI ULAZ U BOLNIČKE PROSTORIJE

Obloga brodova galaktičke flote pravo je tehničko remek-delo. Nije ni čudo ako se zna da život posade u prvom redu zavisi od njenog kvaliteta. Proces usavršavanja nije bio kratak, i prošle su decenije dok nije rešena vibrostil pasta dovoljno dobrih osobina da bude odobrena za primenu. Imala je osobinu da se lako oblikuje u izuzetno otporne ploče u ultrazvučnom polju određene frekvencije. To je definitivno omogućilo i lake popravke najtežih oštećenja daleko od remontnih baza. Dovoljno je uzeti vreću, ili više vreća vibrostila iz brodskih magacina, izići napolje, i običnim ultrazvučnim pištoljem zakrpiti otvor.

Sa time je računao i Tarfov brat, Negin. Postojala je i frekvenca na kojoj vibrostil omekšava. Doduše, radilo se o specijalnoj učestalosti i trajanju koje nije moglo da bude realizovano postojećim ultrazvučnim topovima, jer bi se i sami raspali pripremajući impulsni snop. Godmani su imali nešto drugo, što je odgovaralo njihovom diverzants-

kom načinu delovanja. Među Neginovim nogama stajala je vrećica puna vibro-tačaka veličine jajeta ptice kaa. Svaka od njih mogla je da generiše visokofrekventno polje na površini veličine dve šake.

Antalska flota je i dalje plutala u oblasti iskrivljenja, gde je kriza i nastala. Bilateralni Sudija je odlučio da se Kartinska flota povuče, da se ne bi ugrozila bezbednost jedinog svedoka udesa Lakog Tragača. Nestale su i dve pripremljene Transitne Stanice. O njihovom postavljanju više nisu mogle da odluče same Kompanije. Ipak, nalazilo se tu četrdesetak brodova, i moglo se reći da je kraj prilično naseljen. Dozvoljen je samo pristup brodu za zabavu, da bi se olakšalo posadama, koje su ovde boravile već sedamnaest nedelja.

Saobraćaj između brodova odvijao se pomoću lendera, a presretači su patrolirali čitavom zonom. Negin se nalazio u jednom takvom presretaču sa oznakom Antalskog mrava i u pogodnom trenutku se umešao u stražarsku maršrutu. Posle nekoliko preleta zonom, koju je na taj način prisvojio, odabrao je pogodno mesto i, neprimećen, sa još četvoricom svojih ljudi, lenderom ušao u zabranjenu zonu. Tu je već bilo lakše. Među dvadesetak svetlih tačaka, njegov lender je bio samo još jedna.

Doveo je lender tik uz sam bojni nosač i počeo infracrvenim zracima da skenira unutrašnjost broda. Bio je to težak zadatak, jer se na brodu nalazilo desetak hiljada ljudi. Ipak, orijentaciono je raspolažao položajem bolničkih prostorija i posle četiri sata mukotrpnog traganja i proveravanja, uspeo je da odredi prostor u kome su kretanja bila svedena na minimum. Trebalo je da to budu nekoliko stražara, bolničko osoblje i Bertin Šer. Dao je znak trojici svojih ljudi da se pripreme i sam počeo da navlači odelo za izlazak u bezvazdušni pro-

stor. Četvrti je izbacio sisaljke i pričvrstio lender za brod.

Iz otvorene spoljne komore svemir je snažno isisao vazduh. Ivice otvora bile su samo šezdesetak santimetara udaljene od obloge. Dvojica Godmana su otvorila vreću sa vibrostilom i ultrazvučnim pištoljima pažljivo zatvorili sve otvore. Lender je postao tumor na telu bojnog nosača Antalske flote. Negin je za to vreme razvezao vrećicu i po ivici zamišljenog kružnog otvora rasporedio na oblozi svoje vibro-tačke.

Njegovi ljudi dadoše znak da su završili svoj deo posla i on aktivira vibro-tačke. Nastale vibracije su se delom prenele i na njih, tako da su ih proželi trnci. Najteže je bilo Neginu, koji je morao da pridržava pneumatski držač kojim je trebalo prihvatiti skinutu oblogu. Prsti su mu već utrnuti, kada se obloga najzad odvojila.

»Sklonite ovo«, metalno odjeknu ispod njegove kacige. »Prodrli smo u zaštitnu komoru i sada sve zavisi od vaše i moje hrabrosti! Hajdemo!«

Pažljivo je skinuo vibro-tačke i spremio ih u vrećicu. Biće mu potrebne još jednom za oblogu sa druge strane zaštitne komore. Lako su se snašli u lavirintu talasastih raspodeljivača pritiska. Bili su tako raspoređeni da su talasi međusobno bili pod pravim uglom, sa blagim otvaranjem na strani očekivanog višeg pritiska. Nakon nekoliko skretanja našli su se pred završnom oblogom.

»Ovde ćemo najpre otvoriti osmatračnicu sa samo jednom vibro-tačkom«, muklo je davao uputstva. »Neka to uradi Pehev. Ja ću za to vreme pripremiti veliki otvor.«

Kroz rupu na oblozi videlo se da se ne nalaze na dobrom mestu. Tu su se nalazila dva stražara i mirno razgovarala.

»Do davola!«, siknu Negin. »Gde sada da se pomerimo?«

»Vodo«, tiho se umeša jedan Godman. »Da to obavimo naglo i brzo. Uvek se ukoče kada vide Godmanske ratnike«.

»Nikako. Tarf je naredio da se ne sazna da smo to mi učinili«.

»Ne bi nas ni prepoznali«, umeša se Pehev i dalje pazeći kroz osmatračnicu. »U zaštitnim odelima smo, imamo kâcige...«

Negin se duboko zamisli. Odustajanje od ovog mesta značilo je prvo prodiranje kroz oblogu u susednu zaštitnu komoru, opet osmatrački otvor, i opet mogućnost da mesto bude nepovoljno. Sa druge strane, na ovom mestu bilo bi potrebno samo biti dovoljno efikasan, a to Godmani znaju.

»Dobro«, odlučio je da preuzme rizik. »Samo, ne sme biti mrtvih. Ovo nije neprijateljska akcija. Hatanj ostaju ovde...«

Ostala trojica saglasiše se klimanjem glave i Negin aktivira vibrotacke. Ovaj put vibracije je još teže podneo i u sebi pomisli da treći put ne bi izdržao. Klimnuo je glavom kada je bio spreman da je odvoji.

Iznenadjenje je bilo potpuno. Stražari su se ukočili videvši tri fantoma kako uleću među njih. Nisu stigli ni da se oglase, a već su ležali na podu grubo zapašenih usta.

»Moglo je i bolje«, reče Negin ulazeći u hodnik. »Suviše ste nežni. Bolje bi bilo da su u nesvesti«.

Dva Godmina se pogledaše i zadoše po udarac stražarima.

»Sad je sve u redu, vodo«, isceri se jedan od njih podižući se.

Ostavili su stražare i hitro krenuli hodnikom do vrata iza kojih je trebalo da se nalaze bolničke prostorije. Bilo je vidljivo po oznakama, a i po blagom mirisu antiseptika, da su na pravom mestu.

»Možda i unutra ima stražara«, zaustavi se pred vratima Negin. »Isti postupak kao i maločas, u redu?«

Na njegov mig, grunuše kroz vrata i rasporediše se u tipičnom

godmanskom borbenom poretku. U prostoriji se nalazio samo jedan čovek i jedna žena. Čovek je bio Bertin Šer.

Negin zbunjeno zastade, jer nije znao šta da učini sa ženom. Samo još trenutak oklevanja i ona će početi da doziva u pomoć. A udariti ženu bio je tabu.

»Šta je sad ovo? Marš napolje!«, vrisnu besno Gordon Galn. »Ovo su bojničke prostorije!«

Odahnuo je kada je počela da viče. To je bar garantovalo da neće doći do histerične reakcije.

»Jeste li vi mis Galn?«, upitao je mirno.

»Pa, šta ako i jesam, Vama ovde nije mesto i ja vam naređujem da se gubite!«

»Ovo je otmica, mis Galn. Naređeno mi je da odvedem vašeg pacijenta...«

»E, nećete... Samo preko mene mrtve!«, isprсила se tako da se Negin gotovo nasmeja.

»Mis Galn«, trudio se da mu glas bude što uljudniji, »tamo gde ću ga ja odvesti biće bezbedniji...«

»Kako bezbedniji? Među gadnim maskiranim otmičarima koji provlaju u najbezbedniji brod Federacije...«

»Mi ćemo obezbediti da sa njim radi pravi Restaurator...«

»Pih, pravi Restaurator«, reče prezrivo Gordon. »Pojma vi nemate šta je pravi Restaurator. Samo je jedan...«

»Mis Galn«, pretnja i nestrpljenje prevagnuli su u Neginovom glasu, »da li je dovoljno dobar Silvester Najt?«

»Šta, i njega ste oteli?« Gordon se baci ka signalnom zvonu. »Upomoć! Upomoć!«

Bertin na postelji zaplaka kao malo dete. Jedan od Godmana uspeo je da zgrabi Gordon pre nego što je uspela da načini nepopravljivu grešku i jednom joj rukom zapašio usta. Batrgala se i pokušavala da ga ugrize. Kakofonija

zvuka pretila je da konačno svrati pozornost nekoga na brodu.

»Vodite ga«, pokaza Negin rukom na Bertina.

»Šta ću sa ovom mačkom?«, upita Godman, kome je Gordon zadavala sve više nevolja.

»Nosi i nju. Kod kuće ćemo videti šta ćemo dalje«.

Povlačenje sa bojnog nosača izveli su besprekorno. Onesvešćeni stražari još su mirovali i bez problema su zatvorili oblogu zaštitne komore sa unutrašnje strane. Isto se dogodilo i na spoljnoj oblozi. Čak se jedan od Godmana potrudio da zagladi neravnine. Skidanje veze njihove izlazne komore sa brodom bilo je ponovo bolno, ali je lender bio slobodan i oni se otisnuše u mrak.

Sat kasnije je godmanski presretač sa svojim novim putnicima šmugnuo u dubine Galaksije. U unutrašnjosti broda više nije bilo tako tesno, kao u lenderu gde je jedan putnik bio odviše. Čak su za Galnovu odvojili i posebnu prostoriju. Insistirala je da ostane sa Bertinom, i u tome joj je udovoljeno. Jedino su joj oduzeli komunikator, koji je u trenutku njihove nepažnje pokušala da upotrebi.

Za Gordon Galn bilo je veliko iznenađenje kad je utvrdila da su njeni otmičari Godmani. Nikada do tada nije videla nijednog, ali je po pričama prepoznala njihove leopardovske šare. Znala je da se ne bave ilegalnim delima i ova otmica se nekako nije uklapala. I Silvester Najt bio je kod njih. Nije bila ubeđena, ali osećala je da ovi siloviti ratnici nemaju naviku da lažu. Umirila je Bertina, i kada je bila sigurna da je zaspao, dade znak stražaru na vratima da želi da razgovara sa Neginom.

Jedan Godman je došao po nju i poveo je u komandne prostorije. Očito su to od nje očekivali. Negin je bio tamo u svojoj veličini. Pokušao je da se prijazno nasmeje, ali mu nije sasvim uspelo.

»Mis Galn, ja sam Negin iz klana Aruana na Godminu«, predstavio se. »Sada sam spreman da vam dam sva objašnjenja koje želite. Žao mi je što za to ranije nismo imali priliku«. »Hajde, nemojte sada da mi demonstrirate vaše lepo vaspitanje. Već sam imala prilike sve da vidim«.

»Kod nas na Godmanu ne svađamo se sa ženama«, pobunio se pomalo ljutito.

»Ali ih otimate po svemiru«, inatila se Gordon.

»Slušajte sada vi mene, mis Galn«. Neginove crne šare na vratu su vidno pobledale. »Ja ne otimam žene po svemiru i da je postojala i najmanja šansa, vi biste i dalje bili na Antalskom nosaču. Međutim, vi ste reagovali tako da nisam imao izbora. Vidite ove ljude oko vas. Umesto da slave veličinu poduhvata o kome bi moglo da se priča na godmanskim večerima junaštva, svi su pokunjeni, jer je sve pokvarila jedna histerična, lajava, neurotična žena. Još imam vremena da sve ispravim i pustim vas da se prošetate Galaksijom...«

»To već nećete učiniti«, nakrivila je glavu Gordon, shvativši i sama da je preterala.

»Mislite?«

»Sigurna sam u to, jer su Godmani pre svega pažljivi sa ženama i nikada ih ne vređaju. Doduše, vi ste izuzetak...«

»Šta?«, zinu Negin.

»Malo, vrlo malo«, povuče se Gordon. »A, sa druge strane, ako je tačno da se kod vas nalazi i Silvester Najt, onda vam on nikada ne bi oprostio da Gordon Galn pošaljete u tu ogavnu šetnju po Galaksiji«.

Negin mrko pogleda sve prisutne i Godmani se povukoše iz prostorije da ne bi dalje gledali stradanje svog vode. Kada su svi izišli, ustremi se nakostrešeno na Gordon.

»Negin iz klana Aruana«, preduhitrila ga je. »Bolje bi bilo da sklo-

pimo primirje i stavimo stvari na svoje mesto. Ja nisam navikla da se svakodnevno susrećem sa godmanskim vodama i ne znam da se ophodim prema vašim pravilima. To morate da prihvatite, inače ćemo se stalno sukobljavati. Isto tako, mislim da nije propast što ste me povelili i da će to biti posebno poglavlje u vašim junačkim pričama. Bertin Šer privikao se na mene i tako će biti lakše Silvesteru da obavi svoj posao. A garantujem vam da ni sa njim neću imati problema. Podsetiću ga na stare dane.

»Razgovor o tome je tabu na Godmanu«, promumla Negin.

»Eto, vidite, nisam znala«, raširi ruke Gordon, »A, volim i da se hvalim...«

»Moraću izgleda da se naviknem«, isceri se Negin.

»Neophodno je, međutim«, nastavljala je Gordon ka svom cilju, »da preduzmemo nešto što bi sprečilo opšti haos u Galaksiji zbog ove otmine. Mislim da sam ostavila dobar utisak na Bilateralnog Sudiju i da će prihvatiti moje objašnjenje«.

»Kasnije, na Godmanu, odlučićemo o tome«.

»Ne vredi. Biće isuviše kasno. Odgovornost ćete ipak morati vi da preuzmete. Evo, možemo se o svemu unapred dogovoriti. Neću pominjati Godmane, saopštiću da Silvester Najt preuzima istragu, da je ionako odabran kao Restaurator i da ću redovno izveštavati o toku analize Bertina Šera. Da li je tako u redu?«

»Ne, ne mogu o tome da odlučim«.

»Moraćete. Suviše mnogo od toga zavisi da sve bude pravovremeno urađeno«.

»Ali, o tome mora da odluči Brani-lac Godmana«.

»Ne, vi odlučujete. Razmislite sledećih pola časa i pozovite me da to obavimo«.

Okrenula se i napustila komandnu prostoriju.

Neginu je preostalo da razmišlja. Osećao je da je ova žena u pravu i

unutrašnji otpor prema ženskom odlučivanju polako je popuštao. I sam Kamharg rekao je da je njegova misija od izuzetnog značaja za Galaksiju. Nije znao pojedinosti o krizi, ali je kao ratnik osećao da veliki obračun visi u vazduhu. Bilateralni Sudija bio je čovek u koga se moglo imati poverenja. Pre nego što su istekla njegovih pola sata znao je da je odlučio. Naredio je da dovedu Gordon, klimajući glavom na pomisao da nije čudo što je poznavajući nju Silvester Najt postao prvorazredna galaktička pijandura.

Glava 7

TROJE JE PREVIŠE

Svetlosna žiža lebdela je u apsolutnom mraku bez polusenki. Pulsirala je pomerajući se negde naviše i Silvester je sa velikim naporom uspevao da je prati. Sve više i više, dok nije zašla negde za njegov potiljak. Umorno je odustao i ona se pojavila na starom mestu. Pokušao je da je zadrži, da se priveže za taj tračak svetlosti. Otimala se, ljuljala desno i levo nekoliko trenutaka, a zatim blesnu belinom. Počeo je da se povlači pred svetlošću koja je nadirala. Tanke bledosive linije počele su da se kovitlaju u težnji da formiraju sliku. Napregao se da razazna njihov međusobni odnos dok su lagano tamnele. Na jednom kraju kao da je počeo da prepoznaje. Međutim, sve počeo da se izdiže uvis, i kada nije više mogao da izdrži — sve puče i pretvori se u tamu. Svetla žiža ponovo je pulsirala pred njegovim očima.

Ponavljao je igru bezbroj puta pokušavajući da do kraja izazove nepostojeću sliku. Uvek se događalo isto, povlačila se taman kad bi počeo da prepoznaje. Nije to bila uvek ista scena, bio je siguran. Mrlje su se koncentrisale nekad desno, nekad levo. Jedino je gore

bila belina u kojoj se sve na kraju sažimalo. Prepoznao je jednu scenu i u panici dozvolio da se pretvori u žižu. No, slika se uporno vraćala.

Goreo je istraživački Tragač u velikom plamenu. Nije obuhvatao čitav brod, već samo deo u kome su se čuvale namirnice. »Znači, tako se dogodilo«, pomislio je. Plamen ga je obuhvatio, pretvorio u goruću tačku i poneo sobom. Znao je da tome nikada nije prisustvovao, da čak tako nije bilo ni opisano. Otac i majka uvek su sve drugačije opisivali...

Osećao je da se guši i nestaje. Kristofer, njegov veliki brat, doveo ga je do potoka i pokazao mu kako da se napije vode iz sopstvenih šaka. Vodio ga je potom kroz šumu i pokazivao sve nove i nove stvari. Ptica u granju bila je visoko, visoko. Tu je bio i plamteći Tragač, i on ga je gledao prepoznajući sebe kao varnicu, koja je pokušavala da se probije kroz debele slojeve pene, kojom je posada želela da se zaštititi. Znao je da će požar biti savladan, da će biti uspostavljena kontrola nad brodom. Isuviše kasno, da stignu tamo gde su naumili, isuviše kasno za povratak.

Periferija Galaksije i planeta kojoj su naseljenici stremili. Sa Kristom baulja među leševima. Podsvest se bunila da on nije tu, da je samo Kristofer odlučio da ode, da u njemu nije bilo avanturističkog duha. Ne tada, ne još...

»Uzmi, Silvestere, ovo je poslednji gutljaj« rekao je Kris i dao mu, poslednji gutljaj. Nije bilo više.

Branio se i bacakao, ali je morao da prihvati i želeo je i bilo mu je žao, ali Kris je to od njega tražio. Brat ga je tužno posmatrao, ispucahlih usana, video se kraj na njemu. Poslednjem od cele ekspedicije na Tragaču...

»Silvestere, ja sam ti dao«, govorio je opet, »a zašto ti nisi meni?«

Razumeo ga je, a nije hteo da ga razume.

Kao Laonu, kao Herana« rekao je, a nije trebalo da kaže. Nije mogao da zna. To sa njim desilo se mnogo ranije, pre nego...

»Krise, hoću, uradiću, ali nemam prepekana.«

»Dajte mi... prepe...kana...«, zavapio je i otvorio oči.

Gordon ga nikada nije zamišljao ovako kako je sada izgledao u postelji. Bespomoćan kao dete, sa tek pokojom suvislom rečenicom koja se svodila na potrebu za prepekanom. Otkako su je smestili u Tarfovoj kući, niko ništa nije hteo da joj kaže. Samo da su srećni što je Silvester među njima. Da mu da prepekana onoliko koliko bude tražio. I ništa više. Sama se gadila tog trenutka. Podsećao ju je na razloge zbog kojih ga je napustila pre četiri godine, kada je već mislila da je on čovek njenog života. Mrzela je pijance i nije prihvatila njegova objašnjenja.

Ipak mu je napunila punu vodu čašu, koliko su joj rekli da mu daje, i napojila ga kao malo dete. Popio je halapljivo, kao da je u pitanju topla supa.

»Hvala, Kris«, prošaputao je.

»Pijanduro preispoljna«, unela mu se u lice, »ti i ne znaš ko ti u grlo sipa ovo đubre!«

Pogled mu je i dalje bludeo, ali je imala utisak da vidi tračak suvislosti.

»Čini mi se da znam« prošaputao je, »ali ne mora da je tako.«

»Silvestre, šta su ti učinili?« grubost popusti u njoj i ona počela da jeca.

Tanka, bleđa ruka, podiže se sa pokrivača i ovlaš dodirnu njeno lice. Prihvatila je ruku u svoje ruke. Osetila je slab stisak i potrebu da ga pogleda u oči.

»Ipak, ti si... dobro je... tako...«, gledao ju je i video i ona pomisli da će joj grudi pući. »Jesi li dovela Bertina?«

I ovako slab mislio je na Bertina. »Znači, znao je za krizu«, zaključio

ona u sebi. Sve što se dogodilo dobi odjednom smisao i ona požele da mu kaže kako je sve strašno hitno, da mora da izvuče iz Bertina istinu. Sa usana joj side nešto drugo:

»Tu je, i sve će biti u redu. Samo se ti najpre oporavi.«

»Hej, hej, devojčice, Gordi«, nahehereno se nasmešio, »ovo što pod tobom bespomoćno leži nije mala beba, a nije više ni onaj Silvester, koga si poznavala. Ovaj ovde je prošao pakao i ostao živ!«

Ustuknula je kada je počeo da se pridiže. Poželela je da pobegne, jer je izgledao ispijeno kao mumija, ali čvrstina u njegovim očima naterala je da ostane. Iz trenutka u trenutak izgledao je sve sigurnije. Ispravljao se i razvlačio pred njenim očima. Ipak, morala je da ga pridrži, kada je odlučno krenuo ka izlazu iz sobe.

»Gde se nalazimo?«, pitao je dok su zajedno teturali.

»Da li ti je poznato ime Tarf?«

»He, he, grmalj se raznežio!«, isceri se otvarajući vrata, a zatim, kao za sebe, dodade: »Naravno, kad onaj drugi sigurno još nema kuću.«

U drugoj sobi nastade panika. Nekoliko žena koje su vodile računa o kući, ukloniše se žurno i samo zadnja zastade na Silvesterov poziv:

»Hej, ako sve pobegnete, ko će starom Silvestru dati da jede? Ne mogu večito da se nalivam prepekanom!« Žena samo klimnu glavom i nestade, a on se okrete Gordi: »Uostalom, koliko sam pošljemao? Ima li još?«

Gordi se nasmeja. Sve više je ličio na starog Silvera, kakvog je poznavala.

»Ne brini. Traf je specijalno zbog toga leteo do Prunela i doneo toliko da se možeš kupati u njemu...«

»Opa, sve bolje i bolje. Ko bi takvu pažnju očekivao od jednog namrgođenog Godmana?«, Silvesterova veselost je postala zarazna.

Uto su se otvorila vrata pred njima i oni stupiše u neku vrstu

kuhinje, gde se na stolu pušila gomila jela, a žene su i dalje nešto spremale. Silvester otetura do najbliže stolice i sruči se na nju. Napor je ipak bio jači od njegove volje da pokaže kako mu je već znatno bolje. Teško je disao pognute glave, ali se setio da povuče Gordi na susednu stolicu

Minut kasnije oblaporno je jeo. Morala je na kraju da ga spreči, jer se bojala da mu ne pozli.

Ulazna vrata su se bučno otvorila i na njima se pojavi poznata prilika. Kroz Silvesterovo sećanje prolete scena razbojišta u Pogeji.

»Kamharg, dobro je što te vidim«, rekao je mirno.

Gorostas mu pride i onda se dogodi nešto neobično. Čučnuo je kraj njegove stolice, uzeo njegovu ruku u svoju i dugo, dugo ga posmatrao u oči.

»Radujem se što si ponovo sa nama«, promumla najzad.

Silvester je razumeo i bi mu svejedno, da li još neko to može. Progovorio je reč po reč:

»Kako je Laona?«

»Za sada ne izlazi. Ko će objasniti, Ali, želi da te vidi.«

»Da li zna?«

»Zna.«

»Neka zaboravi. Nije se ništa dogodilo.«

»Ne može se zaboraviti.«

»Svi koji znaju treba da zaborave. To je bio samo san.«

»Bio je samo san«, začu se potmulu eho prihvatanja.

Sedeli su zatim dugo i ćutke. Gordi je znala da preživljavaju doživljeno, da se dogodilo nešto što je od njih dvojice stvorilo zaklete prijatelje, da se to odnosi na čitav Godman i da je tabu. I ništa nije pitala. Potisnula je želju i poštovala tišinu.

»Vidim da si mi doveo Bertina. I devojkicu«, prekide najzad Silvester tišinu.

»Negin, Tarfov brat ih je doveo«, promumla Kamharg ustajući.

»Zahvali mu u moje ime. Dobro je uradio.«

Kamharg samo klimnu glavom.

»Da li je i Bertin u ovoj kući?«

»Jeste.«

»Hoću da ga vidim.«

»Kasnije, kada se budeš potpuno oporavio«, umeša se Gordi.

»Da li na Godmanu žene savetuju ratnike?«, nehajno zapita Silvester.

Kamharg ne odgovori. Samo se namrgodio, kao da to ne treba pitati. Silvester ispod oka pogleda Gordi i reče:

»De, Gordi, nemoj odmah da pe- niš. I sama znaš da sa Bertinom više ne smemo oklevati.«

Ustao je i upitno pogledao Kamharga. Ovaj zavrte glavom:

»Idite. Ja više nikada to neću gledati.«

Pozdravili su se i kada je Kamharg hteo da se okrene, Gordi se oglasi:

»Ako se Branilac Godmana potrudi, videće da ga pozdravlja i Gordi Galn.«

Gorostas je samo frknuo i izišao bez reči.

Gordi se iskezi za njim:

»Još će mi ovaj jesti iz ruke, kunem ti se.«

»Pusti sad Godmane Gordi ili ću te predati njima na dresuru. Bertin nas čeka.«

Silvester se začudio koliko je bila velika Tarfova kuća. Očigledno je bila prizemna, nigde nije video stepenice, ali nije mogao da prebroji sva vrata koja su prošli do prostori- je u kojoj su zatekli Bertina. Se- deo je na krevetu, zagledan negde kroz prozor.

Prišli su mu na korak rastojanja. Silvester mu stavi ruku na rame i okrete ga sebi. Bertin se smešio.

»Pa, ti si me poznao, druže!«, kli- knu radosno.

»Eeeeeee...ee...«, zableja Bertin.

Gordi povuče Silvestera za ruku.

»Silvere.«

»On... potpuno je...«, zbunjeno je promućao.

»Sve vreme to i želim da ti ka- zem.« U Gordinim očima svetlucala je ljutnja. »A, ti... tebi samo crkvena

zvona i tamjan nedostaju. Ne znam kakvu si zavrzlamu izveo i šta se dogodilo između Tarfa, Kamharga i tebe, ali i ovo sa Bertinom, i te kako je ozbiljno. Pogledaj.«

Izvukla je iz džepa komad kolača i pružila ga Bertinu.

»Na... am... am...«, tepala mu je kao malom detetu.

Prihvatio je kezeći se i stavio ga u usta. Zadovoljno je mljackao.

»Am... maa... maa...«, šuštal je iz punih usta.

»Vidiš... kao beba je... Izgleda da ti jedini to odmah nisi primetio. A, pre dva dana, jedna godmanska žena... Došla je sa malim detetom u naručju i ponudila da podoji i Ber- tina. Znaš li ti šta je tabula raza? Kaspar Hauzer?«

Uznemiren žestinom njenog glasa Bertin je počeo da plače. Uzela mu je glavu među ruke i po- čela da ga teši. Nije primetila kako se Silvester zbunjeno mota oko njih sve dok se Bertin nije umirio. Po- tom se zagledala u njega i prasnula u neobuzdan smeh:

»Hej, Silvere, ludo! Znaš li na šta me podsećaš? Na zbunjenog tatu, kad prvi put čuje plač svog malog sina!«

»To nije loša ideja, mama. Mogli bismo da pokušamo.«

Gordi ga ovlaš pljusnu, ali ne pre- stade da se smeje:

»Eto, sad sam izgubila jednog pa- cijenta. Bolesnom muškarcu na um ne padaju takve ideje.« Ipak ga je nežno uhvatila za ruku. »Kasnije ćemo o tome. Pojma nemam koliko su svi ovi događaji prouzrokovani time što sam u poslednje vreme isu- više mislila na tebe.«

»Verujem«, ozbiljno reče Silvester i pride Bertinu, koji se nezaintereso- vano igrao svojim prstima.

»Bertin Šer, kao Restaurator Federacije«, okrenuo se ka Gordi i zaverenički prošaptao: »Nema veze, on pojma nema da mi je odu- zeta dozvola za rad. Dakle, Bertine, dozvoljavaš li da izvršim analizu tvoje memorije?«

Gordi zavrte glavom. Videla je Silvestera kako prstom desne ruke skreće Bertinovu pažnju, a zatim ga spušta nadole. Bertin je pognuo glavu, zainteresovano prateći pogledom prst.

»Eto, ispitanik se klimanjem glavom saglasio i svedok mis Galn to mora prihvatiti.«

»Zašto je potrebno to izmotavanje? upita Gordi.

»To što me je Esnaf isključio iz rada Restauratora ne znači da sam se ja isključio. Posebno, kad sam bolji od njih. Sada je formalnost ispunjena.«

Blago je uklonio Gordi u stranu i zagledao se u Bertina.

Bez problema je prodro u njegovu psihu, a onda preneraženo zastao. Tamo nije bilo ničega. Neuronske veze bile su tu, čvorišta, sinapse, memorijski depoi... I sve prazno... Vitalne funkcije su dejstvovale. Na primarnim ulazima formirala su se prva iskustva, video je da Gordi smatra majkom, da se njega plaši. Hteo je da se povuče i da digne ruke od svega, kada je naleteo na memorijsku blokadu. Ipak, bilo je nečega, na skućenom prostoru, nešto kao izvod, kao sinopsis za jedan život. Toliko malo kapaciteta, da gotovo nije bilo razloga vršiti pritisak. Odlučio je da pokuša. Žestoki kovitlac jurnu na njega i on bi istisnut.

Bertin je urlao u Gordinom naručju.

»Šta si mu uradio, Silvere? Povredio si ga i ja ti to neću oprostiti«, vriskala je.

Okrenuo se na peti i izašao iz sobe. Bio je ljut zbog početnog neuspeha. Motalo mu se u glavi pitanje, da li je to sujeta, da li Silvester procenjuje svoje mogućnosti? S druge strane ga je mučilo, što nije pokušao da objasni Gordi, da joj opiše na šta je naišao u Bertinu. Ne bi razumela, a čudno probuđeni materinski instinkt, jasno je pokazao da ne bi ni želela da razume. Usvojila je

Bertina i tu se ništa nije moglo učiniti.

»Da li se ništa ne može učiniti?« zapitao se. »Možda je samo u ovoj igri troje previše?«

Odlučio je da odmah razgovara sa Tarfom.

Glava 8.

SILVESTER NA ZADATKU

Šesnaest sati su već bili u svemiru. Tarf mu je stavio na raspolaganje svoj bojni krstaš i preuzeo na sebe brigu o Gordi. Ostavio joj je poruku u kojoj je pokušao da objasni razloge zbog kojih je potpuno preuzeo Bertina i odmaglio u svemir. Bilo je tu i razloga koji ne bi izdržali ozbiljniju analizu, kao što je potreba da se zbog lične bezbednosti ne nalaze na istom mestu, želja da se na miru posveti vraćanju Bertinovog sećanja. Razmišljao je i o tome da li je možda ponovo gubi, kao što se to već dogodilo, ali se uzdržao od nežnosti u pismu. Poznao ju je dobro i znao da bi to bilo kao da umiruje bika crvenom marom.

Bertin se do njega igrao drvenim kockama koje su mu spakovale žene iz Tarfove kuće. Uporno je plakao prvih nekoliko sati, a zatim se uz povremeno jecanje umirio. Podsećao ga je na Delmu, njegovu sestru, sa kojom su se zabavljali kao dečaci. Sada je bio miran, ali je njegovo ponašanje bilo obeshrabrujuće. Nije ponovo pokušavao da prodre u njegovu memoriju. Pre toga je odlučio da prekopa podatke vezane za ono što se dogodilo, jer će možda morati da neke delove Bertinove psihe sam izgradi. Praksa je upozoravala na opasnosti od grešaka koje su se tu krile, ali je bio svestan da mora da rizikuje. Blokirani memorijski deo možda će biti u stanju da samo zakratko otvori i dobro bi mu došla pseudosećanja na koja bi mogao da se fiksira.

Pravo mesto na kome će nastaviti sa aktiviranjem Bertinove psihe bio je hiperprostor. Izveo je to već jednom u svojoj letačkoj karijeri, kada je od pirata morao da se krije u zoni Pergeuza u dvanaestom kvadrantu. Bio je već u ćorsokaku kada je odlučio da hip programira kratko. I nakon nekoliko trenutaka plutao je u hiperprostoru. Početna nelagodnost zbot svesti o nepostojanju zamenilo je oduševljenje, kada je ustanovio da materijalnost unutrašnjosti broda nije došla u pitanje. I sada će to uraditi, da ne bi svratio pozornost neke ljubopitljive patrola u Galaksiji.

Najteže je bilo proći Tranzitnu Stanicu na hipu. Kompanije nisu propuštale da naplate svoje usluge. Odabrao je automatsku, bez posade, na Taarnskom prolazu. Emitovao je Tarfov šifru i Stanica je prihvatila solventnost njegovog računa. Taman je hteo da prebaci uređaje na hip pogon, kada se u zvučniku začuo glas:

»Halo, bojni krstaš, ovde Hanter Glen, remontni inženjer Antalske Kompanije. Moraćete malo da sačekate, blokirana mi je energetska podrška na prolazu i moram još nešto da počačkam oko kontrolnih snopova. Ako želite, dodite da nam pravite društvo.«

Silvester je hteo da odbije, ali bi na taj način izazvao podozrenje i možda veće posledice nego ako prihvati poziv. Kvar o kome je govorio remontni inženjer nije se odnosio na prolaz, već na zaštitu naplate prolaza i možda bi mogao da pokuša da ih ubedi.

»Poziv prihvaćen. Retka je prilika videti Stanicu iznutra. Kontakt za dvadeset minuta.«

Zaista je bila retka prilika posetiti Tranzitnu Stanicu, posebno automatsku kao što je bila ova pred njim. Lako je doveo krstaš do prihvatne sonde i bez po muke vezao se za nju. Bertinu je dao pilulu za spavanje i prošao do prelazne komore.

Naizmenično punjenje i pražnjenje vazduha aktiviralo mu je uspomene. Boce koje je pod pazuhom nosio bile su uvek najbolje sredstvo za sporazumevanje. Već na izlazu iz komore čekao je mladoliki inženjer.

»Znao sam!«, kliknuo je. »Rekao sam Hanteru da galaktički letaći nikada ne zaboravljaju dobre običaje!«

Silvester je to mogao samo da potvrdi. Prepekan u njegovim džepovima imao je baš tu namenu. Dok je pratio mladića do kontrolne sobe, mogao je samo da se divi tehnici, čija je isključiva namena bila samo da pribira novac Kompanijama. Bilo je tu više sigurnosnih uređaja nego na najopremljenijim linijskim brodovima. Znao je dobro logiku po kojoj je sve osim novca moglo da propadne. Da se kojim slučajem on sa svojim brodom nasukao negde u nedodij, poziv za pomoć bi pre svega morao da obrazloži dobro opskrbljenim računom. Inače, bilo bi pitanje kad bi se spasi lački brod kompanije pojavio. Za kvar na Tranzitnoj Stanici, koji bi naneo samo finansijske gubitke, brod sa remontnim inženjerima bio je uvek spreman.

»Zašto ste došli sami?«, zapitao je mladi inženjer, »Nama dvojici odgovaralo bi i veće društvo.«

Silvester je sada znao da su samo dvojica na Stanici.

»Sam je želeo da ostane, a ne verujem da bi vam mnogo prijalo njegovo društvo.«

»Zašto?«, prostodušno upita mladić.

»Zato što je sa Godmana.«

»Istrebljivač?«

»Pravi i jedan od najpoznatijih. Zar niste proverili u registrima ko je vlasnik krstaša?«

»Ni slučajno. To obavlja računar Stanice,« mladić je požurio da odgovori, da bi mogao da postavi svoje sledeće pitanje. »A, ko ste onda vi, kada putujete s jednim Istrebljivačem?«

»Ja?«, Silvester se gotovo uvredio. »Ja sam Brajan Kerivan, sudski inspektor Kartinske Kompanije.«

»Ja sam samo pomoćni inženjer Kalist Krom,« sa poštovanjem izusti mladić, iako je Silvester bio ubeden da je prvi put čuo ime koje je upravo izmislio. »Iz Kartinske Kompanije ste, kažete? Sigurno ste dugo na putu kad ne znate za krizu?«

»Kakvu krizu?«, upita Silvester podešavajući nivo svoje radoznalosti.

»Mislim da će vas bolje obavestiti Hanter. Ionako smo već stigli do kontrolnog odeljenja.«

Ni glavni inženjer nije bio mnogo stariji od Kalista Kroma. Iskobeljao se iz gomile odvojenih žica i pružio ruku, koju je prethodno obrisao o vlastiti tur.

»Čuli smo se već. Ja sam Hanter Glen.«

»Brajan Kerivan,« odvrati Silvester iako je za trenutak mislio da je zaboravio kako se maločas predstavio.

»Kao što vidite, ima razloga što nas Antal tako dobro plaća.«

»Gospodin Kerivan je Kartinski inspektor,« umeša se mladi Kalist.

U prostoriji zavlada tajac. Hanter je oprezno odmeravao Silvestera.

»Vama izgleda to nije poznato?«

»Krom mi je rekao da ćete vi sve objasniti.«

»Kompanije su praktično u ratnom stanju!«

Rekao je to dramatičnim tonom i Silvester se gotovo nasmeja. Znao je dobro zbog čega bi se to moglo dogoditi, ali je želeo da sazna i detalje.

»Načuo sam nešto, ali ne mogu da verujem. Poznato je Kompanijama koliko gubitaka može da nanese jedan rat.«

»To može da važi samo za one koji odmeravaju snage unapred. Mislim da ovaj put oni koji odlučuju imaju pogrešne informacije i da misle da mogu pobediti...«

»Pa, dobro, ko je onda po vama sve započeo?« Silvester nije imao diplomatskog takta.

Pauza u razgovoru uskoro postade neprijatno duga. Mladi inženjer je previše kasno uzeo u obzir činjenicu da profesionalno pripadaju različitim stranama i nije mogao odlučiti da nastavi.

»No, to ipak ne sme da nas spreči da ovaj susret zalijemo jednom do dve boce dobrog prepekana sa Prunela.« Silvester je odlučio da neprijatno pretvori u prijatno. »Samo ne znam gde da spustim ovo što sam doneo u džepovima.«

Politika pade u zasenak, isto tako kao i gomila sitnica koje je remontni inženjer Hanter Glen u svojoj revnosti da popravi atmosferu, jednim potezom ruke smakao na pod.

»Izvolite, sada je čisto,« iskezi se potom dečaćki.

»Da se ovako nešto ne zaturi?«, brižno pogleda Silvester hrpu na podu dok je spuštao boce na sto.

»Već je praktično sve gotovo, pa ovo inače ide u istu vreću. Treba spojiti samo još dve žice.« Mladić ga pogleda kao da mu je pala dobra ideja na pamet. »Uostalom, hoćete li da pogledate? Posle možemo na miru popiti taj vaš prepekan.«

Silvester klimnu glavom i krenu za njim. Zavukli su se iza skinute panelne obloge i u polumraku Glen počeo da mu objašnjava:

»Evo, ovde treba prespojiti. Najteže je naći mesto gde je kvar na uređaju koji treba da popravite. Vi kao inspektor verovatno nemate posla sa ovakvim stvarima.« Silvester potvrdi misleći na kvar koji on mora da popravi. Mladić nije primetio kako se njegova pažnja pojačala. »Sada dolazi ono najvažnije. Treba znati kakva treba da bude ispravna funkcija i ukloniti eventualne blokade, kako ne bismo napravili veću štetu. A, blokade su po pravilu na drugom kraju žice. Uopšte ne razumem one koji pokušavaju

da se petljaju sa ovim poslom, pa krenu u direktnu intervenciju. Pazite, sad...*

Njegovi prsti su pratili jednu tananu nit do čvorišta gde se utapala u čitav snop drugih, a zatim, na samo njemu poznat način, do malene kutijice gde se završavala.

»... Eto blokade. Sada ću je ukloniti, prevezati spojeve na mestu gde je do kvara došlo i vratiti blokadu u sistem. Nadam se da vas je bar malo zanimalo,« rekao je na kraju završivši posao.

Vratili su se stolu, gde ih je očekivao Kalist Krom sa već nasutim čašama. Silvester uze jednu i podiže je uvis.

»Mnogo me je zanimalo. Čak, mislim da ste mi pokazali kako da rešim jedan moj problem. Inspektorski, naravno...«, obezoružavajuće se nasmejao pri tom. »Zato mi je žao što sam doneo samo dve boce prepekana. Ali, i u njima se može uživati. Neka se svi sukobi Antalske i Kartinske Kompanije ovako završe.«

Prihvatili su sa zadovoljstvom i sledeći sat im je Silvester svesrdno pomagao u izmišljanju mnogih drugih zdravica. Saznao je pri tom da je vest o Bertinovoj otmici procurela, mada je Antalska flota i dalje sve uporno demantovala i čak organizovala video-ujdurmu sa nekim dvojnikom. Očito je Gordonina poruka funkcionisala, jer je igru prihvatila i Kartinska Kompanija.

»Nikada do sada nisam pio prepekan,« petljao je jezikom Kalist. »A, dobar je. Kada ste dolazili, bilo mi je smešno sa kakvim naoružanjem dolazite u Antalsku tvrđavu...«

Silvester ga pogleda podsmešljivo. Uhvatio je prepekan i njega. Uvek mu se to dešavalo kada ga je polako pio.

»Momče inženjersko, nemaš ti pojma kako je to moje oružje strašno. Da sam poneo samo malo više, potpuno bih vas porazio i zauzeo Stanicu. Ovako sam, izgleda, i sam nastradao.«

Sva trojica su se nasmejali i ispila poslednju zdravicu za strašno oružje prepekan. Pojmanisu imali koliko su bili u pravu, jer ga je Silvester poneo sa ciljem, da, ako dođe do komplikacija, prepekan popije drugim, dalako opasnijim tempom. Napustio je Stanicu nešto kasnije nego što je planirao, ali zadovoljan. Sada je nazirao jasan put kojim će napasti Bertinovu blokadu. Bertin je i dalje spavao, kada je odvojio svoj brod i zario ga u hiperprostor.

Osetio je ponovo onu nelagodnost, koja ga je i prvi put terala da proveri izvesnost svog postojanja. Protrljao je šakama lice, ali ga je Bertinov plač oslobodio neizvesnosti. Sve je bilo onako kako je znao da jeste. No, sa Bertinom je već bilo teže. Dugo mu je trebalo da ga potpuno umiri i na trenutke ga je ljujljao kao malu bebu.

»Neka Bertin sluša taticu Silvera, ako hoće da ponovo budu drugovi. Tatica je zadovoljan što i Bertina muči hip. Sada zna da mali blentavi Bertin oseća i ozbiljnije stvari.«

Počeo je da na miru pregleda dokumentaciju o Bertinu i ostalim putnicima sa nastradalog Lakog Tragača. Sve je sakupio Tarf na svojim kratkim putovanjima poslednje dve nedelje. Zbog mogućnosti da se Galaktička Banka Podataka kontroliše, skakao je kroz svemir sa svojim brodom poput lisice, puneći brodski komunikator, na izgled nasumično, a prema Silvesterovim uputstvima. Bilo je tu i mnogo nepotrebnih podataka, koji su maskirali ono što je stvarno želeo.

Nešto nije bilo u redu. Za sve ostale putnike imao je logičnu vezu do grobnice u Lakom Tragaču, osim za Bertina. Doduše, i on je bio na listi putnika, ali zadnji trag o njemu datirao je pune tri nedelje pre sudbonosnog poletanja. Jedna vest u lokalnim novinama na Belisetu, da je nestao pre suđenja, jedna osuda zbog subverzivne delatnosti, opet u

Belisetu, jedna prijava o samovoljnom startovanju privatnog linijskog krstaša, vlasništvo Bertin Šer, opet Beliset, i mandatna kazna zbog neplaćenog hipa na Sikstinskom Tranzitnom prolazu. Gde je pobegao, šta je tamo radio i kako se našao na lakom Tragaču nije bilo poznato.

Zatražio je podatke o lokaciji Sikstinskog Prolaza u odnosu na Beliset. Nije mnogo od toga očekivao, a ništa nije ni dobio. U tom pravcu nije bilo nijednog pametnog puta.

»Komunikatorčiću moj,« zavapio je prebirajući po tastaturi, »daj, učini i ti nešto!«

»Da li je ta reč uvreda? Ne postoji u registru.« Računarski sistem je reagovao.

»Taman posla,« tipkao je Silvester u želji da se posle svega malo razonodi. »To je samo deminutiv.«

»Uvredljiv?«

»Nisam znao da ste vi mašine tako sujetne.«

»Uvredljiv?«

»Ne. Deminutivi se uglavnom koriste iz milja, zbog prisnosti.«

»Da li je sada bilo uglavnom?«

»Jeste.« Silvestera je pomalo počelo da nervira komunikatorovo žensko insistiranje.

»Kako da pomognem?«, početni nespornazum je bio izgladen.

»Jesi li pratio analizu koju sam izvršio u vezi sa Bertinom Šerom?«

»Potvrđeno.«

»Može li se iz toga proračunati gde je poslednje tri nedelje do poltanja Lakog Tragača proveo Bertin Šer?«

Podaci na ekranu počеше munjevito da se prevrću. Silvesteru se učini da računar koluta očima. Potrajalo je pre nego što se sve umirilo.

»Mogu li znati kako se zovete?«, formira se pitanje.

»Silvester Najt.«

»Silvesterčiću moj, na osnovu vaših podataka ni Veliki Federacijski Centralni Računar ne bi mogao da

otkrije na kojoj je bezimenoj planeti te tri nedelje boravio Bertin Šer. Zaključeno.«

»Hvala.« Silvester je ozbiljno mislio kada je otipkao tu reč. Dao je nalog da se pripremi dopunski skok iz hiperprostora i potapšao Bertina po ramenu. »Stari moj, idem na tvoju Bezimenu planetu.

Glava 8

VRT SA STAZAMA KOJE SE UKRŠTAJU

Plavo oko duboko dole pod njima gledalo ih je pozivajući. Namignulo je davno Bertinu i godinama je odlazio da se odmori na njegovim obalama. Silvester je to znao iz priče u kući Šerovih, gde je povremeno odlazio, najviše zbog male Delme, kojoj je još u studentskim danima obećao da će joj biti brat koliko i Bertin. Na neki čudan način njega nije susretao u toj kući. U par navrata objašnjenje je bilo da je ponovo na svom moru, na nekoj Bezimenoj planeti. Zahvaljujući svom astronautičkom iskustvu mogao je da locira i obeća samom sebi da će jednom tamo otići i sa Bertinom nastaviti prijateljstvo. Nije bilo pogodnije prilike od ove.

Već je želeo da se spusti na obale mora, kad se seti pod kojim je okolnostima Bertin bio ovde poslednji put. Nikako nije mogao odabrati tako upadljivo mesto. Odlučio je da po instinktu leti dalje i spusti se tamo gde po svojoj volji nikada ne bi. Uskoro je zaključio da takvih mesta na Bezimenoj planeti ima mnogo. Kao da je more bilo lažni zov jedne usamljene i iscrpljene planete. Posvuda se mogao videti samo krš, koji je verovatno i bio razlog što je naseljavanje izostalo. Jedno more nije bilo dovoljno čak ni da planeta dobije ime.

Bertin je radoznalo posmatrao prostor pod njima i Silvesteru pade

na um da pokuša da se njime posluži kao nekom vrstom navigatora. Postojala je mogućnost da ga neki detalj tamo dole, pokrene na tananu reakciju, koju bi on mogao da registruje, ako bude dovoljno blizu. Pažljivo je zašao u njegovu podsvest i jednim krakom svoje pratio šta se dešava u blizini blokade jedinog zaostalog memorijskog depoa.

Spustio se niže i začudio se da je pustoš prošarana zelenilom. Još niže i zelenilo je prijalo oku. Bertinova podsvest reagovala je na području gde je i njemu bilo jasno da se nešto nedavno dogodilo. Požar ili nešto slično, tek crnosiva mrlja je zahvatala nekoliko dolina. Vidao je i ranije posledice požara, no ovaj je bio nekako čudan u doslednosti spaljivanja. Na drugim mestima, tamo gde su vatre gorele slobodno, najčešće su zaostajali delovi šume, oaze nedostupne plamenu. Ovde to nije bio slučaj; osećala se ljudska ruka. Spustio se na samu ivicu paljevine.

Vazduh je bio dobar, a gravitacija mala. Sa čuđenjem je ustanovio da okolina i nije bila tako zelena, kako je iz nižih slojeva atmosfere izgledalo. Doduše, susedna brda su... Nije bilo vreme za detaljna upoznavanja sa planetom. Bertin je izišao za njim i radoznalo se sagao da brlja po ugljenisanim grančicama na zemlji.

»Ha, dečko bi da se poigra!«, nasmeja se Silvester.

Bertin podiže glavu i pogleda ga. Izgledalo je kao da će da zaplače, ali se umesto toga podiže i poče besomučno da beži. Udaljavao se spotičući se po patrljcima grana, pomalo nespretno, tako da nije bilo potrebno odmah krenuti za njim. Već ga je izgubio iz vida, jer je zamakao za gomilu naplavljenе gline. Neki rečni tokovi u boljim vremenima tekli su ovuda. Silvester krenu za njim najpre polako, a zatim sve brže, jer je iza prvog brda gline bilo drugo, pa treće. Bertinove

stope jasno su se ocrtavale na tlu, podizao je ugljenu prašinu i otkrivao голу zemlju.

Kada ga je stigao, ponovu je čučao i brljao po zemlji. No, ovaj put u rukama nije imao grančicu. Sagao se kraj njega i pogledao bolje. Bio je to komad nagorelog papira, na kom se još razaznavao crtež grubo oblikovanog drveta, baš kao što je drveće na Bezimenoj planeti i izgledalo.

»Bravo! Našao si. Da li je to ono što će delovati? Bertine, ovo si ti crtao. Hajde, potrudi se, videćeš da će delovati!«, skoncentrisao se na Bertina i spremao se da razori blokadu u njegovom mozgu.

»Neće delovati«, začu se iznad njihovih glava.

Pre nego što je uspeo da se digne, našao se u snažnom zagrljaju više ruku. Bio je spetljan pre nego što je uspeo da vidi čoveka pred sobom. Vezan u pancirnu košulju, sa rukama snažno pritegnutim pozadi, nemoćno se suočio sa pogledom svog neprijatelja. Bio je to visok i vitak čovek snažne konstitucije, gotovo potpuno bez kose, sa blistavom tonzurom na temenu. Nije ga poznavao, iako je bio siguran da ga je već negde ranije video.

»Bruman, savetnik Bruman!«, vrisnu Bertin koga su ostavili slobodnim i zaletе se pesnicama na njega.

Četvorica u sivo odevenih policajaca nisu imali problema da ga savladaju i uskoro upetljan na isti način, našao se kraj Silvestera.

»Izgleda da je ipak delovalo«, cinično izvali savetnik Bruman otrešajući sa sebe garež od Bertinovih prstiju. »Javite kapetanu Zliaru da dignе zasedu u pećini. Ptičice su doletele ovde.«

Nekoliko sati kasnije okolina je izgledala kao pravo svemirsko uzletište. Odnekud su se pojavila tri patrolna broda i sletela kraj Tarfovog krstaša. Sivo uniformisani ljudi razvili su logor od pneumatskih šatora i pred veće su zaplamsale vatre.

Niko od njih nije obraćao pažnju na zarobljenike, koji su ležali uz jednu izdvojenu vatru. Savetnik Bruman nije im prilazio čitavo popodne. Šetao je duboko zamišljen uz suve obale Slane Reke, kao da upravo odlučuje šta da učini sa njima. Kapetan Zliar, visok crnopus momak, sa gadnim ožiljkom na slepoočnici koji se prostirao duboko iznad uha, gde nije bilo kose, prišao je samo jednom i izdao naredbu da Silvestera i Bertina razdvoje na udaljenost od najmanje pet metara.

Silvesteru to ne bi bila prepreka da uspostavi kontakt sa Bertinom, ali mu je nešto govorilo da ne treba da ga uznemirava, da će i kasnije biti vremena za to. Sa Brumanom je već bio drugi slučaj. Veoma ga je zanimalo šta se dešava u njegovoj glavi. Napregao se i dotakao ga. Morao je to pažljivo da uradi, jer nije bilo sumnje da je upoznat sa njegovim sposobnostima. »Ne svim«, zlorado je pomislio i prodro u njegove misli. Bruman je bio žestoko zabavljen pitanjima koja su ga mučila. Osećao je Silvester odluku da se otarasi njih dvojice. Tog dana, bez obzira na razgovor koji je planirao. Morao je, ipak, najpre da sazna...

»Marš, izrode ljudski, napolje!«, provali iz Brumanove podsvesti i potisnu Silvestera.

Odmah zatim, prišao je dugim koracima vatri. Na licu mu se ocrtao bes i Silvester pomisli da će ga odmah ubiti. Požalio je što su sanduci sa prepekanom u Tarfovom brodu daleko od njegovog dohvata.

»Ne znam šta me sprečava da te odmah zgazim?«, siktao je unoseći mu se u lice. »Hajde, pokušaj sada da mi rovariš po mozgu! Sagoreću te kao palidrvce!...«

Silvester je osećao da ne treba da pokuša. Iz mraka se pojavio Zliar.

»Šta se dogodilo, savetniče?«

»Ništa. Meni ne može ništa da učini. Bolje pazi na sebe i svoje ljude. Ova Peolska zmija u stanju je

da baci svoj otrov na daljinu... No, i njemu ćemo iščupati zube...«

»Da ljude uklonim još dalje?«

»Ne treba. Nakljukani su totizolom, koji će im zaštititi misli.

»Da li je vreme da Vodi javimo, da smo ih se dokopali?« kapetan oprezno promeni temu razgovora.

Kao da je to dolilo ulje na vatru. Savetnik Bruman pozelene od besa i posle nekoliko neuspešnih pokušaja jedva dođe do daha.

»Kapetane, vi ste stavljeni na raspolaganje meni lično i savete ćete mi davati jedino kada ih izričito budem tražio. Sada ste slobodni. Idite i pazite na svoje ljude.«

Izgledalo je kao da će se i on udaljiti od zarobljenika, ali se predomislio i ostao. Čudna promena dogodila se na njegovom licu. Kao da maločas nije bio na granici da eksplodira. Lagano je čučnuo do Silvestera i uneo mu se ulice:

»A, možda bismo nas dvojica mogli i da se nagodimo...«

Silvester ga je nemo posmatrao.

»I ti imaš razloga da smrviš ovakvo ustrojstvo Federacije. Odbacili su te, napravili krpu od tebe.«

»Prepekan ju je napravio«, muklo odvrati Silvester.

»Ti smatraš da pomaže u istragama Restauratora.«

»Samo meni.«

»Dobro, samo tebi. Ali, zar ne bi želeo da budeš Vrhovni Restaurator Galaksije?«

»Ko to može da mi ponudi?«

»Ja.« Brumanovo lice bilo je na pedalj od Silvesterovog.

Nakon kraćeg oklevanja Silvester odluči da oštro igra ponudenu igru:

»A, Voda?«

»Krupa, obična krpa, Silvestere. Obrisaćemo njime pod u holu Senata Federacije, kada za to dođe vreme.«

»Ko je još pored tebe u igri?«

»Zar ja nisam dovoljan?«, oholo uzvрати Bruman.

»Mali izvršilac na Bezimenoj Plakneti. Takvi se na Godmanu broje hiljadama...«

»Pazi se, Restauratore, moja ponuda i moje strpljenje nisu večni«, zaškruta zubima Bruman.

»Pustite to, savetnice. Ja na ovaj razgovor gledam malo drugačije. Jedan Restaurator, a i sami tvrdite da sam najbolji, ne može drugačije. Pretpostavimo da prihvatim da uđem sa vama u veliku igru, kako ću znati da li mi verujete? Odnosno, da obrnemo stvar: kako ćete vi meni verovati da sam zaista prihvatio?«

»Dobro postavljeno pitanje. O tome razmišljam čitavo popodne. Suprotstavljaju se dve granične verovatnoće; ako ja nakon četiri godine zajedničkih priprema spremno uklanjam inicijatora i istomišljenika u poduhvatu, čuli ste kako ga naziva kapetan Zliar – Voda, onda zašto ne bi bilo realno da se organskim neprijateljem i protivnikom po opredeljenju, udružim snage na istom poduhvatu za jedno veče?«

Silvester je bio zbunjen ovom paklenom logikom. Ovaj čovek nije imao nikakvih skrupula.

»I verovali bi mi?«, procedio je na kraju.

»Ne večeras, ne sutra. Možda nikad, ali procenio sam da imate dovoljno motiva za mržnju.«

»Onda ne večeras«, odlučno reče Silvester. »Možda sutra. Da i ja razmislim o alternativama.«

»Ostaćete vezani.«

»A, inače?«

»Isto.«

»Onda je ipak bolje da to bude sutra.«

»Njega ću u svakom slučaju ubiti.« Bruman pokaza na Bertinu, koji je bio dovoljno udaljen da ne čuje razgovor, okrete se na peti i ode.

Silvester ga je posmatrao kako se udaljava i nestaje u najbližem pneumatskom šatoru. Pogodio je

da ima dovoljno motiva da mrzi, a možda je i shvatao da samo on može biti predmet te mržnje. Možda se samo igrao, pokušavajući da ga slomi, oduzimajući mu time samopoštovanje u trenutku smrti. Jasno je bilo Silvesteru da nema šta da bira. Preostajalo je jedino čekanje i usrdno nadanje da stražari ove noći neće biti previše revnosni i da će san odneti pobjedu. Njegovo je bilo da čeka.

Vatre su već počele da tinjaju, kada se odlučio da pokuša. Nije bio siguran, koliko će sve izvesti efikasno, ali nije imao izbora. Povukao se duboko u sebe i okolni svet prestade da postoji.

Niko nije mogao da primeti šta se dešavalo u unutrašnjosti Tarfovog broda. Sanduk sa prepekanom u magacinskom prostoru lagano se pomače i jedna boca počela da se izvlači napolje. Polako je odlebdela do pregrade, koja se poslušno ukloni pred njom. Daleko teže bilo je na izlaznim vratima. Nije moglo da se učini sve odjednom i nakon nekoliko bezuspešnih pokušaja boca se spusti na pod. Vrata se zatim odškrinuše tek toliko da boca zamakne u noć. Biral je senke kao da je živa i na kraju završila među Silvesterovim kolenima. Čvrsto ju je pritegao, jer je sada predstojalo ono najteže. Nije imao predstavu na koji način čep izlazi. Ipak, milimetar po milimetar, predala se. »Sada, devojčice, ono pravo«, prošaputa Silvester sa ljubavlju i boca doleprša do njegovih usta. Pio je dugo, tako dugo da se i sam uplašio. Nije smeo da rizikuje sa premalo prepekana.

Kada se poluprazna boca spustila u senku, sve prestade da se kreće. Jedino je Silvester osećao kako se struktura pancirne košulje na njemu menja, pretvarajući se u paučinu, koju će rastrgnuti bez muke kroz nekoliko trenutaka. Kod Bertina se dešavalo isto i nadao se da ga to neće prerano probuditi. Prešao je na pripremu motora za

poletanje. Na sreću, ništa nije bilo blokirano i Silvester shvati da je trenutak došao.

Naglo se podiže i skoči ka Bertinu. Zgrabio ga je za ruku i povukao ka brodu. Stražar je primetio komešanje i poletio k njima. Zmaj suknu iz zemlje i baci k njemu plamen. Čovek preplašeno ustuknu i počeo da zaziva u pomoć. Zmaj se prope još više i Silvester sa Bertinom nestade u utrobi broda.

Ljudi počеше da iskaču iz svojih šatora. Prvi je stigao do broda Bruman, ne hajući za opsenu zmaja, koji je i dalje naokolo palacao svojim plamenim jezikom. Pokušao je da uđe u brod, ali su vrata bila za bravljena. Predosećajući šta će se dalje dogoditi, polete na suprotnu stranu, vičući:

»Uklonite se! Brzo! Startovaće motore!«

Ljudi počеше da beže kao mravi, a Tarfov bojni krstaš zabrunda. Trenutak kasnije, pojavio se plamen i uz silnu huku brod se vinu k nebu.

»Zliar! U brodove i za njima! Posle ovoga nam ne smeju uteći!«, urlao je Bruman preteći pesnicom nebu.

Silvester oštro uđe u maksimalnu brzinu, ne vodeći računa ni o sebi, ni o Bertinu. Još je bio pod uticajem nedavnog pražnjenja. Bertin jeknu od bola i to ga povрати.

»Bertine, šta se dogodilo?«, brižno je upitao.

»Glava, moja glava... Ne mogu da podnesem ovu brzinu.«

Zadovoljan što mu je suvislo odgovorio, Silvester pokuša da ga umiri, istovremeno se pripremajući za prvi hip. Ovaj put neće platiti Kompaniji.

»Još samo malo, Bertine! Moramo kasnije puno toga da razjasnimo.«

»Jesmo li na Lakom Tragaču? Čini mi se da sam video onog prokletog savetnika Brumana. Ali, zašto na Bezimenoj Planeti? Tamo me je pokupio Embrouz Tejnt...«

»Kako je bilo posle«, mirno upita Silvester spreman da sluša.

Glava 9.

»ZUB VREMENA« NA TRAGAČU

Laki Tragač Federacije nije tako mali brod, kako bi se iz njegovog imena moglo zaključiti. To je linijski brod, opremljen za duga putovanja i krstarenja po graničnim predelima Galaksije. Posada na njemu obavezno je brojna i mešovita. To je neminovno, jer po formaciji raspolaže, pored sopstvene opreme, bolnice i laboratorija, sa četiri presretača i dvanaest planetarnih lendera. Po zvaničnoj terminologiji flote, iz tradicionalnih razloga, klasirani su kao istraživačke fregate. Za razliku od Tragača u aktivnom sastavu, ovde se po pravilu organizuje kompletni naučni centar, stručno profilisan, tako da u incidentnim situacijama može biti organizovan embrion nove civilizacije na visokom tehnološkom nivou. To je bio prvi razlog što je posada mešovita. Drugi razlog, prema istraživanjima psihosociološkog centra, jeste podsvesna potreba posade da zna da se u takvom slučaju sve ne bi završilo na prvoj generaciji.

Lender se lagano približavao vitkom trupu broda, na čijem je boku zjapio otvor prihvatnog ulaza, obrubljen elektromagnetnim hvataljkama, poput sisaljke hobotnice. Bacio sam još jedan pogled na Bezimenu Planetu, taman da primetim blistavi pogonski mlaz svoje »Munje«. Neko od Tragačevih pilota leteo je sa njom u nepoznatom pravcu.

»Nemojte da brinete za svoj brod, Bertine«, oglasio se major Tejnt, posle dugog ćutanja, koje je trajalo sve od ukrcavanja u lender. »Poručnik Seman je pouzdan pilot i odličan oficir flote.«

»Ne brinem«, mirno sam odgovorio. »U stvari, razmišljao sam o tome, da li je još aktuelna igra pitanja i odgovora, koju ste vi započeli dole?«

»Dopala vam se?«

»Ne. Ali, želeo bih još nešto da saznam«

»Samo izvolite, pitajte. Razgovor sa vama je ugodan. Prekinuli smo ga samo zato što sam imao obaveza. Videli ste i sami. Časkanje je privilegija besposlenih i ja vam zavidim. Vi ćete veoma dugo biti privilegovani u tom smislu.«

»Možete li mi reći gde će biti smešten moj brod?«

»To je beskorisno pitanje. Tamo gde vi idete više vam neće biti potreban.«

»A, gde ja to, do đavola, idem?« provali iz mene.

»Razočarali ste me, gospodine Bertin. Vaša pitanja postaju sve manje zanimljiva. Odgovor na to pitanje saznaćete i bez mene.« Tejntovo lice postalo je bezizrazno i tek kada lagani drhtaj nagovesti da je lender uglavljen na svoje stalno ležište, progovori ponovo. »Ja ću vas sada napustiti, jer moram da izdam naređenja za start. Straža će vas sprovesti do »Zuba vremena«. Znaite, tako svi zovemo zatvorske prostorije, otkako imamo vašu grupu u gostima. Do viđenja.«

Napustio je spretno lender kroz izlaz koji se još otvarao. Ne stigavši da mu odgovorim, niti da dobacim psovku za njim, krenuh i sam. Napolju su čekala dvojica stražara u sivim uniformama. Krenuli su napred spremni i da me izvuku ako treba.

»Evo me, momci, već idem«, iskočih iz vozila i kada su hteli da me prihvate za ruke, grubo sam se otrešao. »Pustite me, sam ću. Samo recite kojim putem?«

»Napred!«, procedi jedan od njih dvojice.

»Hajde da se dogovorimo. Idite vi napred a ja ću za vama. Znaite vrlo

dobro da ja ne poznajem vaš brod«...

»Napred!«, zareža isti stražar i posegnu za mojom rukom.

Videvši da je vrag odneo šalu, odkasao sam niz hodnik, koji se račvao tridesetak metara dalje. Poslušno sam izvršavao uputstva stražara, sve dok me ispred jednog ulaza nisu zaustavili. Procenjujući put koji sam prešao, bio sam siguran da se nalazimo na jednom od krajeva Tragača. Stražar se identifikovao pred senzorskom ćelijom i vrata su se automatski otvorila. Dok su se zatvarala zamnom, dobacio sam stražarima:

»Hvala na društvu. Bilo mi je prijatno«, a zatim, kada se ispred mene isprečio zid, »kad bih se šalio.«

Ostao sam potpuno sam. Polusvetlo mi je omogućilo da primetim da se nalazim u prostoriji, koja je bila samo predsoblje za neke druge dve prostorije. Jedna od vrata su se naglo otvorila i u sinhrosvetlu koje je ispunilo prostor, prepoznao sam svoje prijatelje, koji su se razdragano cerili.

»Šta je smešno?« ljutito sam prasnulo što se zavitlavaju i u ovako ozbiljnoj situaciji. Pogled mi je lutao od prgavog Bookeeja, preko velikog Kernado Laana, sve do Strojana, za koga nije očekivao da će biti prisutan. »Stroj, zašto si i ti ovde, zašto?«

»Čuti i upadaj«, široko se nasmeja Strojan, »četvrtak samo što nije prošao. Kasniš!«

Zagrljeni smo ušli u sobu i posedali oko stola. Osim dva ležaja na sprat i nekoliko stolica, bio je to jedini nameštaj, ako se zanemare hrpe papira, koje sam odmah prepoznao.

»Dozvolili su vam da slikate?«, upitao sam.

»Smatraju da tako pravimo manje problema«, nasmeja se Kern. »Dođi da ti pokažem neke od njih.«

Prišli smo uglu u kome se nalazila najveća gomila crteža, odakle

Kern pobedonosno izvuče načetu bocu, čija je etiketa svedočila da se radi o najboljem prepekanu sa planete Prunel. Nagnuo mi se na uvo i šapnuo:

»Od majora Tejnta sa poštovanjem i ljubavlju, ali da ne sazna niko od posade.«

»Dubre!« procedio sam.

»Šta! Ovo?«

»Ne, nego major Tejnt.«

»Uvek si bio prgav, Bertine. Pusti sad majora.« Kern se maši rukom u džep i iz njega se volšebno pojaviše dve čaše. Nasuo ih je. Lagano sam vrteo glavom, konačno siguran u blagi miris, koji je lebdeo svuda u sobi, kao i u poreklo veselosti svojih prijatelja. Prihvatio sam čašu, ali kada sam hteo da je prinesem Kernovoj, ovaj stavi prst između čaša i pogledom me upozori da smo pod prismotrom. Zaverenički sam se nasmejao i ispio rakiju. Gotovo se zagrcnuh primetivši Bookeja i Strojana, kako se vrpole na svojim stolicama, čekajući da i na njih dođe red.

»Pokazaću ti ostale prostorije«, reče Kern i spusti čašu kraj boce, dajući mi znak da učinim isto.

U predsoblju mi se Kern sasvim približi:

»Imaju kamere. Ali, otkako smo počeli da pravimo svinjarije nasred sobe, kontrolišu samo vrata. Izgleda da video ekrani skrivaju neke sramežljive oči. Mi smo to prihvatili kao kompromis.«

»Šta si hteo da mi pokažeš?«

»Nisi video čitavo društvo«, reče Kern i otvori druga vrata.

»Ovaj ovde nije moje društvo!«, siknuh, a lice mi se iskrivi od mržnje. Prepoznao sam čoveka, nagnutog nad jednim od ležajeva, a zatim, videvši i osobu koja je ležala na krevetu, pohitah brzim koracima. »Džejsone!«

»Polako, još se nije oporavio« tiho reče onizak čovek, odmičući se od kreveta. Na okruglom licu isticale su se njegove oči, po kojima se nije

videlo da je pogoden mojim rečima. Samo su mu se brkovi nekako čudno spustili na usta.

Džejsonove oči su bludele po prostoriji, i, iako veoma tamne, činile su se prozirnim, uokvirene širokim tamnim podočnjacima. Okrenuo sam se Kernu:

»Drogiran?«

»Mnogo«, tvrdo odgovori Kern.

»Takvog su ga dopremili na brod i uopšte nije došao svesti...«

»Ja ću...«, zaškrguta besno.

»Smiri se! I mi smo u prvi mah tako reagovali«, umeša se mali čovek.

»I tebe ću da...«, vrisnuh i poletih ka njemu stisnutih pesnica. Na pola puta me zakači tvrda Kernova šaka i ja se sručih na pod. Zbunjeno sam posmatrao svog prijatelja, koji me je podizao, bez namere da ponovo udari.

»Ti si, Bertine, baš postao prgav na Bezimenoj Planeti«, mumlao je Kern dobroćudno. »Ove stvari smo uvek raspravljali na drugi način, pa ćeš i sada pustiti Slouma da govori. Hajde, idemo kod ostalih, da ne bismo uznemirili Džejsona.«

Društvo nas je sačekalo u većoj sobi, u prilično dobrom raspoloženju. Pogled u ugao pokazivao je da je prva boca prazna, a i ona druga bila je postidena svojim sadržajem. Bookee se zacereka i upre prst u mene, videvši da nevoljno trljam svoju povređenu bradu.

»Rekao sam ja da Kern pode sa njim. Sloum može da odahne, jer smo sada svi na okupu. Nema više iskušenja sa siledžijski nastrojenim umetnicima.«

Zbunjeno sam se osvrnuo po sobi i svi se grohotom nasmejaše. Čak se i Sloumovo mirno lice razvuče u nešto što je ličilo na osmeh.

»Ja sam izgleda bio glineni golub za iskaljivanje vašeg besa. Kern me je od svih zaštitio.« Sloum se konačno nasmeja i otkri prazninu na mestu prednjih zuba. »Jedino od njega nije imao ko da me brani.«

»Ali, Tejnt mi je tamo dole rekao«, sa nevericom sam rekao.

»Tejnt? Mi smo mislili da je sve maslo savetnika Brumana.« Stroj-
jan zavrte glavom.

Sloum ustuknu ka zidu, nastojeći da podignutim rukama utiša žagor koji je postajao sve glasniji.

»Čekajte, ljudi! Pa, jednom smo već sve raščistili.«

»Ima pravo!«, mirno reče Kern.
»Bruman ili Tejnt — svejedno. Sada smo tu, i bolje je da razmislimo šta nas čeka.«

»Ali, Kern«, Strojjan nije bio zadovoljan, »Tejnt nam je za vreme puta učinio tako mnogo. I ovo piće je njegovo.«

Krajnje je vreme bilo da se i ja umešam. Sve mi je bilo nejasno, a nova situacija zamagljivala je i ono malo što sam počeo da nazirem.

»Zar ne mislite da je bolje da i ja čujem čitavu priču? Ovako imam osećaj da sam uleteo u pola predstave.«

Kern se složio i umirio društvo. Kada je Bookee gundajući zauzeo mesto za stolom, Sloum se približi i netremice me gledajući započe:

»Sigurno ti je čudno što se svi iskaljuju na meni, iako bi neko pravo mogli imati samo ti i Kern. E, vidiš, stvari su se izmenile otkako si na spektakularan način odtutnjao u Galaksiju. Predavač Muffer zadovoljio se Džejsonom, a Trevova smrt potakla je i neke druge stavove u javnosti. Jedino je redakcija prestala da postoji, što je verovatno i bio cilj. Bookeeja i Strojjanu pustili su da s pravom zahtevaju odštetu. Čak sam se i ja javio starom društvu i tražio sastanak, na kome bih objasnio svoj kukavičluk. Tada su novine objavile da ćemo na sastanku u »Zubu vremena« ili negde drugde, najverovatnije odlučiti da krenemo u potragu za tobom i Kernom. Ispalo je negde drugde.«

»Pokupili su nas noću«, nastavio je Bookee. »Bili su to »sivi«, kompanijski policajci. Tvrdi momci, iako sam dvojici ostavio uspomenu.«

»I oni tebi«, prekide ga Sloum.
»Savetnik Bruman je svakom pojedinačno objasnio da sam ja izneo nove detalje, da sve prelazi u domen veleizdaje i da se proces obnavlja. Ne znam zašto sam ja odabran kao žrtva, ali prvi gnev morao sam da izdržim. Tek kada smo se konačno našli na Tragaču i kada su doneli Džejsona u besvesnom stanju, drogiranog kao punjeno pile, bilo je jasno da od nekog novog suđenja nema ništa, i da nas očekuje nešto mnogo gore. Nismo uspeli ništa da otkrijemo, iako nam je major Tejnt naklonjen. Međutim, i on zazire od Brumana, koji je takode na brodu. Da li ti je sada jasno, Bertine?«

»Nije. Prvo, zato što ste svi pokupljeni na Belisetu, gde i živite, sem Kerna.«

»I ja sam se vratio kući. Budala«, rezignirano odmahnu rukom Kern.

»Vidite... A, ja sam bio poprilično daleko, i niko osim vas nije znao gde me mogu naći. To znači da me je ipak neko tasterisao. Drugo, taj neko nalazi se ovde među nama, što znači da se time nije otkupio i da nam se ne piše dobro.«

U sobi je zavladao tajac. Moja logika je jasno pokazala da su naši problemi tek otpočeli. Strojjan je prvi počeo da se vrpolti i kada je progovorio, njegov pomalo mucav glas odjeknuo je poput štektanja mitraljeza:

»Ako si ti u pravu, ako je tačno da smo svi nepoželjni svedoci u nečemu o čemu nemamo pojma, onda je to zavera koja ima za cilj da nas potpuno ukloni... Onda... Halina i Zora...«

»Konačno ste počeli... da naslućujete... pravu istinu...«, na vratima je stajao Džejson držeći se za dovertak kako ne bi pao.

Kern skoči od stola i pomože mu da pride. Teško se spustivši na slobodnu stolicu, Džejson nastavi da govori:

»Svi ste vi mislili da je ono što se događa glupo i naivno, da je samo

posledica zatucanosti Predavača Muffera, da su vaše crtane priče namenjene samo zabavi mladih. Ali, nije bilo tako. Seti se, Strojane, svoje storijske o trećoj sili u Galaksiji, tezi da je i civilizacija stabilna ako se oslanja na tri tačke.»

»To mi se činilo logično?«, pobuni se Strojan.

»Isuviše logično«, potvrdi Džejson. »Ili, na primer, Bertinova serija o stalnoj zaveri za uspostavljanjem jedinstvene vlasti u Galaksiji, sa akcentom na težnji za apsolutnom moći, a ne na opštem interesu. Kern je crtao junake, koji tako nešto nikada ne bi dozvolili, Bookee o višeznačnosti pravde, o mogućnosti podešavanja javnog mnjenja, a Sloum, siroti Sloum je sve sigurno nesvesno shvatao i prvi prestao da crta svoje male ljude, kojima će sve jednom dozlogrditi...«

Sinhrosvetlo kao da se pojačalo u sobi. Ljudi su se zgledali, kao da se bude, kao da tek počinju da razumeju.

»Stri Trev je sve shvatio i podržao tu malu oazu slobode, koja je imala pristup u sve kuće u Galaksiji«, nastavio je Džejson. »Kao njegov sin, ni ja nisam mogao drugačije. Sve sam nastavio, iako mi je bilo jasno da je samo pitanje trenutka kada će se na sve pokrenuti reakcija. Računao sam da ćemo mi stići pre... Malo je nedostajalo, jer se zbog nas javnost ipak uskomešala. Da smo imali još samo pola godine...«

»To znači«, zapitao sam, »da je naša mašta opisivala stvarnost?«

»Gde su granice između mašte i stvarnosti?«, zamišljeno reče Džejson, više pitajući sebe nego ostale.

Glava 11.

HAVARIJA MRTVOG BRODA

Embrouz Tejnt stajao je bled na vratima naše sobe i svi ustu-

knusmo. Nikako nije uspevao da kaže ono što mu je bilo na usnama. Stajali smo tako i posmatrali se.

»Šta se dogodilo, Tejnt?«, prvi se odlučio Džejson.

Pre nego što je uspeo da odgovori, znali smo da je ono šta je došao da nam saopšti, samo nastavak nečega čije smo početke već uspeli da dokučimo. Golgota naše grupe prešla je u narednu fazu i vreme je bilo da to saznamo. No, kako je izgledao, to je i za njega bilo iznenađenje.

»Mi smo mrtav brod«, prosto je rekao.

Niko nije pouzdano znao šta to u žargonu letaća znači. Čekali smo da nastavi.

»Više nema smisla da ostanete ovde«, muklo je nastavio. »Upravo sam saznao da niste samo vi osuđenici. To smo svi mi na ovom brodu.«

»Kako? To je nemoguće!«, zavapi Strojan.

»Nemoguće?«, gorko se podsmehnu Tejnt. »Podite sa mnom pa ćete videti kakvu je paklenu zamisao izveo onaj skot Bruman!«

»Pa, i on je na Tragaču«, ubaci se Sloum.

»Jes' davola! Pre jedan sat nestao je sa svojim »sivim« policajcima. Ugrabio je jedan presretač i napustio pakao koji je zakuvao.«

Pre nego što je iko od nas uspeo da postavi novo pitanje, izgubio se u hodniku. Vrata su ostala otvorena i mi podosmo za njim. Bio sam ubeđen da nije sve tako crno. Imam dovoljno letaćkog iskustva i po brodu se ništa nije moglo primetiti. Stigao sam ga i uhvatio za ruku.

»Majore, ne primećujem ništa nenormalno!«

»Niko ne bi ni primetio da na brodu ne postoje automatske kamere, koje registruju sve što se događa u njihovom senzorskom polju. Ni to ne bi pomoglo da pri izvlačenju nisu naleteli na suviše revnosnu posadu i likvidirali četvoricu. Jedan od njih mi je bio potre-

ban i... tako smo saznali«, govorio je ne usporavajući korak, tako da smo se uskoro obreli u kontrolnom centru.

Posada nas je posmatrala odsutno. Svi su već, izgleda, bili upoznati sa nastupajućom nevoljom, te su pokušavali da pronađu rešenje.

»Bertine«, dotaknu me po ramenu Džejson, »ti se u ovo bolje razumeš od nas, pa mi nećemo smetati. Ipak, tu smo ako misliš da možemo pomoći.«

Ostali su bili saglasni sa njim, te se povukoše u jedan kraj sale.

»Dobro, majore Tejnt«, odlučio sam se, »šta se zapravo dogodilo?«

»Najbolje je da pogledate zapis kamera. Biće vam sve jasno«, dao je rukom znak i na najvećem ekranu slike počеше da se smenjuju. Bilo je već sve montirano iz onoga što je snimilo više kamera.

Najpre je tu bila scena razgovora dva čoveka povučena u senku nekog hodnika. Lica se nisu najbolje videla, ali su se glasovi savršeno čuli.

»Kapetane Zliar, vreme je da obavimo stvar«, rekao je viši od dvojice.

»Sve je spremno, Savetniče. Čekamo na vaš znak«, glasio je odgovor.

»Lično ću zameniti diskove i blokirati konačni program na računaru«, rekao je onaj koga je Zliar nazvao Savetnikom.

Razišli su se kao da su zastali da zapale cigaretu.

»Konačni program!«, zaprepastio sam se. »Embrouz, jesu li to zaista uradili?«

»Mnogo više«, suvo je potvrdio. »Gledajte!«

Scena je sada pokazivala jedan od hangara za lovce. Dvojica članova posade mirno su ispijala pivo i časkala. Kroz jedna vrata pojavila su se četvorica »sivih« i zapodenula razgovor. Kamera je bila znatno udaljena, tako da se tok razgovora nije mogao dobro pratiti. Bila je dovoljna i slika. Iznenada su se

»sivi« bacili na dvojicu iznenađenih ljudi. Ono što me je najviše iznenadilo bila je surovost sa kojim su ih ubili. Nisu se branili, a ipak su zaklani sjebrovima bez milosti. Prepoznao sam jednog od »sivih«; preuzeo me je od Tejnta onoga dana kada sam stigao na Tragač.

Kamera je sada pokazivala visokog ćelavog čoveka, koji je nehalno ušao u računarski centar na Tragaču.

»To je savetnik Bruman«, prošapta Tejnt.

Zapamtio sam ga za sva vremena. U nekoj drugoj prilici mogao bi da prođe kao poslovan čovek, možda, čak, kao omiljeni vaspitač dece. Gledajući ga u tom trenutku, znao sam da je zločinac spreman na sve. Neverovatno je kako okolnosti menjaju ljudske likove.

Razgovarao je sa operatorom. I sa njegovim pomoćnikom, koji se odmarao u visećem ležaju čekajući svoju smenu.

»Kako ide posao, momci?«, prijazno se osmehivao.

»Ne biste smeli da budete ovde, Savetniče Bruman!«, ozbiljno je rekao operater.

»Ko će znati? Uvek sam želeo da vidim ovako složen sistem u radu.«

»Kamera snima, Savetniče. Uskoro će neko doći.«

Nije stigao da dovrši, jer Bruman poteže blaster i sasu najjači snop u njega. Operator je uspeo da ga zgrabi za ruku i, umirući, da ga privuče sebi. Blaster je i dalje siktao razarajući grudi sirotog čoveka. Krv je prštala na sve strane. Pokrenuo se i pomoćnik operatora. Višuća ležaljka ga je sprečila da stigne na vreme. Bruman je oteo ruku iz već mrtvih šaka, ostavljajući u njima blaster. Okrenuo se ka pomoćniku i zauzeo borbeni stav. Iz njegovog položaja bilo je jasno da neće pružiti nikakvu šansu. Pomoćnik se nekako nespretno kretao k njemu i kada je izgledalo da će uspeti da mu pride, Bruman silo-

vito izbaci nogu i satera mu je u grlo. Mladić se još teturao unazad, pokušavajući užasno sporo da podigne ruke ka strašno povređenom vratu, kada ga je Bruman dostigao i surovo mu zario ispružene prste desne šake u grudi. Tkanina se pocepala i iz grudi šiknu krv. Nije trajalo ni dvadeset sekundi, a Bruman se približavao računaru, držeći u krvavim rukama laserski disk. Slika puče i utonu u mrak.

»Videli su, neko je ipak video!«, jeknuo je negde iza mene Sloum, ali ja sam znao zašto je nastupio mrak.

Slika je sada pokazivala kontrolni centar. Devojke su pomno nadgledale mnogobrojne monitore. Dve su sedele nezainteresovane sa strane. Časkale su. Znajući da kamere i njih snimaju, izgledalo je kao da raspravljaju neki detalj samonitora. Iznenada je jedna devojka podigla ruke i stavila ih na usta. Nešto što se dešavalo pred njom ju je izbezumilo. Nekoliko puta je bezuspešno pokušavala da krikne, a zatim je uspela. Sve prisutne su se okrenule ka njoj, a ona je bez glasa pokazivala na monitor. Iznenada se pojavila još jedna senka, koja se, udaljavši se od kamere, preobrazila u kapetana Zliara. Poznao sam ga, iako je na licu nosio masku. Bacio je nešto iz ruku i dim počeo da pokriva sliku. Žene su padale oko njega, dok je koraćao ka monitoru na kome se odigravala scena iz računarskog centra. Uništio ga je snažnim udarcem pesnice, a zatim sve nestade u dimu.

Nova slika. Hodnik. Bruman beži, a za njim se povlače dvojica »sivih« sa izvučenim blasterima, zverajući na sve strane. Druga slika. Grupa se spojila sa Zliarom i njegovim ljudima. Ponovo hodnik. Trčanje. Hangar. Otvorena lansirna rampa...

»To je sve«, prekide tišinu Tejnt. »Spoljne kamere zabeležile su da nešto rade i na oblozi, ali se ne vidi dobro.«

Iako je projekcija bila završena, sve oči su i dalje gledale u ekran, da se dogodi još nešto što bi izmenilo stravičnu stvarnost. Prvi se povratio Kern i upitao:

»Jeste li uspeli da deblokirate računar?«

Tejnt ga je gledao belo provlačeći ruku kroz kosu.

»Vi se šaljite, Ker«, sažaljivo ga je posmatrao. »Konačni program blokira sve funkcije na brodu i prenosi ih na automatskog pilota, programiranog da brod vrati na najbližu naseljenu planetu. Kompanije se najviše brinu za svoje vlasništvo.«

»Šta je onda u svemu tako strašno?«

»Primetili ste da je Bruman zamenio programe i sada putujemo tamo gde je on odredio. Sam nije želeo da tome prisustvuje.«

»Još ne vidim«, pokušao je da nastavi, ali ga Tejnt bezobzirno prekide.

»Na žalost, i to ćete morati da vidite. Niste samo vi bili unapred osuđeni na smrt. Neki su morali da umru dva puta.«

Nešto mi je govorilo da ne treba da krenem za njim. Neka idu svi ostali i neka se uvere. Meni je bilo dovoljno. Znao sam šta je Konačni program i mogao sam da pretpostavim da nas je Bruman usmerio u neku novu ili crnu rupu. Ipak, krenuo sam i zažalio. Nisam dobro poznao strukturu Tragača i nisam znao da se uputio u putničke prostorije, koje su bile strogo odeljene od prostorija za posadu. Tamo se osim putnika nalazilo samo osoblje koje je put trebalo da im učini udobnim.

Dočekalo nas je nešto što je prevazišlo scene videne u kontrolnom centru. Na samom prelazu u putnički deo, Tejnt je za trenutak zastao oklevajući; razmišljao je da li sve treba da vidimo. Otvorio je vrata, a mi smo ušli za njim kao deca. Pred nama nije bilo nikoga.

»Ovo su snimci sa drugih iseljeničkih tragača«, rekao je pokazu-

jući na ekrane montirane ispred kontrolnih kamera. Na njima su se odigravale scene tipične za iseljeničke prostorije u tim prilikama.

»Pa, gde je onda vaša posluga?«, upitao je razložno Džejson.

»Svi su u brodskom salunu«, muklo reče Tejnt i otvori vrata velike putničke sale.

Lica nam je zapljusnuo hladan vazduh. Bookee se zagrcnuo od kašlja. Pokušao je nešto da kaže i ledene iglice su mu ozledile grlo. Mi ostali nemo smo posmatrali ono što se nalazilo pred nama. Na sredini sale prekrivene tankim slojem inja, vlaga iz vazduha je sakrila scenu smrti, ležali su uredno poslagani leševi članova posluge. Njih dvadesetak su, onako ukrućeni, izgledali kao lutke namenjene nekom izložbenom prostoru. Kraj zidova nalazio se veliki broj prozirnih sanduka i u svakom po jedan novi leš.

Nešto nas je vuklo napred. Kao da su sve smrti, koje smo do tada nacrtali, pozivale da vidimo kako izgleda mašta stvarnosti, bezbrojno umnožavanje jednog zločina. Bili su to ljudi različitog uzrasta, izraze lica nismo mogli da vidimo od inja. Bilo je milosrdno prema njima, prema nama. Nastavili smo hodnicima do kabina, i u svakoj nalazili dva do tri sanduka. Veliki transport za neku ledenu planetu.

Tejnt je zaklonio rukom usta i pročišćao:

»Svih osamsto pedeset su tako dopremljeni na Tragač.«

»I vi to niste znali? Kako je to moguće?« Džejson je sakrio lice rukama.

»Kapetan Zliar je imao ovlašćenje za specijalne mere bezbednosti pri ukrcavanju.«

»To znači da se bilo ko u Federaciji može na taj način otarasiti nepoželjnih! Pa ovde su čitave porodice!«

Embrouz Tejnt nije znao šta da odgovori. Obaveza pokoravanja nije mu se činila primerenom kao opravdanje.

Zastao sam pred jednim vratima, koja još nismo otvorili. Nije trebalo da uđem. Nije trebalo da uđem!

»Silvere, nije trebalo da uđem!«, kriknuo je Bertin i sakrio glavu na Silvesterovom ramenu.

»Treballo je da udeš!«, kroz zube reče Silvester i obgrli ga oko ramena. »Da znamo, da bismo svima mogli reći!«

»Tamo, u toj maloj kabini, jednoj od poslednjih, ležala je Delma.«

Kroz Silvestrovo telo prode grč. Znao je da Bertin plače. I zavideo mu je. Muškarci ne plaču, učili su ga, i on nije mogao. A, toliko mu je sada bilo potrebno. Nadao se da će jednom moći, onda kad niko ne bude gledao, negde u noći, sam, makar samo sekund, samo jauk za devojčicom, kojoj je tako surovo uskraćen život.

»Pričaj dalje, Bertine«, savladao se, »sve mi moraš reći.«

Otvorio sam sanduk i otro joj inje sa lica. Velike modrice sa podliva svedočile su da je bila mučena. Shvatio sam najzad da među mojim drugovima nije bilo izdajnika. Moju malu sestru prisilili su da kaže za Bezimenu Planetu. Poljubio sam to ledeno lice i raskrvario usne odvajajući se od nje. Ne znam kako smo izašli iz te grobnice, meni više ništa nije bilo važno.

Kroz maglu sam čuo da je Kern preuzeo ulogu vode. Izdvojio se sa Tejntom i njegovim poručnicima i raspravljao o našim daljim šansama.

»Sada više ne možemo dopustiti da svi zaglavimo. Neko, bar neko se mora spasti.«

»Sve smo pokušali i moram da priznam, da je Savetnik Bruman mislio na sve.«

»Dobro, brod možemo smatrati izgubljenim. Kako stoji sa preostalim presretačima i lenderima za spasavanje. Bar jedan deo posade može...«

»Niko ne može.« Tejnt zavrte glavom. »Njihov program je blokirao i sve izlaze.«

»Možemo pokušati da provalimo jednim presretačem kroz spoljnu oblogu broda.«

»Kroz oblogu od vibrostila, bez dovoljnog inercionog impulsa? To bi možda moglo u nekoj od vaših priča. Ovde ne.«

Brodski alarm se aktivirao i prekinuo dalje razmatranje o mogućnostima spasavanja. Nismo čak imali vremena da pokušamo. Iz zvučnika se začu upozorenje:

»Pred nama se nalazi flota brodova! Velika flota! Još jedna! To su Antalski i Kartinski bojni brodovi!«

Svi u komandnom centru radosno zagrajaše. Dešavalo se nešto što bi ipak moglo biti šansa.

»Nadite frekvence, hitro! Dajte mi komunikaciju! Ne smemo proći nezapaženo!« Tejnt je munjevito reagovao i trenutak kasnije svi su napregnuto slušali samo njegov glas.

»Antalskoj i Kartinskoj floti! Laki Tragač Federacije u neprilici! Mejde! Laki Tragač u neprilici! Javite se! Mejde! Mejde!«

Svi smo odahnuli kada se začuo odgovor:

»Laki Tragač! U neprilici ste! Hitno se javite!«

Major Tejnt je ponavljao uporno svoju poruku, a iz zvučnika je dopiralo samo:

»Alarm 1. Promenite kurs! Alarm 1. Promenite kurs!«

Ponavljao se tako razgovor gluvih dok svi nismo shvatili. Bruman je onesposobio i komunikacione veze. Zavladała je tišina, jer smo se konačno suočavali sa svojom sudbinom.

Čitav brod je odjednom zadrhtao i svi poletesmo napred. Stvari, ljudi, delovi instrumenata i opreme survivavale su se u jednom pravcu, i ja sam imao osećaj da ćemo svi završiti u jednoj tački. Kao da smo ulazili u crnu rupu.

Glava 12.

KA MESTU ZLOČINA

»To je bilo sve«, završi svoju priču Bertin i skljoka se u naslon svog sedišta.

»Nije sve, Bertine? Kako si se ti spasao? To je važno, to je strašno važno«, insistirao je Silvester.

»Nemam pojma. Ja nisam bio na Tragaču«, odsutno reče Bertin.

»Kako nisi bio? Nemoj da se vraćamo na početak. Moraš pokušati da se setiš?«

»Nema više ničega. Izvoli i udi mi u glavu, i videćeš da sam u pravu«, mirno odgovori Bertin udobnije se nameštajući.

I zaista, Silvester nije našao više ništa. Tamo gde je bila blokada, nalazila se samo priča koju je upravo čuo. Tragao je i pokušavao da oblikuje bar još jednu misao. Zapanjivalo ga je kako je ostao baš taj deo memorije, kao pripremljen za njega. Lelujalo se tu još nešto i on napreže sve svoje moći da od toga stvori celinu. Osetio je kako gubi snagu, ali je izdržao do kraja.

U ruci je držao dopola napunjenu bocu prepekana. Sa čuđenjem ju je posmatrao. Prvo nju, pa onda Bertina. Bertin rezignirano sleže ramenima.

»To je boca iz koje sam pio prepekan sa društvom prvog dana na Tragaču.«

Silvester spusti bocu kraj sebe. Bilo mu je neverovatno kako je baš boca ostala.

»Dobro. Kad nema — nema. Utekli smo pred Brumanom, možda smo ga i uništili potisnim mlazom na Bezimenoj planeti, ali šta sad da radimo? Saznali smo šta se dogodilo, no ne i šta dalje?«

»Jednostavno«, izvali Bertin. »Idemo kroz iskrivljenje gde je nastradao Tragač.«

»Pa da se i mi zgužvamo kao krpa. Ne dolazi u obzir.«

»Moramo to učiniti, Silvere.«

»Ne. Predloži nešto drugo.«

»Zar se ja nisam spasio?«

»Ali mi nisi rekao kako.«

»Zar je to uopšte važno?«

»Za tebe možda i nije. Ispljunuće te i drugi put. A, ko meni garantuje...«

»Ja.«

»Slaba si ti garancija. Čak i da se to dogodi, ko će onda meni da vraća pamćenje?« Silvester je bio energičan.

»Bruman«, sa mržnjom procedi Bertin.

Silvester ga sa odobravanjem odmeri i opet zavrte glavom.

»Možda si ti i u pravu, ali ja se sa tim ne slažem. I nemoj mi govoriti više o tome.«

Bertin je izgledao kao da će i dalje govoriti, ali nije stigao. Težak potres uzdrma krstaš. Dok su još stvari padale oko njih, Silvester proveri okolinu i opazi brod sa koga se odvojio novi kavitacioni snop. Promašio je kao i prvi, verovatno zahvaljujući brzopletosti strelca koji je želeo da potpuno iskoristi iznenađenje zbog naglog uskakanja iz hipa.

Prepoznao je policijskog lovca i bio siguran da se u njemu nalazi kapetan Zliar, ako ne i sam Bruman. Nije imao mogućnosti za ravnopravnu borbu. Nedovoljno je poznavao Tarfov brod. Odlučio se za bekstvo, hitro promenio kurs, povećao brzinu i zatražio informacije o najbližem hipu.

Gonilac ga je bez problema pratio i on uskoro oseti novi potres.

»Hip! Do đavola, gde je taj hip?«, zauriao je i ponovo promenio kurs.

Igra mačke i miša nastavila se i kroz prvi hip. Tranzitna Stanica je bespomoćno protestovala, kada su se dva broda sjurila kroz prolaz. Novi potres je pokazao da je neprijatelj pokušao da iskoristi njegov fiksirani položaj u trenutku prolaza. Nije bilo vremena da se pritaji u hipu. Nastavio je bekstvo imajući na umu novo lukavstvo.

Bertin kraj njega delovao je vrlo loše. Očigledno je teško podnosio stalne promene kursa.

»Moraš izdržati, druže«, pokušao je da ga umiri, »od ovoga nam zavisi glava.«

»Nije to...«, tiho je odgovorio. »Molim te, moramo ići na iskrivljenje, na galaktički tunel.«

Nije mu bilo jasno zašto ga naziva galaktičkim tunelom. Sigurno je bio zbunjen onim što se događalo oko njega. Novi hip je bio na pomolu, a Zliar, sada je bio siguran da se radi o njemu, jer Bruman verovatno nije bio tako dobar pilot, Zliar ga je uporno sledio.

Ispred novog hipa minimalno pokrenu brod u stranu i usporavajući kroz sve gušći sloj iskrivljenja oseti kako postepeno menjaju pravac, a potom ponovo ubrzavaju. Brod je ušao u inercionu parabolu i sada je klizio niz iskrivljenje po nekontrolisanom kursu. Nije bilo moguće da Zliar proračuna isti pravac i ako nije u brzini prošao kroz hip, što bi bilo najbolje, završiće na najmanje dva parseka od njegovog broda. Ne vodeći računa o tome gde se nalazi, pažljivo je promatrao okolni svemir. Nije bilo nikoga. Uključio je senzore. Negativno. Za trenutak su uspeli da umaknu poteri.

»Bertine, šta kažeš na ovaj trik? Izgubili su nas!«, zadovoljno se okrenuo svom drugu.

Bertin je izgubljeno buljio u jednu tačku pred sobom.

»Druže, šta ti je?«, prodrmusao ga je.

»Silvestere, moramo na is... krivljenje.«

»Ali, šta se događa sa tobom?«

»Sa mnom? Ja... nije važno... moramo...« Bertin je sve više tonuo u sedište.

»Čoveče, izdrži, seti se Delme!«

»Koje... Del... me?«

Silvestera zahvati panika. Dobro je znao da se Zliara otresao samo privremeno i da njegovi senzori pretražuju okolni svemir. Uskoro će uspeti i da proračuna ugao pod kojim se otisnuo niz iskrivljenje, pa će pokušati da mu se ponovo pri-

bliži. Tome nije pridavao veliku pažnju jer je verovao da je Tarfov brod bolje opremljen i da postoje rezerve u brzini koje još nije iskoristio. Brinulo ga je Bertinovo stanje, kome je iz časa u čas bilo sve gore i gore. Gubio se naočigled pred njim, a nije smeo da dopusti da ga definitivno izgubi.

»Bertine, pokušaj da sakupiš snagu. Moramo ozbiljno razgovarati, jer kasnije neće biti vremena. Zliar će se ponovo pojaviti i moraću da mislim samo na njega.«

Shvatio ga je. Činilo se da iz nekih nepoznatih izvora crpe snagu. Uspeo je da se podigne u sedištu. Čak se i osmehnuo pre nego što je progovorio:

»Silvere, razumem ja tebe dobro, ali i ti moraš razumeti mene. Ovo što se samnom dešava...«, prekinuo je, da udahne teškom mukom vazduh u pluća, i Silvesteru bi jasno da će ovo što mu sada govori biti sve i da će posle toga za Bertina postojati samo jedna šansa, »... to je samo deo iste igre, koju smo zajedno za...počeli. Moraš mi... verovati, kada ti kažem, da je... zaista neophodno... da sa mnom prodeš... kroz galaktički tunel. To je... pitanje života i... smrti.«

Začutao je, i Silvester bi ubeden da više ništa neće čuti.

»Dobro, Bertine«, nadao se da čuje, »ako nikako drugačije ne bude moguće...«

»Života i... smrti...« mogao je da pročita sa njegovih usana.

»Hajde, neka ti bude«, odustao je. »I jedan život je najčešće dovoljan.«

»Hva...la«, bio je to samo nagoveštaj.

»Moraću da te stavim u hibernacijski sanduk, dok ne stignemo do bolnice.«

Bertin je samo klimnuo glavom, kao da je želeo da kaže da će to biti dobro. I nije više podigao glavu.

Nije mogao to odmah da učini. Senzori su ga upozorili da se Zliar ponovo nalazi u blizini. Računajući

da još jedno klizanje neće moći da upali, Silvester se prebaci na maksimalan pogon ne birajući kurs kretanja.

Sudbina očigledno nije ostavila prostora za slučajnosti. Desetak minuta kasnije, nešto odmakavši od Zliarovog broda, koji je pokušavao da iz njega izvuče maksimum, senzori su najavili veliku grupu brodova pred njim. I bez identifikacije, bilo mu je jasno da se radi o Antalskoj floti, koja je i dalje besciljno plutala, u okolini velikog iskrivljenja koje je Bertin nazvao galaktičkim tunelom.

Pažljivo je smestio Bertinovo nepomično telo u hibernacijsku komoru. Bio je živ, i to je bilo sve što je mogao da zaključi. Svestan da će uskoro biti registrovan i da će krenuti upozorenja Antalske flote, isključujući komunikacijski sistem. Nije želeo da ga sada iko ometa. Utvrdio je da Zliar uspešno održava rastojanje i čeka svoju šansu. Zlurado se nasmejavao i preko ramena pogledao ka mestu gde je ležao Bertin.

»Pustiću ga da dovoljno pride, druže. Neka i on oseti kako izgleda sudar sa galaktičkim iskrivljenjem.«

Tačka iza njega uskoro je bila vidljiva. Nadao se da Zliar ništa neće osetiti i da će sve pripisati svojoj uspešnoj upornosti u praćenju. I brodovi ispred njega postajali su sve veći.

»Uvek sam želeo ovako brojnu publiku. Neka svi vide kako to radi Silvester Najt!« Sedeo je mirno za komandama, usmeravajući se sve tačnije ka mestu koje su senzori opisivali kao mutnu senku na ekranu. Iskrivljenje je konačno bilo pred njim. Samo su ga minuti delili od trenutka kada će po cenu svog života proveriti da li je vredelo verovati Bertinu. Bertinu koji je i u trenucima odumiranja na tome insistirao.

»Možda je to i najbolje rešenje«, govorio je sam sebi. »Da se sve

dovrši i da ovaj košmar nestane sa pozornice Federacije.*

Naljutio se na sebe zbog malodušnosti. Možda je to ipak bio tunel, galaktički tunel o kome je govorio Bertin. Samo da se ta nebesa otvore pred njim i sve će biti u redu. Antal-ski brodovi su već munjevito promicali kraj njegovog krstaša. Sada su i signalna svetla pokušavala da upozore, ali nekako mlako, kao da su i sama svesna da su sve odluke već donete i da se ništa ne može promeniti.

Zliar je smelo sledio njegov kurs, kao da ne zna u šta je krenuo, kao da mu nije poznata tragedija koju je doživeo Laki Tragač na istom mestu pre samo pet nedelja.

Senka na senzorskom ekranu pokazala je da je iskrivljenje tačno pred njim. Zatvorio je oči. Za moment je imao osećaj, kao da tone u sirup. Inercija ga je potiskivala blago unapred. Svesno se odupro o komandne palice, želeći da se dogodi kasnije. Desetinke sekunde su prolazile, osećao je i dalje silu koja ga je gurala, ali je ponavljanje onoga o čemu je pričao Bertin izostalo. Njegov brod je prolazio. Laki potres naterao ga je da otvori oči. Apolutni mrak pred njim podseti ga na tunel. Galaktički tunel. Aktivirao je retro položaj senzora. Iza njega se dešavalo ono. Kao da je konačno doživeo sliku razaranja Tragača. Ali, to nije bio Tragač. Bio je to Zliarov lovac. Nije uspeo. Nešto je zatvorilo prolaz, kojim je Silvester upravo prošao. Na kraju tunela ugledao je nešto svetliju tačku. Brod je polako uspostavljao svoju normalnu brzinu.

Svetla tačka pretvorila se u planetu. Bila je nežnoplave boje, veličine njegovog rodnog sveta. Odmah je pomislio da je u pitanju neko beskrajno more, planetarni okean, i u svom sećanju ne pronade ništa slično. Takva planeta nije postojala u njegovoj Galaksiji. Zapitao se da li je moguće da je tunel kroz koji su

prošli prva intergalaktička veza. Ako je bio u pravu, onda su mogli biti jasni razlozi Kompanija da se oko ovoga mesta tako grčevito bore. A, možda i nisu znali.

Kako je planeta rasla, tako je iluzija o okeanu počela da se rasplinjava. Jasno je bio primetan reljef, sa sivim i belim mrljama na najvišim vrhovima. Aktivirao je retropogon i počeo da bira povoljnu orbitu, na kojoj će se pripremiti za spuštanje. Nije imalo smisla da i dalje nasumice šparta ovim prostorom. Dubine ove galaksije ostaviće istraživačima koji će doći za njim. Najvažnije je bilo da nađe mirno mesto na kome će se pozabaviti Bertinom. Više nije morao da strepi od gonilaca, Zliarov primer će obeshrabrivati svaki novi pokušaj.

»Bertine, jesi li me namerno doveo ovamo?«, okrenuo se ka hibernacijskoj komori.

Nije očekivao odgovor.

»Nisi mi rekao zašto ti je to bilo toliko važno, a sada ćutiš. Vidiš, poslušao sam te«, već je pomalo bio kivan. »Hajde, šta čekaš?«

Prošavši dva orbitalna kruga, odabrao je pogodno mesto i započeo postupak spuštanja. Planeta mu je sve lepše izgledala i on namah zaboravi na Bertina. Kroz glavu su mu se motale vizije budućnosti iz vremena kad ova avantura postane deo prošlosti i kada dve galaksije budu čvrsto povezane tunnelom koji je on otvorio. Plava planeta će i dalje biti na istom mestu, predodređena da preko sebe primi ogroman tranzit. Da, bila je to prirodna Tranzitna Stanica ogromnih razmera, i on vide gradove i ljude koji će tu živeti. Planeta je bila njegovo otkriće i ima pravo da joj da ime. Hoće li Silverin biti dobro? Ne, ime se samo nametalo i on u probuđenom oduševljenju glasno izreče ono što mu je bilo na umu:

»Planeto, zvaćeš se Velika Tranzitna Planeta.«

Dolina koju je odabrao bila je sve bliže i on primeti da boja potiče od

vegetacije. Nije bio siguran da je bujna, lažljivost Bezimene Planete naučila ga je da ne donosi prerane zaključke.

»Bertine, kako je dole?«, obratio se opet svom zaspalom drugu. »Da li nas dole očekuju i ostaci lakog Tragača, koje je primila ova galaksija? Jesi li i ti makar trenutak bio ovde?«

Prvi put se pomalo osetio i bespomoćnim. Bio je potpuno sam i na Bertina nije mogao da računa. I neka vrsta zarobljenika. Zliarova pogibija svedočila je da je tunel opet zatvoren. Stresao se na pomisao da bi morao ponovo nasumice da pokuša. Zatresao se i krstaš, i Silvester shvati da se konačno nalazi na čvrstom tlu.

Proverio je sastav spoljne atmosfere i zadovoljno se pripremio za izlazak. Sa nestrpljenjem je sačekao sporo pripremanje komore i pretkomore. Na otvorenim vratima duboko je udahnuo vazduh i proteglio se:

»Velika Tranzitna Planeto, Silvester ti je došao u posetu«, okrenuo se tada ka unutrašnjosti broda gde je počivao Bertin i nešto tiše dodao: »Jesam li to dobro rekao, druže?«

Glava 13.

MANA, MANA PRVI

Prvi put otkako je bio primoran da Bertina podvrgne hibernaciji, Silvesteru se učinilo da je preko monitora jedne od kamera uperenih na okolinu broda, preletela senka nečega što je moglo da bude živo biće. Trgao se, imajući na umu, da prikaze znaju često da uzburkaju maštu usamljenih ljudi u trenucima kada nečija prisutnost postane neutaživa potreba. Aktivirao je sistem za skaniranje na kameri i započeo da pretražuje polumrak.

Zapazio je da je pustoš postala izvesnija. Tri nedelje na planeti,

koju je nazvao Velikom Tranzitnom u prvom zanosu, bile su dovoljne da shvati da se prevario i da ovaj napušteni svet neumitno postaje sveobuhvatna pustinja. Retko rastinje kopnelo je brzinom koja ga je zbunjivala i tek jedan nervozan let iznad istovetnih, nepreglednih teritorija, razvejavao je sumnju da je u pitanju samo dugotrajna suša. Ovaj svet je umirao, a oblaci, koji su se gusto i sve niže kovitlali u atmosferi, samo su bili prikaza, koja mu je do sada davala nade da je izvršio pravi izbor.

Podešena da reaguje i prati pokrete u svom opazajnom polju, kamera je zadrhtala i počela da se usmerava ka jednoj od gudura, za koje je ranije verovao da posle kiše upravljaju bujicama. Sivi polumrak gotovo je sasvim prigušio boje rastinja, i Silvester je zadržao pogled tek na ostrim ivicama stena, gde je počeo da razaznaje detalje. Ponovni pokret kamere potvrdio je da se kretanje u blizini broda nastavlja. Sledeći zastoj nije dozvolio bolji pregled; trajao je toliko da oči sevnu belinom u pokušaju da prodru u sadržaj scene. Igra se nastavljala levo i desno ne nagoveštavajući svoj kraj.

»Uhvatiću te, utvarol!«, gotovo vrisnu Silvester i uključi energetske barijere broda.

Luminiscentni zid zabljeska stotinak metara oko broda. Izdajnička plava boja rastinja počela je da se vraća u grmlje, koje svojom visinom nije zasluživalo ni to ime. Promena nije pomogla Silvesteru. Sve je ostalo nepomično, kao i kamera, koja je uporno ukazivala, da se uzrok kretanju i dalje nalazi u prostoru koji snima. Tek su jaki reflektori izdajnički osvetlili dve čudne prilike i naterali ih da krenu ka energetske barijeri. Tamo su se zaustavile, ispitujući jedva vidljivu prepreku. Kamera je prestala da se kreće.

Život Velike Tranzitne planete konačno se pojavio. Silvesteru se

njihova plava boja sa neznatnim lju-
bičastim prelivima učini prime-
rena okolini. Oblik bića, koja su
sada nepomično stajala tik uz
mutnu barijeru, gotovo stopljena u
celinu, izazivala su drugi utisak.
Nikako nije mogao da odredi način
njihovog kretanja. Tamo gde je tre-
balo da im budu ekstremiteti za kre-
tanje, nalazilo se kruškasto zadeb-
ljanje, koje se nagore sužavalo bez
naglašenog prelaza. Na gornjem
delu imali su više izraštaja nalik na
ruke i dobro oblikovanu glavu, koja
je suzbijala početnu asocijaciju na
patlidžan. Ipak, ovo poređenje neu-
moljivo se motalo po Silvesterovoj
glavi.

Kao po dogovoru, bića su se razd-
vojila i počela da primiču brodu.
Lako su klizila po tlu i kada su pot-
puno ispunila ekran, zaustavila su
se šireći svoje izraštaje kao lepezu
oko sebe. Zvučnici u brodu, zardali
od dugotrajne tišine, uobličiše reči:

»Mana, mana...«

Silvester je bio zapanjen. Bića ga
svojim postojanjem nisu iznena-
dila, ali postojanje razumnog života
na planeti koja je naočigled venula,
bilo mu je nepojmljivo. Susretao je i
ranije razne inteligentne oblike po
svim oblastima Galaksije na svojim
restauratorskim zadacima. Imao je
prilike da takva bića prouči ulazeći
u najtananije strukture njihovih
organizama. Međutim, uz njih su
uvek išli i bogati životni oblici pla-
neta koje su naseljavali. Bilo je to
pravilo. Inteligencija je samo naj-
viša životna forma, prirodan izbor
sredine u kojoj je nastala. U izumi-
ranju planeta nikada nije posled-
nja žrtva; iščezava ili se raseljava
tražeći novu životnu sredinu u dubi-
nama Galaksije znatno ranije. U
potonjem slučaju, planete na
samrti postaju mestom hodočašća,
i Silvester na trenutak pomisli da
se radi o bićima koja su došla u po-
setu izvoristu svoje civilizacije, ali
njihov spoljni izgled nije potvrdi-
vao ovu pretpostavku.

»Uostalom, uskoro ću saznati«,
glasno proprati svoje misli i uzevši
svoj blaster za svaki slučaj, uputi se
ka izlazu iz broda.

Aktivirao je pripremu pretko-
more i glasno strujanje vazduha
začu se sa druge strane pregrade.
Iako je spoljni vazduh bio pogodan
za disanje, nije želeo da rizikuje
mešanje atmosfera. Po Galaktič-
kom Kodeksu, kada su u pitanju pla-
netarni oblici sa razvijenim živo-
tom, potpuna razmena atmosfere
odobravala se po posebnom post-
upku. Prešao je u pretkomoru, sače-
kao da se pregrada za njim zatvori
i nestrpljivo posegnuo rukom ka
senzoru za izlaz.

»Mana, mana«, ovaj put glas je još
jasnije odjeknuo u njegovim ušima.

Pred nepoznatim, koji je oprezno
stupao k njima, bića su različito
reagovala. Jedno od njih strugnu
ka ivici svetlosnog kruga, pokazu-
jući pri tom da mu motorni mehani-
zam omogućuje zavidnu brzinu.
Drugo biće je ostalo na mestu i spu-
stilo svoje duge izraštaje niz telo. U
Silvestera su bila uperena dva
krupna oka. Ostali su tako, jedan
prema drugom, ispitujući se pogle-
dima. Dvostruko viši, Silvester oseti
olakšanje i osmehnu se kada je
ustanovio da biće ima pet ekstremiteta.
Međutim, patlidžan mu više
nije padao na um. Sa nelagodnošću
je spustio pogled na svoje oružje, i,
kao da je okuženo, sakri ga u fu-
trolu. Ispružio je zatim ruke pred
sebe, sa dlanovima okrenutim na-
gore, kao da nešto daje.

Biće ga je netremice posmatralo.
Znak dobrih namera, koji koriste
ljudi ostavio ga je ravnodušnim.
Razumevanje je zaiskrilo u krup-
nim očima tek kad je Silvester za
trenutak okrenuo i leđa, pokazujući
na taj način znak poverenja. Ovaj
redosled znakova bio je strogo pro-
pisan; jednom prilikom dogodilo se
da su predstavnici druge civiliza-
cije obrnuti red protumačili kao
uvredu i latili se oružja. Izraštaji

bića su se sakupili u grupu i sa zadnjim, koji se stidljivo izvio iza glave, oblikovali nešto što je podsećalo na šaku. Zatim se okrenulo i glasom, koji nije bio prihvatljiv Silvestrovom uhu, pozvao svog druga da pride.

»Ja sam Silvester Najt iz Federacije Galaktičkih Kompanija«, reče pokazujući rukom ka sebi, a zatim, uperivši je ka biću iza koga je već stidljivo izvirivalo drugo, nastavi, »Mana?«

»Mana!«, odvrati biće podigavši izraštaje i pogled uvis.

Silvester je već poznao slučajeve kada su domoroci sa zaostali-
jih planeta proglašavali za bo-
žanstva svoje ljudske posetioce, ali
da će se to i njemu jednom dogoditi,
nije ni u snu pretpostavljao. Polas-
kan, nije znao šta da kaže, već ih
jednim veličanstvenim pokretom
ruke pozva da uđu u brod. Kada su
nakon kraćeg međusobnog zagleda-
nja radoznalo krenuli za njim, zaža-
lio je što nema publiku za ovu tri-
jumfalnu pozornicu.

Unapred je predosećao reakcije
bića u unutrašnjosti broda. Kada su
sa zanimanjem počeli da dodiruju
svaku stvar na koju su nailazili, po-
vukao se ka startnim polugama, da
ne bi u svom detinjastom istraživa-
nju načinili neku nepopravljivu
štetu. Kako se potpuno zaboravili
na njega, pokušao je da upotpuni
sliku o njima. Telo im je bilo pokri-
veno kožom ili nekom vrstom
krzna. Na neki neodređeni način
podsetili su ga na igračke od sunde-
raste mase. Koža im je bila prekri-
vena nizom otvorenih pora ujedna-
čene veličine, koje su svojom dubi-
nom davale onaj ljubičasti preliv,
koji je ranije zapazio. U poređenju
sa opremom broda, koja je bila pri-
merena veličini Godmana, izgledali
su mu još sitniji.

U svom traganju naišli su i na
komoru u kojoj je mirno počivao
Bertin. Dugo su je zagledali, obraća-
jući posebnu pažnju na razlike iz-

među dva čoveka, kao da prover-
avaju da li se radi o istoj osobi. Ma-
nje biće je uznemireno pokazivalo
na blagu izmaglicu, koja se saku-
pila uz gornju ploču komore. Posle
kratke rasprave krupnije biće se
obrati Silvesteru, pokazujući ka
Bertinu:

»Silvester! Mana?«

Pitanje je jasno zazvučalo i Silve-
ster se oseti pogođenim. Sada se i
Bertin penjao na pijedestal bo-
žanstva.

»Ne, to je Bertin,« zavrteo je gla-
vom.

No, i biće je, uz energičnu
podršku svoga druga, zavrteło gla-
vom. Silvester je zadivljeno gledao,
kako te glave prave gotovo čitav
krug. Ako bi se sudilo po tome, oni
su bili u pravu, kada su sa izrašta-
jima uperenim ka komori ener-
gično ponovili:

»Mana, mana!«

»Čekajte, polako!«, uskliknu Silve-
ster. »Moramo da se objasnimo. Ber-
tin je moj prijatelj — i nije mana.
On je teško oboleo i ostaće ovako
dok ga ne vratim u... Budalaština!
Ja se sa vama ubeđujem oko...«

Zbunjeno je provukao ruku kroz
kosu, gledajući kroz prste kako
dvoje domorodaca uporno vrte gla-
vama. Slegnuvši ramenima, ispru-
žio je otvorenu šaku k njima, poku-
šavajući da skrene pažnju na sebe.

»U redu. Priznajem da nisam
neki specijalista za uspostavljanje
kontakta sa nepoznatim civilizaci-
jama. Hajde da počnemo iz po-
četka: Ja sam Silvester.«

Biće je sa razumevanjem uperilo
jedan izraštaj ka sebi:

»Grauff,« zazvučalo je otprilike, a
kada je pokazao ka svom drugu,
čulo se: »Sahnaa.«

Kada se Silvester okrenuo ka Ber-
tinu, koji je i dalje smireno ležao u
komori, nezainteresovan za svoje
božansko poreklo, ili bolje rečeno,
za svoju božansku budućnost, biće
je podiglo dva izraštaja:

»Bertin.«

Silvester, koji je bio spreman i na mukotrpnija objašnjavanja, postade velikodušan.

»Silvester i Bertin su mana.«

Opet su bića počela da vrte glavama. Međutim, dok je Sahnaa i dalje pokazivao ka Bertinovoj komori, Grauff je svoje izraštaje, ovoga puta čak četiri, držao uperene uvis:

»Mana, mana.«

Misijsa planetarnog božanstva prestade da bude privlačna Silvesteru. Rasprava sa domorocima očigledno ga nije vodila nikuda. Savladavši ogorčenje zbog početnog neuspjeha, pokretom ruke skrenu im pažnju i krete utabanim stazama.

»Grauff i Sahnaa,« zaokruži pri tom rukom iznad njih.

»Sibata,« spremno odgovori Grauff. «

»Silvester i Bertin,« ponovi pokretom rukom iznad sebe. »Ljudi.«

»Ljudi,« spremno zaklimaše oba domoroca.

Neraspoloženje poče da nadire iz Silvesterove utrobe. Neiskustvo ga je dovelo u ćorsokak. Nije imao vremena da kontakt uspostavlja godinama, kako mu je situacija sada izgledala. Nedostajao mu je komunikacioni translator i nemoć ga preplavi. Imao je način da uspostavi vezu, ali ga je etička uslovljenost onemogućavala. Nije znao kako da zatraži dozvolu i prodre u njihov um. S druge strane, bilo je zabranjeno i neovlašćeno prekinuti kontakt; postojala je obaveza da ga održi do dolaska stručnjaka. Kojih stručnjaka, kada će po svoj prilici i ostati jedini od svoje vrste, ako izuzme Bertina, u ovoj Galaksiji. Za trenutak pozele, da je situacija obrnuta i da sve posmatra kao da se oni muče da uspostave kontakt sa nedotupavnim čovekom. Kako je bio uspješan, ne bi ni bilo čudno da je tako.

»Gubite se!«, vrisnu i pokaza ka izlazu iz broda.

Razočarenje je bilo potpuno kada je Grauff smireno, ignorišući ga, izjavio:

»Maulagma tan ader.«

Posegnuo je za njima, ali hitrina, koju je već imao prilike da upozna, bez muke ih je izvela izvan njegovog domašaja. Imao je utisak da su zbunjeni njegovom akcijom i pripijeni uz zid suprotnog kraja kontrolne kabine, izgledali su mu sićušniji nego u trenutku kada ih je ugledao prvi put. Plava boja potpuno je ustupila mesto ljubičastoj. Pretpostavio je da su im pore još šire, ali nije bio siguran da je to bila posledica straha. Uostalom, tako nisu ni izgledali, naročito Grauff, koji se spremio da ponovo progovori.

»Mana!« pokazivao je svojim izraštajima uvis. »Silvester, mana!«

Ne verujući više u božanstva koja bi se tako mogla zvati, Silvester mahinalno podiže pogled i ugleda pod tavanicom mali oblačak, koji se ko zna kako tu stvorio. Komešao se slično ogromnim oblacima, koji su izvan broda potpuno zamračili okolinu. Reflektori su još prodirali kroz tamu, ali na tlu više nije bilo tragova vegetacije. Nestala je potpuno, ostavljajući za sobom tle, na koje se ni u snu ne bi spustio ni jedan svemirski pilot četvrte klase.

»Sad bi samo još trebalo da i vas dvoje nestanete, i sve bi bilo u savršenom redu, a ja ludi od svih pacijenata na Parmenu.

Učinilo mu se da je Grauff zaklimao glavom.

Glava 14.

MANA, MANA DRUGI DRUGI

Ljubičasta boja potpuno je prekrila dvoje domorodaca. Pomislio je da halucinira, kada mu je palo na um da bi mogao da ih stavi u džep i odnese deci svoje sestre Agnes na Pirlitoru. Preum je zaista obećavao i mogao bi da počne da ga obučava za zvanje Restauratora. No, znao je da ne može da ih uhvati, a nije postojala ni Agnes ni neki nećaci. Razmišljajući kako mu se

potkrala takva misao, približi se spremištu i dohvati bocu prepekana, koju je reprodukovao iz Bertina za vreme jurnjave sa Zliarom. Ili je to bilo kasnije.

»Maulagma tan ader«, začu se tanan glas negde kraj izlaznih vrata.

Pogledao je dve sunderaste lutke, koje su se vrpolejile ustreptalih izraštaja. Podsećale su ga na dvorske lude iz video-zapisa. Zatvorio je oči da ih ne gleda. Prepekan je opasno potekao niz njegovo grlo, a odmah zatim razli mu se osmeh na iscereanom licu.

»Još neki gutljaj i nestaćete potpuno«, polupijano je podigao prst slobodne ruke. »A, da bih bio siguran da ću imati dovoljno pića – pogledajte!«

Ispružio je šaku u kojoj je prilično nesigurno stajala dobro načeta boca. Otvorio je i drugu šaku i zatvorio oči. Bio je potreban čitav minut da iz njegove šake počne da raste kontura boce, koja je, završena, sadržala istu količinu tečnosti kao i prethodna.

»Vidite šta ja mogu!«, mumlao je presipajući tečnost iz jedne boce u drugu. »Sledeći put neću da se mučim za polupraznu... Gde ste sada? Nema vas. Da ste samo hteli, mogao sam da vam napravim čitav narod! Ja – mana!«

Oblak koji se komešao u kabini prisilio ga je svojom veličinom da se pogne. Osvrnuo se ka hibernacijskoj komori u kojoj je ležao Bertin i ustanovio da ga više ne može videti. Sa tavanice otkinuo se komad neobične sluzave, siraste materije i pljesnuo ga po čelu. Dok su slični komadi padali svuda oko njega, on obrisa lice i otvori spremište za zaštitno odelo.

Otreznio se u trenutku, i, dok je brzopleto navlačio odelo, neprestano je petljao jezikom:

»Mislili ste da me možete uloviti? E, nećete! Stari čika – Silvester je svemirski vuk, koji je doskočio i lu-

kavijim stvorenjcima nego što ste vi – lutke od sundera!«

Izleteo je iz broda, noseći pod pazuhom kacigu, psujući sve galaktičke kontakte i Bertina. Posebno Bertina. Napolju, u svetlu reflektora koji su jedva probijali tamu, urlao je izazivajući nebesa da se sukobe sa njim. Nove kapi sluzave mase spustile su se iz oblaka na njegovo lice. Razmazao ih je mahinalnim pokretom, a zatim, kako su postajale gušće i čvršće, pretvarajući se u voštanu masu izdužena oblika, koja je sve grublje šibala po njegovom nezaštićenom licu, on odbaci kacigu i poče da se valja po tlu.

Kroz poluspuštene kapke video je kako sloj poluprozirnih, sluzavo voštanih kapi sve više raste. Iz mase se probijao hiljadostruko umnožen lik tla, koje je pucalo, propuštajući zmijaste izdanke neznanih biljaka. Razvijale su se u nebrojenim oblicima, a boje raspletene iz duginog spektra potiskivale su tminu i svetlost reflektora zamenjivale difuznom svetlošću iz nebrojenih pravaca. Iznenada, masa koja se izručivala iz oblaka više nije smetala njegovom pogledu. On vide grad, koji je, negde iza energetske barijere, izranjao iz tla, praćen brujanjem silnih elevatora i mnogobrojnim glasovima, koji su dopirali sa svih strana i slivali se u jedan:

»Mana, mana.«

Bili su to Sibate, sunarodnici Grauffa i Sahnaae, koji su, u zanosu, iskakali kroz otvore zgrada i euforično klizili kroz debeo sloj nataložene mase. Nešto kasnije pojavile su se grupe Sibata, čije je delovanje bilo organizovano. Vukli su sobom ogromne cevi u kojima je počela da nestaje sirasta masa. Kao da su pri tom oblikovali i vegetaciju. Na mestima gde je masa bila pokupljena rastinje se više nije razvijalo. Obradena mesta delovala su pitomo u odnosu na džunglu, gde je sva masa ostala na tlu.

Verujući da halucinira u pijanstvu, Silvester se podiže i poče da baulja ka svom brodu. Na ulazu, koji je ostao otvoren, pojavile su se prilike dvoje Sibata. Vukli su za sobom ukočeno telo u kome je prepoznao Bertina. Krenuo je k njima, teško se probijajući kroz nataloženu masu, koja mu je dopirala do kolena. Padao je i dizao se. Srećna okolnost bilo je to što je rastinje u krugu energetske barijere raslo sporije. Pre nego što je uspeo da im se dovoljno približi, spustili su telo da potpuno utone u masu. Bacio se u tom pravcu i počeo da traži nasumice.

Pipao je po ljigavom tlu, suzbijajući odvratnost koja mu je opasno podizala želudac. Držao je samo glavu izdignutu iz mase, prateći podozrivim pogledom dvoje Sibata. Stajali su nepomično i posmatrali ga, za razliku od svojih sunarodnika koji s ludovali pljuskajući po žitkim barama ili potpuno predano sakupljali masu koje je još mnogo bilo na tlu. Silvester im mrko dobaci:

»Pronaći ću ja Bertina, a onda ćete morati zaista da mi objasnite šta se ovde dešava. Ako bude trebalo, ponovo ću da ga napravim.«

Napipao ga je konačno i povukao nagore. Zagledao se u Bertinovo lice sa koga se cedila sluz. Očekivao je neprijatnu hladnoću, ali njegov prijatelj više nije bio ukočen. Kroz telo mu je strujala toplota. Kapci mu se polako otvoriše i on zatrepta tražeći pogledom Silvestera. Pokupio je jezikom zaostalu sluz na usnama cokućuci oblaporno, a zatim progovorio:

»Umalo me nisi ubio, prijatelju.«

Silvester ga je zbunjeno posmatrao. Nije bio siguran ko od njih dvojice halucinira. No, nije vredelo da sada i ovde o tome razmišlja, te otrese ruke od sluzi i podiže Bertina. Proneo ga je kraj Sibata, koji su se uputili za njim. Krajem oka primetio je da su ponovo u svojoj

prirodnoj veličini, ako ne i veći. Plava boja potpuno je potisnula ljubičastu. Pore su im se zatvorile, i ono što ga je maločas podsećalo na sunder, sada je bilo glatka koža. Ušao je u brod obrecnuvši se na njih iskrivljena osmeha:

»Ipak ste vi samo patlidžani.«

Zadovoljno su klimali glavama.

U komandnoj prostoriji je zastao i pogledom okružio nered u njoj. Svuda su se nalazile male barice voštane sluzi. Videli su se i tragovi kuda su po podu Sibate vukle Bertina napolje. Hibernacijska komora bila je isključena i otvorena.

»Pusti me još malo napolje!«, zava-pio je Bertin.

»Hajde, idi!«, Silvester ga umorno spusti na pod. »Bar ću na miru da istresem mamurluk i zaboravim ove prikaze. Obećavam da neću gledati u tvoju komoru. Samo, kada budeš ulazio u nju, budi tih.«

Teško je seo na sedište kraj komandnog pulta, spustio glavu na grudi i zatvorio oči. Ostao je tako dugo, nepomičan. Kao da je Restaurator odlučio da testira Silvestera. I kao da nije bio zadovoljan onim što je otkrio. Tek mnogo kasnije osetio je ruku na svom ramenu:

»Silvere!«

Silvester se još dublje povuče u sebe i ne odgovori.

»Silvere, saslušaj me«, u Bertinovom glasu je treperila jasna molba.

Ne dobivši odgovor, povukao se u drugi kraj kabine rešen da čeka. I sledećih pola časa u brodu je vladala apsolutna tišina. Umirile su se i slike na monitoru. Sibate su se razišle svojim poslovima. Nabujalo rastinje je u velikoj meri zaklonilo grad i prestalo da raste.

»Znam da si i dalje tu«, progovori Silvester ne osvrćući se.

»Nisi valjda očekivao da se zaista vratim u komoru za hibernaciju?«, osmehnu se Bertin.

»Priznajem da jesam. Ali, sada znam da se to neće dogoditi. U stvari, sve vreme razmišljao sam o

ovom ludom danu. Halucinacije nije bilo, zar ne?»

»Vrlo malo. Mana deluje razdražujuće na nervni sistem. Prepekan i tvoja restauratorska osetljivost na percepciju su to stanje samo pojačali.«

»Mana!«, Silvester se napokon okrenuo i zagledao u Bertina. »Možemo li ovu reč da zaboravimo?«

»Ne možemo. Mana je osnovna materija na Sibatinu.«

Silvester slegnu ramenima.

»Pretpostavljam sam da ne možemo. Misliš li time na ovu sluz u kojoj smo se potpuno ulepili?«

»Da. Ali, napolju je već sigurno nema. Sibatin i narod Sibata podelili su svoj plen.«

Silvester podozrivo pogleda svog prijatelja:

»Odakle ti je to poznato?«

»De, de, Silvere, proračuno si ti sve, čim više ne postavljaš pitanja o komori za hibernaciju. Nisi bez razloga najbolji Restaurator u Galaksiji.«

»U onoj Galaksiji«, pokaza preko ramena Silvester.

»Ovde je konkurs još otvoren,« nasmeja se Bertin.

»Propustio sam puno toga mešajući posao sa brigom za prijatelja«. Silvester nije bio zadovoljan sobom. »Morao sam sve da shvatim znatno ranije. Blokada koju nisam mogao da probijem u tvom mozgu i ograničeno sećanje. Kako divno ograničeno i precizno sećanje ponuđeno u pravom trenutku. Jesam li tom prilikom izigran?«

»Samo ako pod tim podrazumevaš to da nisi znao da si vođen do Sibatina. Sećanja su autentična.«

»Pretpostavljam da je i ona boca prepekana bila nagrada za moje napore da materijalizujem bilo šta iz tebe?«

Bertin se veselo nasmeja.

»Nije baš tako loše. Prilikom kopiranja u ustima se zadržao zadah alkohola. Izgledalo je kao deo ljudske prirode.«

»I jeste«, sada se nasmeja i Silvester. »Uostalom, da li Sibate piju?«

»Bio sam iznenađen da vi to redovno radite«, prosto odgovori Bertin.

Duh Restauratora, nepokolebljivog istraživača sudbina i događaja, probudio se u Silvesteru.

»Znači, sve vreme si me vukao za nos?«

»Čekaj, nije to bilo tako«, usprotivio se Bertin. »Sve sam znao samo u trenutku kada sam preuzimao Bertinov oblik. Kasnije, kada su me pronašli u lenderu, ostao je samo memorijski depo namenjen tebi i reč Sibatin, koja je bila šifra da te nateram da kreneš kroz galaktički tunel. Čak nisam bio svestan u kakvoj smo opasnosti, kad si odbijao da to prihvatiš.«

»Da si ostao pri svesti, ne bih se odlučio«, Silvester ga je upitno gledao.

»To je bio rezultat predugog zadržavanja u tvojoj Galaksiji. Računali smo da stignem znatno pre mene. Malo je nedostajalo da sve propadne. Komora me je sačuvala, jer se uspostavio mali eko-sistem, u kome više nisam gubio manu.«

Silvester je uspostavio unutrašnju ravnotežu i sav se prepustio svom osnovnom pozivu. Cinjenica da razgovara sa bićem, koje je preuzelo lik njegovog prijatelja, da to biće pripada sibatama, koje je još pre par sati smatrao nižim bićima i za trenutak poverovao da može biti njihov bog, ostala je postrani. Lovac je našao svoj trag i više nije želeo da ga ispusti. Bertin, odnosno Sibata koji je preuzeo njegov lik, mirno uzvрати pogled Silvesterovim očima iz kojih su sijala nova pitanja i počeo da govori:

»Silvere, ne vredi da se toliko trudiš. Pa, ja sam te i proveo kroz galaktički tunel, da bih ti dao odgovore na sva pitanja. Nepotrebno je što pokušavaš da ih uzmeš. A, ako se pitaš zašto su Sibate organizovale čitavu ovu predstavu, sa pozor-

nicom u pola vaše Galaksije, reći ću ti odmah. Nama, narodu Sibatina, čuvarima dvadeset sedmog međugalaktičkog prolaza, neophodno je da znamo osobenosti inteligencija koje su zakucale na naša vrata. Posmatrali smo vaše pokušaje da se probijete svojim brodovima, kako pripremate Tranzitne Stanice i kako vaše Kompanije, zvanično saveznice, pletu zamke jedna drugoj. Zato smo ostavili tranzitnu membranu zatvorenom. Smučilo nam se kada se ispostavilo da ste spremni da ubijete, da biste postigli svoje ciljeve.»

»I ja pripadam toj rasi«, hladno ga prekide Silvester. »Šta je sa Bertinom« Bertine?»

»Mislim da ti ne pristoji preterivanje, Silvere. Upoznali smo se dobro na putu dovde. Bića u zajednici uzajamno se menjaju«, nasmeja se Bertinova replika. »Vidiš, od tebe sam naučio da se smejem. I još mnogo toga. Laki Tragač na kome se nalazio i Bertin namerno su žrtvovali vaši ljudi. Iz jedne od vaših Kompanija, zapamti! Mi smo samo kasno shvatili da ste i na to spremni. Otvorili smo prolaz i uspeli samo da pokupimo ono što je preostalo. Bertinovo telo najbolje je izgledalo«

»Kako si se onda pojavio u lenderu tako brzo?»

»Videćeš i sam. Postoji vremenski fazni pomeraj između galaksija.«

Silvester nije više znao šta da pita. Nemo je posmatrao Bertinovog dvojnika, koji se podigao sa sedišta. Ipak, postojalo je još jedno pitanje:

»I, šta sad?»

»Čeka te veliki posao, prijatelju moj. Jesi li spreman da krenemo u grad?»

Silvester ustade i bez reči pride otvorenom izlazu iz broda. Stajao je na vodećem kanalu spoljne pregrade i posmatrao bujnu vegetaciju Sibatina. Zakržljalo grmlje, čije je

nestajanje imao prilike da posmatra, pretvorilo se u čvrsta stabla, a plava boja, za koju je smatrao da je osnovni izbor planete, rasula se u čitav dugin spektar. Tle je bilo pokriveno nekom vrstom trave i nije bilo ni traga sluzi. U pozadini se uzdizao grad, blješteći obasjan suncem. Ono je bilo oslobođeno oblaka, koji ga više nisu sakrivali. Čuo je za sobom korake koji su mu se približavali i znao je da je Sibata zadržao Bertinov lik.

»Lepa je, zar ne?« čuo je Bertinov glas. »Najlepša je baš sada, odmah posle mene. Svaka generacija to doživi najviše dva puta. Tada se sećamo naših predaka, koji su prvi uspeli da se uvere Velike Smrti, povuku pod zemlju sa dovoljnim zalihama mane. Tako smo postali Sibate, čuvari najvažnijeg međugalaktičkog prolaza.«

Silvester se doseti nečega i vrati se u brod. Isključio je energetske barijere, čije je svetlucanje sada bilo neprimereno okolini. Sa jednim od Tarfovih sanduka sa prepekanom na ramenima, došao je do Bertinove prilike i jednostavno rekao:

»Hajdemo.«

Već su dobro zašli u šumu kada se dosetio još nečega.

»A Grauff i Sahnua? Kakva je bila njihova uloga?»

Bertinov lik odmahnu rukom:

»Mladi. Bili su nestrpljivi da sačekaju. Znalo se da dolazim. A, možda su želeli da ovde ljubav u trenutku rađanja.«

Silvester se osmehnu nastavljajući da hoda prema veličanstvenom gradu.

»Ljubav? A, rizikovali su...«

Njegov prijatelj je sada bio siguran da će mu i Sibata biti prijatelj, samo slegnu ramenima:

»Eh, mana, mana.«

RESTAURACIJA NA SIBATINU

Grad Sibata u koji je trebalo da uđu nije bio jedini u okolini. Silvester je u daljini video još najmanje tri kupole koje su se blistale na suncu. Još dalje, ka obzoru moglo ih je biti još, ali nije bio siguran. Iznikli su iz zemlje zajedno sa vegetacijom Sibatina. Shvatio je to tek u gradu, koji je čitav bio postavljen na elevatorskom platou. Pred Veliku Smrt planete, u ciklusu koji je trajao veliki broj godina, moćne mašine bi se aktivirale i spuštale grad u podzemlje. Bio je sazdan na više nivoa, a samo gornji bili su namenjeni boravku Sibata. Zgrade nisu bile izdvojene i sve je podsećalo na kompaktno jezgro nara, sa bezbrojnim životnim jedinicama, bez utvrđenog geometrijskog reda. Sibate nisu bili posebni poštovaoci reda. »Treba se kloniti pravih linija, jer ograničavaju maštu«, reći će mu Klaas, Bertinova replika, jednom prilikom.

Sa četvoro Sibata, koji su ih dočekali, otišli su do jednog od mnogobrojnih liftova i spustili se nekoliko nivoa niže. Video je uz put da su na nižim nivoima prostori sve veći a broj prisutnih Sibata sve manji. Ispod nivoa na kome su se zaustavili nalazio se verovatno još samo jedan, i to onaj najvitalniji. Video je dole u dubini ogromna kontejnerska saća u kojima su najverovatnije bile smeštene rezerve mane namenjene preživljavanju Velike Smrti.

Grupi je prišao jedan omanji Sibata i bez reči pružio Silvesteru mali uređaj. Bio je to komunikacijski translator, verovatno uzet sa Lakog Tragača. Sa zadovoljstvom je odvojio receptor i stavio ga u uho. Sam uređaj je uključio i stavio ga u džep.

»Pozdravljamo prvog predstavnika vaše Galaksije na Sibatinu«,

začu se glas jednog od četvorice Sibata.

»Prvog?« Silvester upitno pogleda Klaasa.

»Oprosti mu na netaktičnosti. On zaista govori sa prvim čovekom.«

Silvester shvati šta je Klaas hteo da kaže. Posada i putnici sa Lakog Tragača nisu se računali. Zaista je bio prvi koga su mogli da pozdrave. Prihvatio je formalnost, iako je želeo da što pre vidi, da se suoči sa tragedijom koja mu je bila poznata samo iz Bertinove, ne Klaasove, fragmentarne priče.

»Želeo bih da je moglo da do ovog susreta dođe u drugim okolnostima«, uljudno je rekao.

Sibate sa razumevanjem klimnuše glavama.

»Mislili smo da želite odmah da vidite brod. Inače, ponudili bismo vam da se najpre odmorite. Posle Radanja svi su iscrpljeni«, oglasio se i drugi Sibata. Znao je Silvester da je drugi, iako po njima nije mogao da odredi ko govori. Usni prorezi slabo su im se pokretali pri govoru.

»Ovako će bit. najbolje«, smireno je odgovorio. »Prvo moram videti u kakvom je sve stanju, a zatim ćemo se na miru dogovoriti šta možemo da učinimo, jer, verujte, moje su mogućnosti ograničene i neću moći sve sam.«

»Od vas se i očekuju samo najvitalniji zahvati. Videćete da i Sibate raspolazu značajnim sposobnostima«, prihvatili su njegovo mišljenje.

»Onda, ne treba čekati«, zaključio Silvester. »Što pre to obavimo, pre ćemo moći svi da se odmorimo pred ono najvažnije što nas čeka.«

Krenuli su, a Klaas je oklevao.

»Silvestere, među mojima se sada neprijatno osećam. Ovako...«

Iako mu je bilo smešno njegovo vrpoljenje u tuđoj koži, koja mu je sada smetala, Silvester ostade ozbiljan.

»Bertine, još neko vreme ću te tako zvati, ljudi su čudna bića. Da li

znaš da sam sa tobom razgovarao i kada si ležao u hibernacijskoj komori. Čovek nije rođen da bude sam i zato te molim da izdržiš još malo.*

Klaas popreko pogleda svoje sunarodnike.

Ako ikada iko od vas bude o tome govorio, ja ću, zagrcnuo se od smeha. *Eto, vidiš Silvestere, koliko si na mene uticao. Počeo sam i da pretim. Ponekad pomislim da ću zauvek ostati pola Sibata, pola čovek.*

Ali, Klaas?, počeo Silvester molećivo.

Razumeo sam te. I pristao, prekide ga Klaas i dalje podozrivo posmatrajući ostale.

Bio je to poslednji odušak za dobro raspoloženje. Uskoro su ušli u halu gde se nalazio Laki Tragač. Silvester pogleda uvis, da proverio kako su ga tako velikog dopremili dole.

Delovi i nisu bili tako veliki kada smo sve donosili, reče jedan Sibata. *Ipak, postoji i lansirna cev kroz koju će se vratiti u spoljnu atmosferu, samo je sada zatvorena.*

Brod je, spolja gledano, bio gotovo čitav. Samo su se na prednjem delu, koji je izgleda bio najviše oštećen, još obavljali radovi. Bio je iznenađen videvši spretnost Sibata u radu. Njihovi izraštaji mu više nisu izgledali toliko slabi. Jedino su veće delove pri montaži pridržavali kranski roboti. Nije znao kako su ih izrađivali, ali su dobro izgledali.

Vibrostil?, upitno je pokazao na komade.

Znači to tako zovete?, odazva se jedan Sibata. *Prilično dobra i jedinstvena molekulska konfiguracija. Malo smo ga poboljšali zbog lakšeg prolaza kroz prostorna iskrivljenja na galaktičkim opnama.*

Silvester više nije mogao da odlaže sledeće pitanje. Znao je da ga kad tad mora postaviti i suočiti se sa odgovorom. Postojao je i drugi

deo pitanja, na koje je već i sam mogao delimično da odgovori.

Gde se nalaze ljudi?, uspeo je da prevale preko jezika.

Uredili smo neku vrstu hladne bolničke prostorije. Svi se nalaze na ležajevima poput onih koje smo zatekli u kabinama broda.

Ako se ne varam, njih je oko hiljadu i dvesta?

Tačno hiljadu dvesta dvadeset i osam, glasio je precizan odgovor.

I, kako zamišljate da ih ja sve restaurišem? To je nemoguće!, provalilo je iz njega.

Mi smo očekivali...

Šta ste očekivali? Boga? Podignute ruke i gomile mrtvih ustaju i radosno kreću za njim? Pa, i ja sam samo čovek. Doduše, čovek koji je sposoban da učini više. Evo, tu leži to više, rezignirano je pokazao na sanduk sa prepekanom, koji je nekoliko minuta ranije spustio kraj sebe na pod. *U tim bocama je sva energija koju bih mogao pretočiti u njih. Ne znam ni kako to radim. Prvi i jedini put sam jedva ostao živ, a bile su u pitanju samo dve osobe.*

Možemo proizvesti toga koliko god želiš, započne Klaas.

*Ma, jesi li ti mene shvatio? Ništa, ama, baš ništa neće pomoći, ako pri tom ja ubijem sebe. *Silvester zastade videvši da ga svi uznemireno posmatraju. Usporio je naglo ritam disanja i smirio rad srčanog mišića. *Uostalom, o tome ćemo raspraviti, kada sve budem video. Hajdemo, da i to obavimo.*

Sa olakšanjem su krenuli ispred već umirenog Silvestera. Stideo se pomalo svog nastupa. Bilo mu je jasno da su oni učinili sve što su mogli za njegove sunarodnike i da, prirodno, od njega očekuju to isto. I ništa više.

Prostorija koju su nazvali hladnom i bolničkom, zaista je bila hladna, tako da su mu dali tesan ogrtač u kome mu je odmah bilo toplije. Ostali, kao da nisu osećali hladnoću. Jedino je Klaas počeo

malo da drhti, a zatim podsetivši se da je i on Sibata, a samo prividno čovek, prestade.

Dugi redovi kreveta tonuli su u pomrčinu na drugom kraju sale. Tek tu, gde je smrt bila i te kako prisutna, prvi put na Sibatinu video je geometrijske, paralelne nizove.

Prišao je prvom ležaju i zastao zapanjeno. Čovek u njemu je pravilno disao. Pokrivač na njegovim grudima se ritmički podizao i spuštao. Činilo se da spava.

»Pa, ovaj...«, iznenađeno se okrenuo ka Sibatama.

»Ne...«, zavrteše se pokretne glave. »Vi ovo stanje zovete koma. Nismo u stanju da ponovo razvijemo memoriju. Ono što smo postigli od Klaasa sa delom Bertinovog pamćenja, ali ne i ličnosti, već je prevazišlo naše mogućnosti.«

»Gde je Bertin?«, upitao je nestrpljivo.

»Bolje je da prvo pogledate i ostale. Ima nešto što je i za nas predstavljalo nerešiv problem u organskoj regeneraciji. Tamo napred nalaze se...«

Silvester tada shvati da se pred njim ne nalaze svi putnici. Prolazili su kraj četvorostrukih redova kreveta, sve do kraja sale gde su se nalazila nova vrata. Podsvesno je izbrojao devedeset pet redova. Primećio je uzput i Bertina i njegove drugove. I tu su bili na okupu. Uniformisane osobe su smenile druge, obučene u belo. Verovatno bolničko osoblje. I brodska poslua. Sledeća vrata se otvoriše i oni udoše u još veću salu. Već na prvi pogled primećio je da ova tela ne dišu.

Prišao je najbližem. Posegnuo je rukom u džep i izvukao jedinu bocu prepekana koju je poneo sa sobom. Čutke ju je otvorio i popio veliki gutljaj. Čvorišta na neuronskim vezama nekako mu zardalo zazvečашe. No, toplina počе da nadolazi i uskoro je bio spreman. Sagao se kraj tela i čvrsto prihvatio ledenu ruku. Pružio se u njega i počeo da traga.

Lomio je krhotine leda prodirući kroz pustoš. Memorijski depoi su bili potpuno prazni, definitivno napušteni. Kao da su ovuda pre njega protutnjali vekovi. Postojala je još samo jedna bleđa slika. Pokušao je da poveže bledosive linije naprežući se do krajnjih granica. Slika se sabra u svetlu žižu i počе da beži negde gore, ka opažajnoj ivici, da bi se sakrila negde na njegovom potiljku.

Kriknuo je prepoznavajući detalj. Već viđeno nagnalo ga je da se pokrene i, trenutak kasnije, u suluđom traženju, odmicao je od kreveta do kreveta. Sibate su ostale daleko za njim. Tražio je, morao je naći. Boca ga je počela žuljati u ruci. Tu je, mora biti, negde tu, možda u ovom redu, možda u sledećem. Na kraju je našao. Znao je da ga mora naći. Kris je mirno ležao pred njim, kao da nije pre šesnaest godina sahranjen sa svim ostalim saputnicima na krajnjem obodu Galaksije.

Sibate su polako pristizali, zbunjени njegovom reakcijom. Ne gledajući ih, Silvester iskapi bocu do kraja. Desetak sekundi kasnije, mislio je da će pući. Zgrabio je brata za ruke i prodro u njega.

»Kris, došao sam, kao što si i očekivao... Pomozi i ti meni... Hajde, budi tu... makar malo... samo da dohvatim jedan deo tebe...«, nesuvislo je mucao upinjući se da po razorenoj strukturi nađe deo svoje prošlosti.

Odvojili su ga od nepomičnog tela, tek kada je u grču počeo da povraća. Pogledao je Sibate sa nerazumevanjem. Bio je ipak radostan u svojoj nesreći zbog neuspeha i sa olakšanjem obrisa suze. Mogao je ponovo da plače.

Već su gotovo napustili sobu u kojoj je smrt konačno zagospodarila, kada se još jednom zaustavio. Primećio je na jednom ležaju Delmu. Sagao se i uhvatio je za ruku. Samo neki delovi memorije

nisu bili razoreni. Video je scenu mučenja, i jaukao je zajedno sa njom. Bili su surovi, ne hajući za pustoš koju su ostavljali u njoj. Hteo je da kaže umesto nje za Bezimenu Planetu... »Silvere, ostavi me na miru,« molila ga je, »zar moram još jednom da doživim sve ovo?« Poljubio je njeno okrvavljeno čelo u i ustao.

Tek na vratima, kada su Sibate i Klaas bili ponovo kraj njega, Silvester se zaustavio. Oko očiju bili su mu crni kolutovi, a iz njih sevali krvavi plamenovi. Čitav lik mu se izmenio, bilo je potpuno izvesno zauvek, jer kosa mu je bila potpuno bela.

»Šta se dogodilo, druže?«, brižno ga zapita Klaas.

Još je bio negde daleko, kao da se opraštao sa svojim mrtvima. Pokreti su mu bili usporeni, kada je podigao ruku i stavio je na rame Klaasu.

»Bio si mi potreban, Bertine,« govorio je reč po reč. »Tek sada sam video pravu smrt i još jednom umro sa svojim bratom i tvojom sestrom Delmom.«

»Jesmo li negde pogrešili?«, umešao se i jedan Sibata.

»Ne. Niste,« mnogo mirnije odgovori Silvester. »Ovi ljudi odavno su zauvek mrtvi. Pitam se samo gde su oni, koji su po imenima vode kao putnici na Lakom Tragaču?«

Niko nije mogao da mu odgovori na pitanje. Znao je da će odgovore morati da potraži sam.

»Pripremite mi prepekana. Mnogo prepekana, jer svi ostali moraju biti svedoci onoga što su preživeli,« tvrdio je odlučno. »A, sada, vodite me negde da se odmorim.«

Glava 16.

RAPORT MAJORU TEJNTU

Dva dana kasnije, Silvester je ustanovio da je od Sibatina dobio

neprocenjivi poklon. Transfer prepekana u ovim uslovima obavljao se vrlo lako i mala kolonija sve bučnijih ljudi bila je sve veća. Možda je tu bilo još nešto što su svom prepekanu dodale Sibate, ali mu to nije bilo važno.

Sa neiscrpnom voljom radio je ostavljajući Bertinovu grupu za kraj, kako pre vremena ne bi počeli da mu smetaju. Za sada je za sve važila zvanična priča, koje su se Sibate dosledno držale, da su spašeni zajedno sa brodom u zadnjem trenutku, da je bilo problema oko prilagođavanja na Sibatin i da je proces ozdravljenja preostalih u toku.

Niko nije znao pouzdano ko je čovek koji je bio kraj njih u trenutku buđenja. Uklanjao se pravovremeno, da bi izbegao moguća pitanja. U njemu je umrla definitivno potreba da bude primećen. Kako je njegovo delo postajalo značajnije, sve više se povlačio u sebe. Klaas je zatomio početno nezadovoljstvo, kada je video da se njegov boravak u ljudskoj koži i dalje produžava. Iskustvo sa Silvesterom će postati legenda i svrha obučavanja na Sibatinu. Tek na tako drastičnom primeru ispoljila se obrnuta proporcionalnost između veličine i potrebe da se iskaže pred drugima. Plašio se samo da to više nikada neće biti onaj Silvester, na čiju je vedrinu kroz druženje navikao. Razmišljao je o tome da sa pravim Bertinom, tako da to Silvester nikada ne sazna, obavi razgovor u kome će na njega preneti svoj dug.

Silvester nije prisustvovao ni saharani zlosrećne ekspedicije, koja je na Lakom Tragaču bila maskirni balast. Nije dozvolio da Kris i Delma budu u toj grupi. Zadržao je tu povlasticu samo za Bertina i sebe. Tada, kada i on dođe na red. Nije bilo posebnog uzbuđenja među preživelim. Većini je bila poznata sudbina njihovih putnika.

Problemi su nastali kad je na red došla posluga i Silvester odluči da

ipak, pre toga, povрати majora Embrouza Tejnta i posavetuje se sa njim.

Prebirajući po njegovoj memoriji, Silvester je bio zadovoljan. Negde duboko u podsvesti major je pre bio umetnik nego vojnik i više ga nije čudila njegova naklonost prema Bertinovoj grupi. Sa takvim će moći i slobodnije da govori. Povezivao je njegova nervna čvorišta sa posebnim zadovoljstvom. Počeo je da se buni veoma rano, protestujući te da ovo nije bilo u redu povezano, te opet da je prava istina bila drugačija.

»Ne može tako, Embrouz,« šaputao je njegovoj podsvesti, mirno rađeći dalje. »To ste samo hteli da tako bude. Ali, nije bilo. A, onaj raport komodoru samo ste smislili. Ja nisam ovde da prepravljam, već da popravljam.«

»Moglo bi, ipak...«, pokušavao je da se cenjka Tejnt.

»To će vas koštati jednu bocu prepekana. Muntanje jednog Restauratora je zabranjeno,« šalio se sa njim. »Nego, da li da vam ostavim sećanje na ovo ćaskanje, ili da ga izbrišem?«

»Rekli ste da ne prepravljate,« podsećao je major.

»Vidi ti njega, lukavca, čime se služi!« Silvester se smešio proveravajući kompaktnost bloka stečenih informacija. »Možete li to da izdržite?«

»Probajte me,« izazivao je Tejnt.

»Izgleda da ću morati. Treba o važnim stvarima da se dogovorimo.«

Sve je izgledalo u redu i Silvester se odvoji od majora Embrouza Tejnta. Stao je kraj njega i podbočio se.

»Majore Tejnt, dosta je bilo lenčarenja!«, podviknuo je vojničkim tonom.

Čovek zbunjeno skoči iz kreveta i ostade u stavu mirno. Otvorenih očiju lutao je po prostoriji. Pogled mu se konačno zaustavio na Silve-

steru. Prepoznavanje je išlo sporo. Nikako nije želeo da prihvati svoj san. Ipak, ovaj čovek je stajao kraj njega bez tendencije da se raspline.

»Ne bih želeo da ispadnem budala, ali, jeste li vi Silvester Najt?«, progovorio je lagano.

»Aha,« potvrdio je Silvester.

»I vi ste...«, zinu Tejnt.

»Jesam,« potvrdi Silvester. »A, vi ste se hvalili da možete da izdržite...«

Šok je bio prejak i Silvester se uplaši da je izbor bio pogrešan. Tejnt se nekako čudno ukočio i izgledalo je da se konačno gubi. Možda je trebalo intervenisati i izvršiti potrebne izmene. Ali, koga onda odabrati kao partnera u igri? Bertinovi momci su, poznavajući ga, bili nepouzdana. Dobri kada je u pitanju kreiranje moguće stvarnosti, ali ne i kada je prava, ovako uvrnuta stvarnost u pitanju. Lagano pođe ka Tejntovoj memoriji i naide na zid.

»Čekaj, čoveče,« oglasio se prkosno Tejnt. Misliš li da je tako jednostavno u trenutku sažvakati toliko nemogućih činjenica. Te bio sam mrtav, te nisam više. A, da i ne govorimo o tome da si šetao po mojim mislima, kao po svom dvorištu.«

Silvester miroljubivo podiže ruke.

»Predajem se, majore. Sam reci kad budeš spreman.«

»Već je dobro. Ako se ne varam, znaš i za sve moje pseudostvarnosti kojima sam do sada gušio svoju neodlučnost da se suprotstavim nečemu sa čime se ne slažem?«

Dočekalo ga je potvrdno klimanje glavom.

»Onda ti je jasno da sam morao odlučiti da li je ovo prilika da se iskupim za sve dosadašnje propuste. Ili si me tu prepravio?«

»Nisam, ali računao sam s tim. Ležalo je u tebi da ćeš jednom pokušati. Ovo je najbolja prilika.«

»Pa, da pokušamo sa tim,« odlučio se konačno Tejnt. »Bar ću za sobom imati vrlo materijalnu savest.«

Silvester je stajao kraj njega čekajući.

»Napred, šta treba da se uradi?«, orno ga podstače Tejnt.

»Čekaj malo. I ja imam dušu. Ti si prvi čovek sa kojim razgovaram u poslednjih pet nedelja.«

»Prvi čovek?«

»Prvi, ako ne računamo Klaasa dok je bio Bertin i oranje po vašim dušama ovde.«

»Sve prihvatom, ali, zar ne misliš da je ipak bolje da me izvedeš iz ove ledenice i nabaviš neku bolju uniformu da se propisno obučem.«

»Razumem majore Tejnt!«, nasmeja se posle toliko vremena Silvester i povede ga za sobom.

Nakon jednog sata potpuno odevenog izveo ga je iz grada. Bilo je bolje da o svemu porazgovaraju bez mogućnosti da na nekog nepredviđeno nalete.

»Lepa je ova planeta? Kako se zove?«, razbio je tišinu Tejnt.

»Sibatin. A, nećeš mi verovati da sam ja, onako, ljudski, posednički, pokušao da je krstim Velikom Transzitivnom Planetom.« Sada jeste lepa, ali sam je ja video i drugačiju. Ti si tu šansu zauvek propustio.«

Razgovarali su dugo i pro hladno veče ih zateče van grada. Jednom pripravljen, Tejnt je sa savršenim mirom prihvatio čitavu priču. Na licu su mu se jedino videli sve dublji tragovi, kako je Silvester odmićao. Na kraju je čvrsto stisnutih vilica rukama uhvatio Silvestera za mišicu i zaustavio ga.

»Silvere, šalio sam se kada sam rekao da ćeš mi ti biti savest. Posle ovoga neće mi biti potrebna. Slobodno raspolazi sa mnom.«

»Bojim se da će mnoge odluke ležati na tebi. Sledećeg dana moraš preuzeti svoju posadu. Naročito treba povesti računa o svemu, kada je u pitanju posluga. Većina je sigurna u njihovu smrt, i, bojim se, biće komplikacija. Zato sam toliko i oklevao s njima. Isto tako, moram da završim i sa Bertinovim crta-

čima. Ostavio sam ih za kraj. Znaš kakvi su? Najnormalnije će prihvatiti nove okolnosti i početi da zuje naokolo, tražeći mesta na kojima će pokupiti svoj med.«

»Znači?«

»Znači da je vreme plandovanja na Sibatinu isteklo.«

Pošto su se u gradu rastali, Silvester je radio čitave noći. Bertinovu grupu pripremao je odjednom. Tražio je da ih premeste u drugu prostoriju i za njih pripremio pozornicu. Čak se i nekoliko boca našlo na stolu. Odmeravao je dugo da li je sve u redu, pre nego što je doneo odluku.

»Hajde, pijandure,« gromko je uzviknuo pred zoru, »napolju sviće, a još nismo sve popili!«

»Ko je ovaj što se tako dere?«, prvi se mrzovoljno javio Bookee.

Bez obzira na sve što je do tada doživeo, Silvester ponovo uzdrhta, gledajući kako scena oživljava.

»Nemoj tako, Bookee, pa pobratimili smo se noćas,« nastavio je po utvrđenom planu.

»Stvarno nemoj, lepo ti čovek kaže,« oglasio se i Sloum.

Negde iza njih zveknuše boce; Strojan I Kern su već nazdravljali jedan drugom.

»Dobro ovo piće,« obrisa usta Kern. »Uopšte me nije uhvatilo.«

»Ali, ja ne poznajem mog pobratima,« bio je uporan Bookee.

»Pa šta? Zato ga ja poznajem. To je moj drugar Silvester. Restauratorska pijandura galaktičke klase.« Bertin im se pridružio zagrlivši ga.

»Šta će on na Tragaču? Tu nešto nije u redu!« Džejson je izgovorio repliku, koja će svratiti pozornost svih na njega i omogućiti mu jedinstvenu pažnju dok im bude saopštavao.

Zaista se tako i dogodilo. Odjednom su svi zastali sećajući se zajedničkog ružnog sna. Zavladao je tajac.

»Da. U pravu ste,« važno je bilo da odmah ukloni sve sumnje. Ob-

mana i onako ne bi mogla dugo da traje. »Nije bilo sna o kome razmišljate. Dogodilo se, prošli ste kroz krizu, i sada je ponovo sve u redu.«

»Kako može biti sve u redu?«, prvi prekide tišinu Džejson.

»Šta je sa ostalima ljudima na brodu? Sa posadom, sa putnicima?«, Bertin se javio sa svoje ivice sećanja.

Silvester ga je netremice posmatrao. Delmu je izbrisao iz njegovog sećanja. Bol je odložio do trenutka kada će zajedno sahraniti najmilije.

»Vi ste, izgleda, očekivali magični štapić? Ili, pocepamo nekoliko strana teksta, gumom prebrišemo dve-tri table stripa, i na početku smo? E, drugari moji, i tada ostanu neki tragovi, samo ne želimo da ih vidimo. To od vas i ja sada tražim. Tražim i da više ne razmišljate o uzrocima koji su doveli do stanja u kome se nalazimo, već samo o onome šta zajedno moramo učiniti. A, toga ima mnogo...«

Odahnuo je. Čudno je kako najlabilniji lako prihvataju velike preokrete. Strepeo je od njihove reakcije, a oni su već njegove prve reči prihvatili kao najbolji vojnici. Na drugoj strani, Tejnt sigurno ima daleko veće muke sa disciplinovanom posadom. Verovatno je i to pitanje neke inercije, koja, jednom pokrenuta, daje veće zamahe tamo gde je bila potrebna veća promena.

»Evo kako izgleda naše pravo stanje«, odlučno je nastavio. »Nakon prolaska kroz galaktički tunel, Tragač je dospeo do planete Sibatin i domoroci su vas dobro prihvatili. Kao što vam je poznato, svi putnici su mrtvi. Bili su mrtvi već gotovo dve decenije pre nego što su ukrani na Tragač. Sahranjeni su, ovde, na Sibatinu, i o tome više nećemo govoriti. Posada broda ponovo je u rukama majora Embrouza Tejnta, a pošto je i brod osposobljen, već sutra možemo da krenemo natrag, u našu Galaksiju. Tek tamo nas čeka veliki zadatak,

da Federaciji pokažemo šta se dogodilo, a to neće biti lako.«

»Ako nam uopšte dozvole da govorimo«, dobaci Kern razložno.

»To pravo moramo sami da izbirimo. Za sada ne znamo ni ko su nam neprijatelji. Oni znani samo su točkići u mehanizmu koji možda pokreću same Kompanije. Računam da će nam Sibate dati pravi adut u ruke. Danas ćemo se sa njima dogovoriti. S naše strane učestvovaćemo major Tejnt, Džejson i ja. Ostali imaju obaveznu da razonode posadu.«

»Opa, pa on nama komanduje! I to mi je neki pobratim.« Bookee je postao sumnjičav.

»Zaveži, Bookee, i podseti se svojih najboljih priča o basefightu. Trebaće ti danas kada budeš zabavljao posadu«, isceri se Sloum.

»Pitam se samo, čime ćeš ih ti zabavljati?«, zlobno odvrati Bookee.

»Momci, mislim da zaista dolazi vreme kada će priče iz vaše mašte postati stvarnost i dobro je što je na nama da izvršimo izbor prave.« Džejson je smatrao da mora preuzeti inicijativu i Silvester mu bi zahvalan. On sam imao je još jedan zadatak.

»Bertine«, obratio se svom drugu iz detinjstva, »nas dvojica imamo još nešto da obavimo.«

Osetivši nešto u tonu njegovog glasa, Džejson povede ostale napolje. Silvester i Bertin ostali su sami.

»Druže, moramo da...«, započeo je Silvester.

»Kada si osedeo, Silvere?«, prekinu ga Bertin. »Nisam želeo pred drugima da ti postavim to pitanje. I, kako si se našao ovde?«

»Saznaćeš, ima vremena«, Silvester je oklevao.

»Imaš veze i sa našim povratkom, ako sam se dobro izrazio?«, navaljivao je Bertin.

»Da«, potvrdi Silvester. »I nisam sve dovršio.«

»Sa mnom?«

»S tobom.«

»Hajde napred, ispljuni već jednom.«

Silvesterova misao zviznu poput biča.

»Delma!«, kriknu Bertin.

»I Kris«, muklo potvrdi Silvester.

»Nas dvojica najpre moramo da ih sahranimo ovde na Sibatinu.«

»Zar nisi ništa mogao da učiniš?«, zavapi Bertin.

»Ona nije htela, i ja sam morao da poštujem njenu volju.«

Sunce Sibatina visoko je odskočilo, kad su pokopane dve poslednje žrtve sa Tragača. Osim Silvestera i Bertina prisustvovao je samo jedan Sibata. Klaas je na to imao pravo, jer je Delma jedno kratko vreme, najbolnije vreme, bila i njegova sestra.

Glava 17.

GALAKTIČKI TUNEL JE OTVOREN

Jedna od kula na kupoli grada Sibata počela je da se otvara po nevidljivim šavovima. Istovremeno se čulo tiho brujanje elevatora. Članovi posade Lakog Tragača, okupljeni na jednoj livadi izvan grada, znali su da sada njihov brod putuje ka svojoj startnoj poziciji, s koje će se kasno po podne otisnuti ka svojoj matičnoj Galaksiji. Burno su počeli da kliču kada se kroz sve šire pukotine počela pojavljivati tamnoplava boja spoljne obloge. Ono što oni nisu znali, bilo je to da se u unutrašnjosti grada održavao poslednji dogovor između Sibata i ljudi.

U omanjoj sali nepravilnog oblika bilo je okupljeno petoro Sibata, Džejson, Tejnt i Silvester. Još ih nije video kako sede i nije bio malo iznenađen, kada je ustanovio da se oblik njihovog tela veoma lako prilagođava ovalnim sedištima koja su pomalo podsećala na neobična gnezda. Samom Silvesteru je daleko teže bilo da učini isto. Na kraju je ostao sedeći na nis-

koj ivici, što izazva Tejntovu opasku:

»Sada podsećaš na sovuljagu na grani.«

»Izvoli, samo, biće zanimljivo da vidimo tebe«, otpuhnu Silvester.

»Meni će biti dobro i na podu. Navikao sam na to kod kuće«, nasmejao se Tejnt i seo na pod skrštenih nogu.

»Nisam znao da ste poreklom sa Balkana?«, nasmeši se Džejson odmahujući Sibatama, da od toga ne treba praviti problem.

»Iz... Odakle?«, zabezeknu se Tejnt.

»Planeta Zemlja, Balkan, ali nije važno...«, zaključio Džejson sedajući kraj njega.

»Izvinjavamo se što o tome nismo vodili računa«, pravdao se jedan od Sibata.

»Ne treba na to obraćati pažnju«, Džejson je preuzeo na sebe da ih umiri. »Ljudi možda i nisu tako prilagodljivi telom, ali smo spremni uvek da pronađemo dobro rešenje bilo kog problema.«

»Zbog toga smo se i okupili ovde«, zaključio Sibata.

»Neugodno mi je da vam kažem, ali mi vas teško razlikujemo«, reče drugi i trojica ljudi prsnuše u neobuzdan smeh.

»Vaša reakcija je smeh? Šta je smešno?«, upita jedan od njih.

»Isti slučaj je i sa nama«, Silvester pokuša da objasni. »Jedino razlikujem Klaasa...«

»Da li je to onaj što tako čudno podseća na Bertina?«, upita Tejnt.

»Silvere, dogovorili smo se«, prekorno počeo Klaas.

Upoznavanje su ipak uspešno obavili, iako su razlike među Sibatama bile tananije i teško pojmljive. Način kako drže glavu, raspored ekstremiteta, visina očiju... Sve to moglo bi se uočiti samo kada bi mirovali. Ovako, saglasili su se da ne obraćaju pažnju oko eventualnih grešaka i odlučili da započnu razgovor.

»Vaš boravak na Sibatinu primiče se kraju. Vreme je da se dogovorimo o budućnosti odnosa između naših Galaksija«, izgovorio je Sibita sa blagim ljubičastim prelivom na svojoj plavoj koži. Silvester pomisli da to možda označava starost i nije se prevario.

»Mi ne možemo prihvatiti obavezu u ime Galaktičke Federacije«, započeo je Embrouz Tejnt. »I sami znate da smo na neki način otpadnici i da tek treba da se suočimo sa onima koji su prouzrokovali tragediju Lakog Tragača.«

»Poznato nam je sve to«, nastavi isti Sibata. »Mi smo već kontaktirali većinu naših planetarnih civilizacija i one su saglasne sa našim predlogom.«

»Koji glasi?«, upitno podiže obrve Džejson.

»Galaktički tunel će biti otvoren samo za jedinstvene predstavnike vaše Galaksije. Na osnovu naših znakova raspoznavanja. Naš ovlašćeni predstavnik od sada je Silvester i on će doneti sve odluke o tome da li su naši uslovi zadovoljeni.«

Zavladao je tajac. Ljudi nisu očekivali da su sve odluke praktično već donete i da je na njima samo da se saglase. Dobro upoznati sa odnosima u Federaciji i među Kompanijama, sa spremnošću ljudi da deluju krajnje agresivno, izvršili su svoj izbor. Silvester je prvi shvatio da je u ruke dobio adut na koji je računao i uplašio se bremena koje mu se svaljivalo na leđa.

»Čekajte malo. Osećam da su ovde umešani i Klaasovi izraštaji«, počeo je da govori nakon kratkog razmišljanja. »Ja sam zahvalan na njegovom poverenju, ali vam on nije rekao da sam i ja u suštini samo još jedan krvožedan čovek, koji trenutno na umu ima samo osvetu za brata i jednu devojčicu, koja mu je bila skoro sestra.«

»Klaas nam je rekao sve što je bilo potrebno«, glasio je miran odgovor. »On je pravi Sibata.«

To je bilo tako izrečeno, da su ljudi odmah shvatili da je onaj koji je boravio među njima u stvari prva ličnost Sibatina.

»Silvere, raduje me što oklevaš«, iskrivi svoj usni prerez u nešto što je ličilo na osmeh Klaas. »To sam od tebe i očekivao. Razumem tvoja osećanja za Delmu i kao njen brat delim tvoju osvetu. Biće to ujedno i uklanjanje tumora sa zajednice ljudi. Prihvati obavezu koju ti nudimo i podi svojim putem. Savetujem ti da dobro razmisliš o Godmanima.«

»Da li to znači da si bio svestan i na Godmanu?«, podozrivo upita Silvester.

»Nemoj večito sumnjati, Silvere. Posebno ne kada su u pitanju pravi prijatelji. Tamo sam bio samo Bertin, a Klaasova iskustva sakupljala su se za kasnije.«

»Oprosti, Klaas«, prosto reče Bertin.

»Mislim da se Silvester time konačno saglasio sa vašim predlogom. Treba još da rešimo pitanje našeg predstavnika«, ponovo je uzeo reč Embrouz Tejnt.

»I to pitanje je za sada rešeno«, odgovori jedan od preostalih Sibata. »Biće to vaše groblje ovde, o kome ćemo se mi starati pre nego što sve ode u manu. Kasnije, kada to Silvester odluči, kraj groblja ćete dobiti prostor za izgradnju vaše Tranzitne stanice. Naši inženjeri će svesrdno pomoći.«

Bilo je jasno da su ovog trenutka odbijeni. Silvester bi i sam tako odlučio. Shvativši to, on konačno poverova u sebe.

»Sibate su pokazale puno poverenja u odnosu na našu malu zajednicu, i na nama je da to opravdamo. Mogu samo da kažem da većina malih ljudi u našoj Galaksiji misli isto, čemu su mnogo doprineli Džejson i njegovi crtači. I da će to doneti konačnu prevagu u ispunjenju našeg cilja. Želim vam samo uvek plav Sibatin i mnogo novih mana«,

pozvao je Džejsona i Tejnta da krenu, a onda, na samom izlazu, zastade kao da ima još nešto da kaže. Namignuo je Klaasu i rekao: »Mana, mana.«

Sibatin je zaista bio samo plav, kada je Silvester prestao da zuri u njega. Uskoro će se pred Lakim Tragačem pojaviti izmaglica galaktičkog tunela i bilo je vreme da se okrene budućnosti. Embrouz Tejnt je mogao da preuzme voćstvo. Membrana će se na vreme otvoriti i nije bilo potrebe za bojazan. Izvukao je Tarfov krstaš u stranu i time pokazao Tejntu put.

»Zašto oni idu napred?«, zapitao je Bertin, koji je sedeo kraj njega.

»Možda će im trebati zaštitnica sa druge strane. Tragač nije naoružan, a Tarfov krstaš je pravi arsenal oružja. Ipak, nadam se da neće biti potrebno. Zbog vremenskog pomaka, pojavićemo se svega dva časa posle Zliarove havarije. Još će biti zauzeti sakupljanjem krhotina.«

»Pojava Tragača takode će biti veliko iznenađenje...«

»To već neće biti dobro, jer će biti alarmirani i naši neprijatelji. Bojim se da ne izazovu prerano obračun.«

Zašli su u tunel kada se Bertin ponovo oglasio:

»Hoće li nas goniti?«

»Misliš li na Antalsku flotu?«

Bertin potvrdno klimnu glavom.

»Hoće. Ali, Tragač neće imati problema. Sibatski vibrostil može da izdrži proboj kroz iskrivljenja prostora na bilo kom mestu, pa će – ih izgubiti već na prvom hipu misleći da su nekontrolisano otklizali.

»A, mi?«

»Zar se ne sećaš? Naravno da se ne sećaš. To je bio Klaas. Znaš, mislim da više nikada neću o tebi misliti kao o jednoj osobi.«

»O čemu to govoriš?«, brižno upita Bertin.

»Moraćeš sam da složiš sve kockice«, nasmeši se Silvester i počeo da prati sliku pred njima.

Tragač nije mnogo isprednjačio, takav je bio dogovor, i mogao je lepo da vidi kako se naočigled menja. Mrak sa ove strane tunela nije bio tako crn. Brod se izdužavao, tako da je uskoro podsećao na iglu. Verovatno se i sa njima isto događa, pomislio je i zamislio sebe, kao gusenicu, kao zmiju, kao...

»Da li bi mogao to da nacrtáš?«, pitao je Bertina.

»Šta to?«

»Pa, to. Kako sad izgledamo spoljnjem posmatraču. Kao vrlo, vrlo izduženu, horizontalno izduženu ljudsku spodobu.«

»Ne vidim.«

»Razočaravaš me, Bertine«, pokazao je rukom na ekran pred njima.

»Pogledaj napred.«

Bilo je već kasno. Tanka igla pred njima naglo se sabijala u prvobitan oblik tragač. Izišao je na drugu stranu. Trenutak kasnije, znao je, isto se dešavalo i sa njima.

Antalska flota je postojano bila prisutna. Sve je bilo isto, kao da od prošlog susreta nije proteklo već pet nedelja. Trebalo mu je vremena da izračuna. S one strane galaktičkog tunela dobili su na poklon tih pet nedelja.

Tejnt je ubrzavao ka maksimumu, kao da ne primećuje okolne brodove. Već je nestao u prostoru, kad se oglasio zvučnik iznad Silvesterove glave.

»Upozorenje Tragaču i neidentifikovanom krstašu! Odmah se zaustavite, inače, ćemo biti prisiljeni da vas progonimo i po potrebi uništimo!«

»Antalskom bojnom nosaču! Komodoru Pletelu! Javlja se Silvester Najt sa krstaša. Neophodno je da se uklonimo privremeno. Ponavljam: neophodno je da se uklonimo! Kontakt kasnije!«

»Negativno!«, začuo se odgovor. Pletel nije više imao razumevanja.

»Odmah zaustaviti!«

Silvester se okrete Bertinu.

»Zamajavaj ga ti malo. Ja imam ozbiljnija posla.«

»Antalskom Komodoru! Ovde Bertin Šer!«, prihvatio je. »Ponavljam: ovde Bertin Šer! Svestan i spreman da svedoči!«

Zvučnik se nije više oglasio. Umesto toga, sa bojnog nosača se u nizu odvoji pet do šest svetlih tačaka Pletel je na njih poslao presretače. Ova vrsta brodova bila je najbrža u Galaksiji i Silvesterova dotadašnja prednost nije bila dovoljna. To ga nije uznemirilo. Pre nego što počne trka, morao je da uputi još samo jednu poruku:

»Tejntu! Preuzimam presretače. Tragač prema planu!«

Nakon kraćeg oklevanja dodao je:

»Komodoru Pletelu! Odgovornost za presretače je samo vaša!«

Tačke su se ubrzo pretvorile u prepoznatljive konture. Razdvojili su se tako da su četiri letilice krenule za Tragačem, koji je već nestajao sa senzorskog polja, a samo dve za Silvesterovim krstašem. Silvester je sa time i računao.

U širokom luku promenio je pravac i usmerio brod u pravcu velike grupe senki na ekranu. Bio je to niz prostornih iskrivljenja o kojima su mu govorili navigatori sa Sibatina. Sada mu je bilo jasno šta je Glavni navigator hteo da mu kaže kada je govorio: »Svaka Galaksija je kao glavica kelja, sa rubnim opnama koje se nebrojeno puta preklapaju.« Pripremili su mu poseban navigacijski program na laserskom disku za njegov brodski računar. Taj program je trebalo da ga u pravom trenutku, a taj trenutak se približavao u obliku dva presretača, provede preko velike serije iskrivljenja, sa nizom proračunatih klizanja, daleko izvan senzornog polja svojih gonilaca.

Gonioci su već bili dovoljno blizu i on pokretom ruke aktivira Sibatinski program. Krstaš neobuzdano poskoči.

»Šta se to dešava?«, uznemireno zapita Bertin.

»Scenario za tvoj sledeći strip: Luna-park na obodu Galaksije«, nasmeja se Silvester.

Tri broda se zaleteše ka najbližem iskrivljenju. Gonioci počеше da zaostaju. Piloti nisu bili u stanju da se mere sa Sibatinskim programom; gubili su vreme na proračunavanju varijante klizanja. Tako su begunce izgubili već prvom prilikom.

No, iznenađenja su se nastavila. Iz prvog klizanja su bukvalno uleteli u drugo, a odmah zatim i u treće. Brzina broda se neumereno povećavala i Silvester i Bertin su bili na mukama. Prvi je popustio Bertin i jeknuvši izgubi svest. Silvester se držao nešto bolje, ali je brod nastavljao svoju žestoku karambol igru. Pokušao je da rukom dohvati prekidač kojim bi blokirao program. Natezao se sa silom koja ga je prikiivala i pre nego što je i njega napustila svest, čuo je sebe kako psuje Sibate, što su precenili i njega i njegove goniocce.

Svest se lagano vraćala i pre nego što je otvorio oči, osetio je da lagano i umereno klize kroz prostor. Pogled mu pade na Bertina, koji je ležao sklupčan na podu. Stegnao je zbog bolno izubijanih leđa, ali je bio živ. Usporeni pokreti, mašio se kontrolnih poluga. Senzori su počeli da skaniraju prostor oko njih i on uskoro ustanovi da se nalaze u poznatom svemiru. Čak, vrlo poznatom; leteli su ka jednoj planeti, i to je bio Godman.

»Veoma uslužno od vas, moji prijatelji Sibate«, mumlao je. »Samo, mogli ste to i nežnije da izvedete, a ne da protresete sve naše stare kosti.«

Munuo je Bertina, ali ovaj samo jeknu. Povukao ga je nagore, u sedište.

»Dokle ću ja da te izvlačim? Nećeš valjda ponovo da izmajstorišeš amneziju? Dosta mi je vrćenja ukrug.«

Bertin konačno otvori oči. Video je Silvestera kako se ceri i namah mu se promeni raspoloženje.

»Izgleda da smo stigli?«

»Da, drugar, stigli smo. Godman je pred nama i treba samo da se spustimo. Putovali smo udobno, kao putnici u trinaestoj klasi. Nemoj samo mene da optužiš da sam te vozio kao krompir.«

»Neću, ako obećaš da nećeš nikad više«, frknu Bertin.

Trebalo mu je vremena da uoči Tarfovo naselje. I tada nije bio siguran. Kraj naselja nalazio se poveći brežuljak, koga se nije sećao. Već se spremao da potraži neko drugo, slično naselje, kada mu nešto pade na um.

»Bertine, kako bi ti sakrio brod veličine Lakog Tragača?«

»Stavio bih ga u džep.« Bio je i dalje mrzovoljan.

»Ma, ozbiljno te pitam!«

»Sklonio bih ga u hangar.«

»A, ako nemaš hangar?«

»Napravio bih brdo, pa u njemu hangar, pa brod u hangar«, sarkastično procedi Bertin.

»To sam i mislio«, zadovoljno klimnu glavom Silvester. »Mnogo si mi pomogao...«

»Kako?«, zinu Bertin.

»Naši nas već čekaju dole. Drži se, silazimo!«

Šerom. Gubitak dva presretača na spoljnim iskrivljenjima Galaksije i sraman povratak grupe koja je gonila Laki Tragač dovodio ga je do besa.

»Ovde stanite!«, naredio je jedan od stražara.

»Znam, tu sam i krenula«, obrecnu se Gordon.

Vrata pred njima lagano su se otvorila i oni se nadoše u salonu komodora Pletela. Ona odahnu, kada vide da među prisutnima nema civila. To je moglo da znači, da se sa komodorom može pregovarati. Tako su joj bar glasila uputstva koja je dobila od majora Embrouza Tejnta. Prvi put u životu poslušala je nekog bez prepirke i nije uspela da prisustvuje Silvesterovom povratku. Platiće joj on zbog svega kada se kriza okonča.

»Dakle, mis Galn, opet se vidimo«, tvrdo je odmeri Pletel. »Samo, ovoga puta po mojoj želji.«

»Varate se, po mojoj želji!«, odvratila Gordon. »Molim vas, naredite da odvežu mog pratioca i mene! To je bilo jedno od vaših blistavih naređenja u poslednje vreme!«

»Šta traži jedan Godman sa vama?« Pletel nije obratio pažnju na njen zahtev.

»Komodore Pletel, smejaće vam se pola Galaksije, kada se bude saznalo da ste držali vezanu jednu damu!«, šibale su njene reči.

»Ako se bude saznalo«, Pletel odbrusi grubo.

»Dobro«, zatalasa se kosa na njejoj prkosnoj glavi. »Onda ću vam najaviti da za pola sata na vaš brod dolazi Bilateralni Sudija i komodor Akropaton, po mom pozivu!«

»Divno. Meni stalno neko obećava da će doći, da će se vratiti. Vaš izmišljeni Silvester ovuda prolazi kao da drži poštansku liniju između galaksija, pa onda Bertin Šer, a da ne govorimo o Lakom Tragaču, koji se na moje oči prvo raspadne u paramparčad, pa onda, kao labud po jezeru, prošeta pored

Glava 18.

ČAST ISTREBLJIVAČA

Gordon je prkosno zabačene glave koraćala hodnicima bojnog nosača Antalske Kompanije, admiralskog broda komodora Pletela. Ruke su joj bile vezane, kao i Tarfu, koji je sebao pogledima na sve strane i pratio je u korak. Ruke su im bile na leđima sputane lisicama. Naređenje koje je dobio, mladi poručnik sa presretača dosledno je sproveo. Pletel očigledno više nije imao razumevanja ni za koga ko je bio i bilo kakvoj vezi sa Bertinom

moje flote i nestane u iskrivljenom prostoru. Vi sada najavljujete Bilateralnog Sudiju i mog kolegu Akropatona. Kako stvari stoje, možda će i oni samo da protutnje pored nas. »U Pletelovom glasu rasla je bura. »Ne, draga moja, najpre ćemo se mi dobro ispričati, i moraćete da mi date sve odgovore koje želim!«

»Mis Galn, govorio sam Tejntu da je bolje na naš način«, rekao je Tarf pribijajući se bliže uz Gordon.

»Zašto meni nisi rekao? Bilo ti je ispod godmanske časti da razgovaraš sa jednom ženom?« Gordi je bila besna i na svog pratioca. »Šta čekaš? Hajde, da im sada pokažemo!«

»Ako ste se ispričali, mogu li da se vratim prvom pitanju?« Pletel nije posvetio pažnju njenom izazivanju. »Dakle, šta traži jedan Godman sa vama?«

Tarf je i te kako shvatio Gordonin izazov i nije mogao da mu odoli. Munjevito je počeo da se kotrlja po prostoriji i Gordi u magnovenju vide da mu ruke više nisu na leđima. Nekako ih je provukao ispod nogu i stvorio od njih moćno oružje. Kada se ponovo našao na nogama, zavatlao je njima i oborio dvojicu najbližih oficira. Zastao je da proceni situaciju visoko podignutih ruku.

Trojica preostalih oficira poleteše napred vadeći blastere, ali je Gordi bila brža. Bacila se i sama na pod, no sa mnogo skromnijim ciljem, da im samo na putu bude prepreka. Posrnula su i pala preko nje dvojica, dok je treći glavinjao pokušavajući da uspostavi ravnotežu. Sa druge strane, Pletel je uspeo da se podigne.

Videvši da i stari komodor može da predstavlja opasnost, Tarf odabra svoj sledeći cilj. Snažnim skokom ga je preskočio i pre nego što je uspeo da se okrene, prebacio mu svoje sputane ruke preko glave i ramena. Iskezio se na Pletelove oficire, tako da su se ukočili na mestu:

»Samo još jedan pokret i zaklaću ga zubima!«

Pozornica se pretvori u nepokretnu sliku. Samo se Gordi mirno podiže sa poda, pokušavajući da dotera svoju frizuru. Jedan oficir pruži ruku ka njoj.

»Ostavite to, kapetane. Slab sam vam ja talac, kada je sa druge strane Godman«, mirno otrese njegovu ruku sa sebe, a onda, shvativši svoju prednost dodade: »On jednu ženu uopšte ni ne primećuje.«

»Moram nešto da preduzmem«, zbunjeno se pravdao kapetan.

»Pa, preduzmite. Oslobodite nam ruke, da na miru dočekamo Bilateralnog Sudiju i komodora Akropatona. Mogli biste i neko piće da nam ponudite.«

Na ulaznim vratima začu se kućanje. Svi pogledaše ka Pletelu i Tarfu. Gorostas izmenja pogled sa Gordi i klimnu glavom.

»Napred!«, viknu oficir i u sobu banu jedan mladi kadet.

Zverao je očima naokolo, ne uspevajući da složi percepcije. Pokušao je da šmugne kao miš kroz otvorena vrata. Najbliži oficir zgrabi ga za okovratnik i naredi:

»Saopšti!«

»Linijska fregata Kartinske Kompanije pristala na doku broj 6. Bilateralni Sudija i komodor Akropaton su došli prema najavljenom dogovoru!«, izrecitivao je u jednom dahu.

»Ostaćeš ovde«, gurnu ga oficir što dalje od vrata.

Pletelov ukočen pogled polako otkliza do Gordi. Skromno je slegnula ramenima.

»Ni meni se ne dopada što jedna žena toliko povlači konce Federacije. Godmani su možda u pravu«, procedio je kroz zube, a onda glasno naredi: »Oslobodite ih!«

Kada i sa Tarfovih ruku spadaše lisice, gorostas ostade još trenutak kraj Pletela.

»Nije ona obična žena, komodore«, prošaptao mu je na uho i sa

poštovanjem povukao nekoliko koraka u stranu.

»A posluženje?«, šeretski upita Gordi. »Mogla bih popiti jedan dobro ohlađen krejp. Dosta mi je prepekana.«

Tarf je odmeri prekorno.

Gosti su stigli na drugi čin. Bilateralni Sudija i komodor Akropaton su prekinuli Pletela u ugodnom čas kanju sa Gordi, a Tarf je pokazivao oficirima kako se koriste neka od oružja koje mu je vraćeno. Jedino je mali kadet delovao suvišno, povučen u tamniji deo prostorije. No, kako mu je jednom rečeno da ostane, nije se usuđivao da se ponovo javi.

»Devojčice«, obratio se Sudija nakon zvaničnog pozdravljanja Gordi. »Mnogo sam vam poverenja ukazao u zadnjih mesec dana i vreme je da ga opravdate. Doveo sam Akropatona, kao što ste tražili, i sada smo svi na okupu. Još, samo nešto: Kompanije su dale unapred saglasnost za naše odluke.«

Gordi spusti čašu sa krejpom na sto. Došao je trenutak da se odredi sudbina Federacije i ona izgubi hrabrost.

»Ja... pa eto... nisam želela da tako mnogo toga zavisi od mene. Okolnosti... uvek se desilo... da budem prisutna...«

»Samo napred«, hrabrio ju je Akropaton. »Ono što smo sami doznali govori u prilog onome što ćete nam sada reći.«

»Svima je već jasno«, sigurnost joj se vratila, »da je u pitanju velika zavera. Samo je u samom početku izgledalo da je u pitanju ishitrena akcija, kako bi se otvorio prolaz u otkrivenom iskrivljenju. Laki Tragač svesno je žrtvovan s ciljem da se Kompanije okrenu jedna protiv druge i da u opštem sukobu vlast u Galaksiji preuzme neko treći. Možete zamisliti kad se neko služi takvim sredstvima, kakvi su mu tek ciljevi. Na brodu se nisu nalazili putnici koji su u listama bili prijav-

ljeni. Ukrncani su leševi iseljenika nastradalih pre šesnaest godina na ortoperiferiji Galaksije.«

Tihi žagor prođe prostorijom i ona sačeka da se ponovo sve utiša.

»Komplikacije su nastale, kada se u lenderu pojavio Bertin Šer, poznato vam je u kakvom stanju. Bio je nezgodan svedok i zbog toga je nastradalo šest Restauratora iz najužeg izbora za njegovu reaktivaciju. Zahvaljujući Sudiji, ime Silvestera Najta nije saopšteno i ubice nisu stigle na vreme. Savet je bio prisluški van. Ko i kako, nije nam poznato, i o tome ćete samo morati da povedete računa.«

»To smo već zaključili i istraga je u toku«, prekide je Sudija.

»Silvester Najt je delovao bolje nego što se od njega očekivalo i uspeo da povрати čitavu posadu, osim putnika koji su sahranjeni izvan naše Galaksije.«

»Izvan Galaksije?«, zapita Pletel sumnjičavo. »Da li to znači...«

»Tačno to što sam rekla, ali to će biti predmet drugog razgovora. Važnije od toga je da je povratak Lakog Tragača zaverenike stavio pred svršen čin i ako se smatraju dovoljno jakim, predstoji nam pobuna i žestok obračun. Ne verujem da ću odustati tek tako.«

»I to je moguće«, prosto reče Sudija.

»Teško«, usprotivi se Akropaton. »Snage pod mojom komandom mogu skršiti bilo kakvu pobunu, sem ako...«

Pogledao je ispod oka Pletela.

»Ne misliš valjda da sam ja u toj zaveri? Sve to je budalaština i ja još ne vidim mogućnost da budemo izloženi značajnijoj pobuni.« Pletel je delovao krajnje sigurno.

»Naše procene...«, započe Gordi.

»Ko ste to vi?«, prekide je Pletel. »Možda baš »vi« pokušavate da zamutite.«

»Mir!«, uzviknu Sudija. »Međusobno sumnjičenje ide samo naruku mogućoj pobuni. Pustite devojku da dovrši!«

»Htela sam da kažem da su naše procene«, zastala je da vidi efekat, »da zavera nije računala na pojedinačne Kompanije, već na operativne delove obe Kompanije, a to je moguće.«

Njen glas se ponovo utopio u žagoru iz koga se probi glas malog kadeta:

»Gospodica ima pravo! Neke naše linijske i presretačke jedinice pripremale su se na neki zadatak, kada sam sa porukom dolazio ovamo!«

»Ako je to tačno, onda imamo pobunu!«, resko odjeknu Pletelov glas. Konačno je povezao činjenice i sve shvatio. »A, Akropaton je daleko od svoje flote.«

Narednih pola časa dalo im je za pravo. Dve trećine aktivnih brodova napustilo je bojni nosač i formilo čvrstu formaciju na stotinak hiljada kilometara od njih. I neki od većih brodova su im se pridružili. Akropaton je grozničavo pokušavao da uspostavi vezu sa svojom flotom, ali odgovora nije bilo.

Uskoro se ispostavilo da su borbe u toku i na Pletelovom nosaču. Neki od komandanata su odbili da se priključe pobuni i započeli okršaj. Pletelov salon pretvori se u operativni štab. Gordonina misija je time bila okončana. Ali ne i Tarfova.

»Mogu li da dobijem dozvolu da uzmem učešća u borbi«, ponudio je Pletelu. »Bila bi to za mene čast!«

»Ne može, vi ste civil.«

»I Istrebljivač.«

»Ne, i ne!«

»Onda ću ja da ga mobilišem«, oglasi se Sudija. »Samo nemam nikakve oznake.«

»Imam ja«, prosto reče Gordi i izvadi iz džepa mali metalni amblem u obliku ribe.

»Šta vam je to?«, upita sudija.

»Prevrnuto K i D, inicijali naših najdražih žrtava u ovom sukobu. Pod njim smo odlučili da se borimo za savez među galaksijama.«

»Zanimljivo.« Sudija je prevrtao znak prstima. »Tarfe, prihvataš li ovo kao svoju oznaku?«

»Da«, zgrabi ga Tarf i odjuri kroz otvorena vrata.

Situacija sa pobunom se i dalje komplikovala narednih časova, iako je pobuna na samom nosaču uspešno ugušena. Tarf se vratio sa amblemom i puno krvi na grudima. Molio je za jedan presretač spreman da se sam ustremi na čitavu protivničku flotu. Dozvolu nije dobio, jer su procene bile da snage nisu izjednačene i da imaju šanse jedino u odbrani nosača.

Zaverenici kao da su čekali da se pojavi još neko sa kim bi odneli konačnu prevagu. Akropaton je strepeo da će to biti njegova flota, koja i dalje nije odgovarala na pozive. Proklinjao je što nije bio na pravom mestu, kada je sve započelo. Ovako je bio samo gledalac bez prava da u predstojećoj bici i učestvuje.

»Ako se kojim slučajem dogodi da neprijatelji potpuno preuzmu moju flotu«, obratio se tiho Sudiji, »hoćete li zamoliti mis Galn da mi da jedan od njenih amblema?«

»Nadam se da to neće biti potrebno«, umorno reče Sudija. »Tada nam ne bi pomogao nikakav amblem.«

Okršaj je počeo iznenada, kada još na senzorima nisu imali pridolažuću flotu. Ipak, bilo im je jasno što su presretači počeli da nasrću na nosač. Dolazili su u talasima i u bezbrojnim orbitama obletali nosač šaljući svoje razorne energetske kavitacione snopove. Energetska barijera uspešno je odolevala, polako odlivajući svoju snagu u svemir. Napadi su naročito skoncentrisani na prostor gde se nalazilo teško naoružanje nosača i na kaponirska vrata na hangarima linijskih krstaša i presretača. Pletel je i dalje smatrao da nije vreme za otvoreni okršaj i da je bojni nosač sposoban da značajno redukuje broj protivničkih brodova.

Snažan potres prođe kroz čitav nosač. Na nekom mestu je, posle uzastopnih salvi, energetska barijera propustila udarni snop. Bliže oblozi dejstvo je moralo biti mnogo snažnije. Pletel dade uputstva da se utvrdi broj žrtava i šteta.

»I maksimum snage na energetske barijere«, završio je slušajući izveštaje sa drugih borbenih centara.

»Pogađamo ih, komodore«, referisao je oficir, »ali naša odbrana slabi brže.«

»Na senzorima smo registrovali dolazak novih snaga u ovu oblast«, izreče oklevajući drugi oficir. »Izgleda da dobijaju pomoć.«

»Moja flota!«, jeknu Akropaton.

»Akropatone, možeš da zatražiš amblem mis Galn«, Pletel preko ramena dobaci ozlojeđenom komodoru Kartinske flote. »Daće ti presretač koji želiš dole u hangarima! Više nemamo šta da izgubimo!«

»A, ja?«, pristupi mu Tarf.

»I ti i svi ostali koji su željni bitke prsa u prsa! Ovo je – naredenje!«

Uskoro čitav nosač ponovo zadrhta. Svi preostali kaponiri su otvoreni, a energetska barijera skinuta za trenutak. Krstaši i presretači izletali su kao osice, bacajući se ka protivničkim brodovima, koji su ih spremno očekivali.

Pogled kroz osmatračka okna nije ohrabrivao. Pojedinačni dvoboji često su se završavali obostranom propašću, a približno ista obučanost donedavnih drugova, jasno je ukazivala kako će se bitka završiti.

Gordi sa radošću za trenutak primeti jedan presretač koji se borio na nekako drugačiji, neobičan način. Bila je sigurna da je to Tarf. Istrebljivač se među vojnicima bavio drugim zanatom. Zanatom kopca, koji ne ostavlja nikakvu šansu svom plenu.

»Komodore, dolazeća flota ne pripada Kartinskoj Kompaniji!«, uskliknu jedan od osmatrača. »Na boko-

vima nose neke ambleme u obliku, čekajte, u obliku ribe!«

»Godmanski krstaši!«, Gordi je sa rukama podignutim uvis počela da skače. »Kamharg je ispunio svoje obećanje!«

Sada su se dobro videle tamnoplave senke, kako se razvijaju u borbeni poredak.

Godmani su dolazili.

Glava 19.

CEREMONIJA NA ZAVETNOM BREGU

Trijumfalan povratak Godmanske flote iz presudne bitke uskoro se pretvorio u pravo slavlje. Ispredale su se beskonačne priče o podvizima ratnika, o konačnom pojedinačnom lovu na razbijene pobunjenike, koji su pokušavali da nestanu u dubinama Galaksije, o slavenoj pogibiji jedne desetine Godmanskih Istrebljivača. Za one koji se nisu vratili nije bilo suza. Pripremale su se pesme o njihovoj bezgraničnoj slavi.

Bilateralni Sudija je dekretom na licu mesta prihvatio znak ribe za svoju zastavu, a Godmane proizveo u regularne branioc Federacije. Kompanije su to morale da prihvate. Ispunjavao se san Džejsonove grupe.

Jednim od brodova vratila se i Gordon Galn. U društvu sa ogromnim Tarfom, koji ju je hrabro obgrlio kao ratnog druga, i niko se nije usudio da zameri što je sa jednom ženom. Ona sama, tražila je pogledom nekoga u masi okupljenoj na prostoru oko uzletišta, gde su sada ponosno stajali godmanski krstaši. Primetila je Džejsonovu grupu i pošla ka njima.

Siroti Bertin, koji je saznao za svoj raniji boravak ovde, šmugnu u gomilu, da se ne bi suočio sa svojom nesuđenom pomajkom.

»Zašto je pobegao Bertin?«, upita Džejsona grleći ga.

»Izgleda da je dete odraslo pa neće da ga mama mazi pred svetom«, dobaci Kern i svi se nasmejše.

»Da nije i sa Silvesterom isti slučaj? Ne vidim ga.« I dalje se brižno osvrkala.

»Tu je negde. Ne brini. Neće propustiti ovakav zagrljaj!«, dohvati je u svoje ruke Strojan.

Još je susretala poznate, kada se iz gomile pojavio Silvester. Potrčala je k njemu i bacila mu se u naručje.

»Silvere, kako si mogao da me sve vreme ostaviš samu?«, upitala ga je mazno, ukrstivši prste iza njegovog vrata.

»Brinuo sam se, ali drugačije nije moglo«, ozbiljno počeo Silvester. »Nadam se da je Tarf uspeo da izdrži.«

Dohvatio ju je za ruku, kojom je pokušala da ga ošamari i još jače je privukao u zagrljaj. Pritisnuo joj je lice uz svoj obraz i prošaputao na uvo:

»Spreman sam na obračun. Ali, malo kasnije, da niko ne vidi. Nadam se da na Godmanu postoji takvo mesto.«

Kada ju je pustio, oči su joj i dalje sevale, ali to više nije bila ljutnja. Provukla mu je samo još jednom ruku kroz sedu kosu.

»Znaš li da mi se više sviđaš ovako beo?«, reče i pobeže u gomilu koja se i dalje okupljala.

Gomila se polako razdvoji i na sredinu trga stupiše Kamharg i Tarf. Podigao je ruke Kamharg i umirio svetinu.

»Danas je Federacija počela novi život! Danas je Godman konačno postao deo Federacije! Zato je platio pravu cenu i godmanskim krvlju zapečatio sporazum! Ovaj dan će slaviti i Federacija i Godman!«

Masa počeo da tutnji od oduševljenja.

»Zakunimo se zato da ćemo od danas braniti čast naše Galaksije i drugih galaksija koje nam prijateljski pruže ruku!«

Tišina se proli trgom. Godmani su se zaklinjali ćutke, jer kome treba drugom davati obećanja do samom sebi.

»Ovaj dan treba da bude i dan čoveka koji je sve ovo započeo. Dan Silvestera Najta, koji je sa nama, negde na Prunelu, u Pogeji, započeo sve ovo. Moram pomenuti i Džejsona i njegove crtače, koji su trebali da budu prve žrtve u zaveri zbog svog vizionarskog sagledavanja budućnosti koja nam je pripremana, ali, oni bi to i bili bez Silvestera Najta. Zadužio je na tom putu Silvester i čitavu našu Galaksiju i mene. Želeo sam da zauvek zapamtim, ali mi je on naredio da zaboravim i ja sam zaboravio.

Odlučio sam zato da ne zaboravi Godman i ja te, Silvestre Najt, pozivam da večeras na zavetnom bregu postaneš Godman i moj brat. Da zaboravimo zajedno...

Trg ponovo počeo da tutnji. Godmani su udarcima noge o tlo izražavali svoju saglasnost.

Sa Gordon Galn bilo je daleko teže. Svoje neslaganje izrazila je kasnije, kad su konačno ostali sami. Besnela je po sobi pokušavajući da mu predoči šta je prihvatio. Silvester je sedeo odsutno na postelji, nemo gledajući kroz prozor, odakle su mu se kezile neke nove aveti.

»Silvere, to ti je kao bumerang, kao nasumično udaranje po dirkama komunikatora tako da samo neko drugi vidi poruku! Prihvatanjem godmanskog zaveta upravo ćeš to uraditi.«

»Ne razumem, Gordi, zašto u svemu vidiš neko zlo?«

»Zato što je zlo i dalje svuda oko nas. Ovo je samo jedna bitka u borbi bez kraja«, govorila je neumorno. »A, znaš li odakle se zlo regrutuje? Ne znaš? Ja ću da ti kažem! Baš iz takvih poteza kakav se ti spremaš da učiniš.«

»Zašto, pa to je samo zavet bratstva.«

»Čime ćeš postati još slavniji.«

»Meni nije stalo do te slave.«

Gordi sede do njega i obavi mu ruke oko vrata.

»Ali će drugi tako misliti, dragi. I počće da se kuju varijante o mogućnostima u varijantama. I ubrzo će neko uspeti da u svemu vidi kako je Silvester Najt taj koji sanja o moći, da je zavetom uzeo pod svoje godmansko bratstvo, da je na taj način postao gospodar veze sa drugim galaksijama, da je na putu da postane jedini gospodar Federacije.«

»Nemoguće«, jeknu Silvester.

»Onda, ako ne uspeju da te uklone, počćeš da se braniš, da svima objašnjavaš. I to će samo potkrepiti sumnje. Na kraju ćeš početi da se obračunavaš, i tako ćeš konačno svima dati za pravo. A ja, ja ne želim da te tako izgubim.«

Zavladao je tajac. Silvesteru je njena konstrukcija sve više postajala prihvatljivom. Razmišljao je nekada i sam na taj način. U dugim večerima, kada se zanosio apsolutnim dobrom, kada je planirao neki bolji svet. Odustao je kada su se sve moguće varijante raspale. I Gordi je imala pravo.

»Znači ja ni sada nemam nikakve šanse?«, pitanje je bilo upućeno i noj i sebi.

»Ljudi nikada nisu želeli da prihvate živog boga«, odgovori mu Gordi i baci mu se u naručje. »Kako bih sada želela da si još pijandura sa bocom prepekana u naručju.«

»Ja to i jesam«, nasmešio se i počeo da je ljubi.

Veče je daleko odmaklo kada se usudila da ga probudi. Pre toga je dugo posmatrala kako spava. Mogli su biti ovako čitavog života, jedno drugom u naručju, da su odoleli prvom nevremenu koje ih je razdvojilo, da bi se ponovo sastali u stihiji koja im neće dati nikakve šanse.

»Silvere, došlo je veče. Moraš odlučiti.«

Otvorio je oči i mirno posmatrao kako se naginje nad njim.

»Odlučeno je«, progovorio je.

»Zar nisi razumeo šta sam ti govorila?«

»Trebalo je sve to reći pre četiri godine.«

»I ti ćeš poći tim putem?«

»Naći ću neko rešenje, ma koliko me ono koštalo.«

»Znači – idemo?«

»Idemo, vreme je da se spremim.«

Masa je čekala kad su se pojavili na vratima Tarfove kuće. Povučena u stranu, potonula je u senku, sem prvog reda gde su Godmani držali u rukama baklje. Silvester je među njima video Džejsona, Bertina i ostale. Bio je tu i kapetan Tejnt sa svojim oficirima. Svi su bili krajnje ozbiljni, kao i Kamharg, koji je usamljen stajao na sredini polukruga.

»Idi, Silvere, sam. Na zavetnom bregu neće biti mesta za jednu ženu«, gurnu ga Gordi napred.

Prišao je Kamhargu i krenuo naporeda sa njim.

Dve kolone su sa strane označavale njihov put.

»Kamharg, umalo nisam odustao«, prošaputa Silvester.

»Zašto?«

»Zato što ovo nije kraj...«

»Nije«, čulo se kao odjek.

»Ovo je samo početak nečega u čemu ne želim da učestvujem.«

Hodali su dugo, tako jedan kraj drugoga, a da nisu izgovorili nijednu reč. Kamharg prvi prekide tišinu.

»Ti ćeš znati da odlučiš.«

»Odlučio sam.«

»I napustićeš sve?«

»Ne sve.«

»Misliš li na ono na šta i ja mislim?« Kamharg okrete glavu ka njemu i pogleda ga u oči.

»Da«, Silvester čvrsto uzvрати pogled.

»Znaš li konačno ko je ubio Laonu i Herana?«

»Laona i Heran su živi.«

»Da. Živi su.«

»Delma je mrtva.«

»Da li je to bio isti čovek?«

»Da. Polomili smo noge zaveri, na redu je da joj iščupamo zube.«

»Ima li to čudovište glavu?«

»Glava poslednja dolazi na red.«

»Reci mi imena.«

»Posle zaveta, kad postanemo jedno«, Silvester ga odbi.

Kolona se sada uspinjala i Silvester prvi put pogleda naokolo. Tama na Godmanu bila je crnija nego na drugim planetama. Čistiji vazduh i odsustvo nebeskih pratilaca činili su svoje. Na samom vrhu brda plamtele su velike vatre oko podijuma na kome će se obaviti zavetovanje. Negde na drugom kraju, daleko na horizontu, crna boja prelazila je u modru. Najavljivalo se sunce.

Na podijumu su ih skinuli nage, i Silvester prvi put vide Kamhargovo telo potpuno prekriveno leopardovskim pegama. Pružale su se sve do vrata, tako da je samo njegovo lice bilo čisto.

Žrec je počeo da peva i Kamharg ga čvrsto uhvati za obe ruke. Gledali su se u oči, ponirući jedan u drugoga. Odjednom Silvester začu zujanje i oseti na leđima niz oštih uboda. Trgao se.

»Miruj, Silvestre«, progovori kroz zube Kamharg. »Tetoviranje će dobro potrajati.«

Tada Silvester shvati da će posle ove noći i njegovo telo imati leopardovske šare. Zađe još dublje u Kamharga i jednolično otkanje svetine postade tiho. Bubnjanje krvnih brzaka nadraslo je sve šumove, prateći ritmično njihove misli.

»Silvere, znam da si tu«, Kamharg ga je osetio.

»Ne znam šta znači zavetno sjedinjavanje.«

»Baš to, ali nikada do sada na Godmanu nije bio na zavetnom bregu jedan Restaurator.«

»Jesi li kada učestvovao?«

»Ne. Generacije su već prošle...«

»Kako onda znaš da će nam se misli potpuno prožeti?«

»Ne treba da znam. Dogodi se.«

»Povući ću se onda. Sačekaću.«

»Ne treba.«

Osetio je Kamhargovu tekuću misao sasvim blizu. Obuhvatila ga je, i on prvi put oseti strano prisustvo u svom mozgu. »Znači tako su se osećali svi oni sa kojima sam do sada radio.« Osećaj nije bio neprijatan. Mnogo manje od strepnji i sumnji koje je često morao da potiskuje. Kamharg je pretraživao po njemu i on mu otkri sva svoja strahovanja.

»Ti si nesrećan, druže«, Kamharg je delovao iznenađeno.

»Samo sam žalostan.«

»Ta žena te je mnogo uznemirila.«

»Govorila je istinu.«

»Sve što si učinio nije bilo uzalud.«

»Za mene jeste.«

Nisu uopšte primetili kada im je žrec promenio položaj. Sada su im se dodirivala leđa i mlado praskozorje otkri njihova nepomična lica. Kapci su im bili spuštteni, ali su treperili kao da sanjaju.

»Odlučio si ipak da stvar dovršiš do kraja?«

»Mora se dovršiti.«

»Kako ćeš pronaći? Ne vidim.«

»Trag postoji, a kada Restaurator uhvati jedan kraj konca, putevi spoznaje su brzi.«

»Odlučio si da ideš sam.«

»Tako je najbolje.«

»Moraćeš da se boriš na tom putu.«

»Svakako, a ti ćeš mi pomoći.«

»Kako, kad si odlučio da ideš sam?«

»Ti si ja – ja sam ti. Jedan deo tebe ću zauvek sačuvati u svojim mislima. Potrudi se da to bude onaj najborbeniji deo Kamharga.«

»Da li je to moguće?«

»Moguće je, jer u nama su delovi svih koje smo poznavali. Ponekad možemo da ih dozovemo, a ponekad dođu sami. U noćnim morama prepoznavamo one neželjene...«

»Verujem ti, Silvere.«

»Nas dvojica možemo da se razmenimo potpuno. U memorijskim depoima uvek ima mesta za dvojicu. Bićeš mi potreban tamo gde ću otići posle.«

»Moraš li otići?«

»Video si sve. Moram.«

Razmena informacija među njima dvojicom tekla je i kada je žrec završio svoj deo rituala. Prve senke su izdužile njihove ispravljene figure, a kapci su im bili treperavi i spuštteni. Pevanje iscrpljene svetine zamuče. U tišini su čekali da se izvuku iz transa. Trajalo je to sve dok se sunce nije odvojilo od horizonta. Kada su pustili ruke i otvorili oči, kroz svetinu prede huk. Zavetni ritual je bio završen.

Dvojica muškaraca sa šarama leoparda podigoše ruke uvis Iako manji, belokosi Silvester je odisao neobičnom snagom. Svetina zaurla, a žrec ih pokri širokom Kamhargovom pelerinom.

»Podimo sada mom domu, brate.« Kamharg vide sebe u njegovim očima. »Laona ti je pripremila godmansku opremu.«

Glava 20.

BASEFIGHT

Planeta Galion bila je sedište Federacije već osamdeset godina, što je doprinelo njenom preteranom razvoju bez prave podloge. Kada se na njoj ne bi obavljale sve osnovne trgovinske transakcije, ubrzo bi opustela i postala ono što je po svojoj prirodi i bila. Obična, rudarska planeta, sa gotovo potpuno iscrpljenim zalihami kornaksa, nekada značajnog mineralnog dubriva. Prevelika eksploatacija gotovo je dovela do izmeštanja osnovne orbite, tako da su sada transporteri bili obavezni da nadoknade izvezeni materijal. To je od Galiona napravilo planetu sa najraznovrsnijim površinskim slojem u čitavoj Galaksiji. Tek poslednjih

godina posvetilo se više pažnje oblikovanju nenaseljenih predela.

Glavni grad planete takode se zvao Galion i u najmodernijoj četvrti nalazio se Senat i sedište Federacije. U istom kraju, da bi se pokazalo ko je prava vlast, nebom su paralele kule Kartinske i Antalske kompanije. Saobraćaj je bio slab u ovoj otuđenoj četvrti. Tek pokoji službeni korver, koji bi samo potvrđivao da je život grada na drugoj strani.

Kao da se čuvaju mešanja sa Centralnom Avenijom, naseljene četvrti su oživljavale udaljavanjem ka periferiji. Takvi su bili i javni lokali; sve manji i sve življi.

U omanjoj krčmi sa zvučnim nazivom »Galionski lav« bilo je neobično tiho. Svakim trenutkom gostiju je bilo sve manje, a vlasnik krčme, stojeći za šankom, nervozno je pogledao ka jednom uglu u kome je za stolom sedeo belokosi Godman i ispijao petu čašu prepekana. Uzeo je celu bocu i očigledno nije imao nameru da ode pre nego što je dokrajči.

Silvester je sistematično obilazio krčme u ovom krugu grada i tražio za jednim imenom. Bruman. Morao je biti negde tu, jer pacovi teško napuštaju svoju rupu. Bezobzirno je prodirao u misli svakog pojedinog gosta u krčmi i, tražeći, razgrtao sve pred sobom. Bruman? Morao je postojati kod nekog. Ili bar samo Muffer. Sam predavač je izbegao svoju sudbinu. Umro je onoga dana kada je propala zavera protiv Federacije.

Još jedan gost je ustao. Platilo je svoj račun i panično krenuo ka izlaznim vratima. Silvester je završio sa njim i pustio ga da ide. Samo još trojica su se vrpeljila u uglu. Nešto ih je sprečavalo da se pokrenu i odu.

Bruman? Krije li se u tebi negde? Ili u tebi? Probadali su ih Silvestrovi pogledi. Bojiš se. Želiš kući, jer odjednom su pred tobom sva tvoja

sećanja. I ona za koja si mislio da si ih davno pokopao. Težak rad i skupa karta za transport do Galiona. Vidiš i godine u kojima si pokušavao da nađeš bilo kakav posao. Radiš u rudniku kornaksa. Porodica, deca... Ni kod tebe nema ničega... Zaboravi svoje strahove i idi kući. Čekaju te...

Čovek ustaje i žurno se pozdravlja sa prijateljima. Izlazeći, sudara se sa čovekom koji je upravo želeo da uđe. Odjednom obojica trče. Svaki na svoju stranu. Ime. Postoji li u tebi ime Bruman? Bruman? Savetnik Bruman! Čovek se seća i trči. Izmiče izvan dohvata misli...

Silvester baci novac na sto i »Galionski lav« može da odahne. Belokosi Godman je otišao za svojim imenom.

»Kamharg, stigni ga sada! Ti si brzil!«, poziva Silvester i natčovečanska snaga ga baca napred.

Ubrzo ponovo napipava paničnu misao begunca. Naređuje mu da stane i Kamharg može da se povuče. Čoveka nalazi kako drhti u senci jedne zgrade. Prilazi mu sporim koracima i mirno mu stavlja ruku na rame.

»Samo mi reci gde ga mogu naći i možeš da nestaneš.«

Reći se ne čuju, samo teško disanje begunca. Da, zna za Brumana. Da, poznavao ga je. Da, pripadao mu je. Sa spiska je nepostojećih putnika. Bruman je tako odlučio, da bi mogli slobodno da deluju. Brumanova tajna armija. Rasuli su se. Bruman nestao. Gde nestao? Ne znam. Gde nestao? Ne... Gde?... Basefight sala, južni kraj grada...

Silvester razgrće dalje. Zamka. Mogao je da pretpostavi. Čekaju ga tamo. Već nekoliko dana zna se da je na Galionu. Izbegavaju ga i pripremaju se. Još osmorica tako kruže gradom, da bi počeli da beže kad ga ugledaju. Zamka u zamci u zamkama.

Čovek pada kraj njegovih nogu. Kamharg je nemilosrdan. Druže,

ostavljaš tragove straha za mnom. Zar želiš da me se po tome sećaju. Oprosti, to je krv u meni. Tvoja krv u mojoj krvi.

Silvester se lagano vratio do mesta gde je ostavio iznajmljeni korver. Pokrenuo ga je ka jugu. Treba ući u zamku na vreme. Pre nego što se ispletu sva oka na mreži. Klizi na vazдушnom jastuku prema predgrađu i razmišlja da li je čovek imao vremena da obavesti Brumana. Ne, to misli Kamharg. Silvester slaže mozaik naredne scene. Ja, on. Ko je ko u meni?

Zgrada pred njim izgleda kao velika kutija. Nema prozora, nema spratova, iako bi mogla da ima najmanje dva. Nekad možda pozorište, sada je to bila basefight sala. I točionica najgore vrste. Za rudare i istovarivače galaktičkog dubreta. Na velikom prednjem zidu oštećen mural, koji je nekada privlačio pažnju. Mala ulazna vrata gotovo se ne primećuju na velikoj površini.

Treba proveriti, ispitati unutrašnjost zgrade. Kamharg je oprezan, traži i da korver ostane u blizini. Zašto tolika predostrožnost, kad se mora ući unutra? Bruman je tu, oseća to svim svojim bićem. Iza zida tama. Ne oseća nikakve mentalne vibracije. Izgleda da se Bruman dobro pripremio. Snažno talasno polje aktivirano da spreči njegove mentalne sposobnosti. Dobro je, nema tajni, nema iznenađenja. Sem jednog. Brumane, ne znaš da nisam sam!

Silvester ulazi u salu i vidi samo čoveka koji sedi za jednim stolom. Okrenut je leđima, ali dobro vidi njegovu голу lubanju. Kamharg procenjuje veličinu sale, raspored stolova, nabore na teškim zavesama, broj stepenica do balkona koji oivičava čitavu salu. Broji i ljude, vidljive i nevidljive, procenjuje zadebljanja gde kriju oružje. Nije nemoguće, Silvere, tuce dobro naoružanih u sali, dvojica na balkonu i po jedan iza svake zavesе, barmen i

još jedan kraj njegovih nogu iza šanka.

»Sutra je danas, savetniče Brumane!«, u apsolutnoj tišini odjekuje Silvesterov glas.

Čelava lubanja se lagano okreće i Brumanovo lice ga gleda preko ramena. Pojavljuje se i ruka koja ga poziva. »Juče je to bilo, Silvestere. Danas je kasno, obojica smo izgubili. U velikim obračunima vode gube najviše. Nikome nisu potrebni poraženi, a ni pobednici. Naročito ne pobednici. Shvatio si to, zar ne?

»U pravu si, Brumane, ali ovo više nije ta bitka. Ostala je lična osveta.«

»Šta ti možeš imati protiv mene? Vidimo se drugi put u životu«, Bruman je bio malo iznenađen.

»U smrti smo se sretali češće«, tvrdo odvrati Silvester.

»O čemu govoriš?

Silvester sa mukom potisnu Kamhargu, koji je i sam prepoznao mučitelja i ubicu Laone i Herana. Prijatelju, zar se moram i protiv tebe boriti? Zar da mu ne pokažem sve slike kojima mi je izbrazdao dušu? Mora da sazna da ništa nije pokopano, da je smrt neprecizna formula života.

»O Laoni i Heranu... O Delmi Šer... O Krisu...«

»Kris? Ko je to bio?«

»Samo jedan leš koji je zbog tebe umro dva puta i... moj brat...« Silvester je za trenutak pomislio da je Bruman spreman da otpočne sa obračunom, ali, on je samo raširio ruke.

»Nastradala ekspedicija? To se dogodilo suviše davno da bi imalo ikakve veze sa mnom.«

»Nisi ništa rekao za ostale. Na primer, za Delmu Šer. Bila mi je kao sestra, a kada sam pokušao da je vratim među nas, molila me je da je poštediti života! Susret sa tobom naterao je devojkicu od šesnaest godina da to poželi! Ili Laona i Heran?«

»Oni su bili Godmani.«

»I ja sam Godman!«, vrisnu Silvester i zavitla pelerinu na Brumana, koji je upravo potegao blaster.

Koncentrisani snopovi razderaše pelerinu u potrazi za Silvesterom, no on je već bio na drugom kraju sale. Poput munje, sjurio se ka Brumanovim plaćenicima i u strašnom skoku zakačio dvojicu rušeći se sa njima iza stola za kojim su sedeli. Hatan razreza po vazduhu i iz njihovih već beživotnih tela šiknu krv. Snopovi blastera su šarali prostorijom sa svih strana.

Čelična Kamhargova šaka zgrabi najbližeg protivnika, i, noseći ga kao pero pred Silvesterom, odnese ga do šanka. Tu ga je odbacio kao krpicu. Telo se pušilo na više mesta gde ga je dokačio snop iz oružja njegovih saveznika. Silvester jednim hicem preseče barmena i sakrivenog ubojicu i nađe se u dobrom zaklonu. Prva akcija bila je uspešna i za trenutak je mogao da odahne. No Kamharg u njemu podivlja.

Kao da oko njega ne sevaju laserski snopovi, Silvester se podiže i sa nekoliko preciznih hitaca prorešeta debele zavese i balkon. Na jednom mestu zavesa se zateže praveći na donjem delu zadebljanje u obliku vreće, a na drugom počeo da se kida i pada povučena snažnim telom. Kroz rešetkasti pod balkona počeo da kaplje krv.

Svi preostali neprijatelji sada su bili u istom nivou sa Silvesterom i zaštitnički veliki šank dobi svoju punu vrednost. Paljba je polako jenjavala. Protivnici su sve više tražili pogodan zaklon i uskoro se obračun pretvori u rovovsku bitku. Silvester je na miru mogao da potraži gde se nalaze uređaji za razvijanje talasnog polja koje je ometalo njegovu mentalnu aktivnost.

»Silvestre, izgubio si početnu prednost i sada si propao«, zajedljivo je dobacio Bruman iz jednog kraja sale. »Kada si uspeo da prođeš obuku Godmana?«

»Ja jesam Godman!«, odvrati Silvester.

Govori dalje, druže, uteraj strah u kosti njegovim plaćenicima. Podseti ga na Laonu i Herana i daj mu na znanje da znamo sve. Pothrani paniku, jer nisu svi Bruman. Ja ću za to vreme naći taj prokleti uređaj.

Iznenada se začuše trčeći koraci i otvaranje spoljnih vrata. Odmah zatim sevuše dva hica i krkljanje proprati pad dva tela. Neko je izgubio živce i pokušao da pobegne. Kada bi samo mogao da pronade uređaj, u sali bi ostali samo njih dvojica. Tako je zamislio kraj. On i Bruman.

Kamharg je govorio kroz njegova usta, kada je najzad uspeo da spazi talasni generator. Bio je postavljen visoko na jednom zidu, uglavljen u nosač pocepane zavese. Ne prekidajući Kamharga, pažljivo je nanišanio i uputio snažan energetski snop u tom pravcu. Nosač zavese pade sa smravljenim generatorom:

Bruman kriknu i ponovo osu paljbu. S drugih strana reakcija nije bila tako snažna, no ipak šank pred njim počeo da se raspada. Krhotine su letele na sve strane, preteći da se neka od njih zarije i u Silvestrovo telo.

»Kasno je, Brumane. Konačno ćemo se sukobiti samo nas dvojica, da do kraja izmirimo račune.« Silvester je pipao naokolo tražeći ustrep-tale svesti svojih protivnika. »Najpre ćemo pustiti tvoje ljude da odu i zaborave šta se ovde dogodilo. No, neću dozvoliti da ih pobiješ na izlazu, kao onu dvojicu maločas!«

Tu si, našao sam te. Hej, Savet-niče, ne možeš me izbaciti iz svesti kada ja to neću. Nije to više onaj Silvester sa Bezimene Planete. Trzaš se i besniš, ali ruka ti je nemoćna. Neće ti trebati blaster, jer ćemo se drugačije obračunati. Vidiš li kako tvoji ljudi bacaju oružje. Svega im je dosta i žele samo da odu odavde.

Savladao je u sebi Kamharga kada su izlazili. Tiho i bez reči.

Samo je Bruman stajao na sredini sale, nepomičan i praznih ruku. Još jednom je proverio da li su ostali sami, a zatim i sam iskoračio na otvoren prostor.

»Savetniče Brumane, sada ćemo videti koliko vrediš«, povukao se iz njegove svesti i glasno govorio. »Naše sudbine moraju da se ispune.«

»Zašto jednostavno ne završiš sa mnom?«, mrko progovori Bruman.

»Zato što moram saznati koliko je stalo do života takvima kao što si ti. Zato što će ljudi uvek biti sprem-niji da žive sa takvima, nego sa lju-dima moga kova. Želim da znam da li vas na površinu izbacuju vaše vrednosti ili se naplavljujete na ta-lasima slabosti civilizacije?«

»Ne, lupetaj, Silvestre, i sam znaš istinu«, Bruman je povratio samo-kontrolu.

»Ne priznajem takvu istinu«, odreza oštro Silvester. »Ti želiš da kažeš da sam ja već otpadnik, a da si ti taj koji prečišćava društvo!«

»Sam si rekao. Gubiš jer nisi spre-man da iskoristiš sve što ti je ponu-dila igra u koju si se upleo. Oklevaš i postaješ samo posmatrač, koji cmizdri nad svojom sudbinom. Čak će se i šansa koju si mi dao okre-nuti protiv tebe, bez obzira ko će izgubiti. Ti si gubitnik!«, zaurla na kraju Bruman i baci se na Silve-steru golim rukama.

Sa lakoćom je izbegao prvi na-pad. Previše emocija, savetniče, za jedan pokret. Računao si da će me tvoja istina izbaciti iz koloseka. Gle-daš sada i razmišljaš gde si pogre-šio. Samo u tome što sam ja sve već znao. Želim samo da uklonim sadaš-nje maligne izrasline, ne računa-jući na one koje će tek doći. Za njih će se naći neki drugi Silvester. Ljudi sad znaju da nikada ne dolazi kraj, već samo počeci. Zapljusnu kao talasi, pokašto kao cunami opu-stoše obalu, ali, samo obalu života, koji u svojim nedrima nađe novu snagu.

»Brumane«, rekao je glasno, »moraceš da mi daš još jedno ime pre nego što te uništim. Ti znaš koje!«

»Idi do đavola!«, siknu Bruman i započe novi komplikovan napad. Silvester oseti snažan udarac u potkolenicu i posrnu. Fingirani napad nogama u grudi završio je nisko. Previše nisko da bi na vreme mogao da uzmakne.

Uspeo je jedino da se otkotrlja, daleko od domašaja sledećeg udarca. Ustajući, teško se oslonio na povređenu nogu. Bruman to nije smeo da primeti, jer ga ne bi mogao sprečiti da dohvati jedan od blastera koji su ležali naokolo.

Savlađujući bol, krenuo je prema njemu. Bruman je ipak u magnovenju procenio da je uspeo da ga povredi, te se baci ka najbližem oružju.

»Ne! Nisam želeo tako!«, kriknu Silvester, ali mu Kamharg povuče ruku i hatan bljesnu pod sinhrosvetlom Zavitlao ga je taman da odreže Brumanovu ruku koja je već podizala blaster. Krv šiknu i Bruman klonu na pod. »Budalo«, vrištao je u njemu Kamharg, »hteo si da dozvoliš da te ubije!«

Poleteo je ka palom protivniku i sa dva udarca razdera mu grudi. Uspravi se i pobedonosno zareža:

»Tako, sada je pravda zadovoljena!«

»Koja pravda?«, jeknu umirući Bruman.

»Koja pravda?«, dospe eho iz Silvesterovog grla.

Glava 21.

GAMBITNI PEŠAK

Šah je oduvek bio prava igra za dvoje. Žrtve su bezbolne i emocije su najčešće svedene na minimum. Tabla sa figurama potiskuje strasti i svodi ih na razumnu meru. Strategija otvaranja podrazumeva već poznato, a utvrđena pravila onemogućavaju iznenađenja u ranim fa-

zama igre. Jedino gambitna igra pretpostavlja žrtvu pešaka u ranoj fazi. Neki prihvataju, a neki ne. U središnjici je već sve odlučeno.

Dva igrača su već bili u poodmakloj fazi igre i sudbina pešaka je davno odlučena. Na neki čudan način, još je stajao na sredini table, i samo je bilo pitanje trenutka kada će konačno biti uklonjen. Jedini posmatrač nije se usuđivao da daje savete, sedeo je spreman samo da ugodu, zadovoljan što mu je dozvoljeno da prisustvuje.

Bio je uobičajen dan za šah, dan kada se latentna podozrenja prenose na miroljubivu igru. Sreda je bila dan kada su Kartinska i Antalska Kompanija odmeravale snage na šahovskom polju. Malo kome je bilo poznato da su to bili Verner Vakštajn i Markus de Souza. Poznatiji su bili kao senatori Federacije i povremeni donatori i mecene svojih rodnih planeta, kada bi se tamo pojavili. Elmer Horejn, treći za stolom, i sam je bio član Senata i verovatni naslednik Bilateralnog Sudije.

»Markuse, danas previše razmišljaš«, ogласi se Verner Vakštajn.

»Brine me ovaj kraljev pešak. Isuviše je dugo na tabli«, odgovori de Souza, ne prekidajući da posmatra tablu.

»Zašto ga ne ukloniš?«, izazivao je Vakštajn.

»Ne znam šta planiraš sa njim.«

»Zaboga, pa to je obični gambitni pešak!«, nasmeja se cinično Vakštajn.

»Da li?«

Za to vreme na ulazu u Kulu Kartinske Kompanije događalo se nešto neobično. Čuvari na ulazu mogli su da vide neobičan korver, bez posebnih oznaka kome pripada, sa samo jednim putnikom. Široka Godmanska pelerina, poderana na nekoliko mesta, i potpuno seda kosa njenog vlasnika izazvali su nepoverenje čuvara iz obezbeđenja. Zauzeli su bezbednije položaje i sa pažnjom

pratili šta se događa. Posle nekoliko reči, što ih je izmenio sa portirrom, koji je izišao da ga upozori da se nalazi na pogrešnom mestu, ušao je u zgradu.

»Ja sam Silvester Najt«, predstavio se na recepciji i tako čuvari saznadoše ko se usudio u Kartinsku kulu.

»I, želite?«, čovek je pokušao da bude ljubazan.

»Gospodu Vakštajna i de Souza.«

»Kad već znate da su zajedno, znate i da ih ne smemo uznemiravati ni po koju cenu«, glas je sada postao odbojan.

»Poručite im da dolazim na osnovu preporuke i zahteva Bilateralnog Sudije.« Silvesterov glas postao je nekako čudno ubedljiv i recepcioner se maši videofona.

Gore, na šezdeset osmom spratu, Vakštajn nije bio iznenađen. Kratko je dao saglasnost i na tabli povukao svoj sledeći potez. Kraljev pešak dospeo je na sedmo polje. Nebranjen, izgledao je kao uzaludna pretnja.

»Vernere, pa ti ga uopšte ne braniš«, začuđeno ga pogleda de Souza.

»Zar si mislio da ću ga i jednog trenutka braniti? Već je prešao granicu na kojoj je morao da bude uklonjen.«

Jedino je Elmer Horejn sa nerazumevanjem pratio šta se događa. Pogledao je čas na tablu, čas na vrata na kojima će se uskoro pojaviti neuobičajeni gost.

»On je nasilan, zar ćete ga primiti bez ikakvog obezbeđenja?«, zabrinuto je zapitao.

»Horejn, ovo je naša partija šaha«, odmereno ga upozori Vakštajn.

»Ali, i moja koža može doći u pitanje!«, jeknu Horejn.

»Hoćete li možda vi da nastavite ovu partiju?«, de Souza ga grubo preseče.

Šum na vratima najavi da je Silvester Najt stigao. Stajao je mirno, pomalo i sam začuđen što je tako

lako dospeo dovde. Računao je na probleme, pretresi oduzimanje oružja. Čak je pretpostavio mogućnost da će morati da se nasilno probije, ali se ništa od svega nije dogodilo.

»Eh, naš junak je stigao.« Vakštajn je čak delovao ozareno. »Izvolite i raskomotite se. Žao mi je da vas ranije nismo pozvali. Bilateralni Sudija nas je o svemu izvestio i biće nam zadovoljstvo da iz prve ruke čujemo najvažnije detalje o događaju koji umalo nije uništio naše velike kompanije.«

Predstavili su mu se, i Silvester se lagano nakloni i sede, ne skidajući pelerinu, na slobodnu fotelju. Jednim pogledom odmerio je poziciju na tabli.

»Vidim da i vas interesuje šah«, ljubazno reče de Souza. »Morate priznati da ova drevna igra i dalje pleni pažnju širom Galaksije. Eto, na primer, nas dvojica svake srede igramo već deset godina, a isto su radili i naši očevi. Jedino smo ovde nemilosrdni konkurenti.«

»Priznajem da je tako najbolje«, odmereno se saglasi Silvester.

»Jeste li za neko piće? Imam i vaš čuveni prepekan sa Prunela. Neobično piće, zaista. Kad ga pijem, uvek imam na umu vaš slučaj i nadam se. Na žalost, ne deluje«, na Vakštajnov mig Horejn se teškom mukom podiže i odgega do stola na kome su se nalazile čaše i boce.

»Vidite, u ovoj partiji imamo zanimljiv problem«, de Souza je rukom pokazao na šahovsku tablu. »Verner je odabrao kraljev gambit i nestašni pešak je mojom nemarnošću dospeo na sedmi red. Šta mi savetujete da učinim?«

Silvester je odsutno gledao ploču. Video je dobro nebranjenog, žrtvovanog pešaka, i znao kako će se partija završiti. Pešak nije smeo izići na osmi red.

»Zavisí da li je u pitanju partija na koju ja mislim?«

»Dokazali ste da dobro mislite«, reče Vakštajn.

»Onda je lako«, reče Silvester i jednim potezom ruke ukloni pešaka sa ploče. Zadržao ga je trenutak, kao da se premišlja šta će s njim, a zatim ga spusti na sto.

»I?«, upita de Souza.

»Remi«, umorno reče Silvester.

Horejn se vratio sa punim časama i videći da je partija završena spusti poslužavnik na sto.

»Znači, gotovo je?«, upita trepućući.

»Ne još, senatore Horejn«, Silvester podiže oči ka njemu.

»Kako?«

»To je bio kraj partije za nas trojicu. Ostalo je da završim vašu!«

Horejn iskolači oči i počeo da se povlači unazad. Silvester samo odgurnu pelerinu i hatan mu uskoči u ruku. Zavitla kratko, i oba šiljka na drugom kraju sečiva zariše se u glavu Elmera Horejna. Nepovređeno oko kao da je postavljalo pitanje dok je padao na zemlju.

»Ovako neće biti mnogo krvi.« Silvester povuče hatan i on nestade pod pelerinom. »Neka dođe posluga da ga odnese.«

Dok je Vakštajn baratao videofonom, de Souza sede kraj Silvestera.

»Bili smo prilično iznenađeni kad smo saznali od Sudije da je Horejn pravi vođa zavere i zato tražili da prisustvujemo egzekuciji. Javno suđenje samo bi izazvalo nepoverenje u ljude koji vode Federaciju.«

»Dosta, Markuse de Souza«, preseče ga Silvester. »U trenutku sam imao strašnu želju da nastavim.«

»Ali, prethodno ste uklonili gambitnog pešaka sa table«, Vakštajn nije imao dilema o obimu Silvesterovih namera.

»Morao se ukloniti jer bi poremetio ravnotežu«, Silvester ustade i pride stolu da sebi naspe drugu čašu prepekana. Nije mogao da pije onu koju mu je nasuo pokojni Horejn. Iskapio ju je do dna i vratio je na sto. Kada se okrenuo ka dvojici šefova velikih Kompanija, u očima mu je gorela vatra: »Vidim

da ste i sami pretpostavljali da ću odlučiti da odem. Samo pre toga moramo raščistiti šta ostavljam za sobom!«

»Kompanije su prirodno spremne na određene ustupke«, raširi ruke Vakštajn, gledajući de Souza koji samo klimnu glavom.

»Bilateralni Sudija će od sada biti treća snaga u Galaksiji.«

»Bio je to i do sada«, saglasi se de Souza.

»Ali će imati i flotu Godmana, koji će biti protivteg na terazijama vaših nesporazuma.«

»Ko garantuje za Godmane?«, upita Vakštajn.

»Njihova čast. Čast Istrebljivača, koji su se zakleli da će od svih braniti Galaksiju.« Silvester nije imao nameru da se pogađa. »Držaće i Tranzitnu stanicu na Sibatinu.«

»A, profit?« zapita brižno Vakštajn.

»Uvek profit?«, cinično se nasmeja Silvester. »Godmani ne znaju šta je to. Služba na Tranzitnoj Stanci galaktičkog tunela biće priznanje najboljima. Oni se o to neće ogrešiti.«

»To bi moglo biti zadovoljavajuće rešenje«, sada je de Souza gledao Vakštajna.

»Prihvatam, ako neće početi da nagomilavaju kapital«, saglasio se nevoljno Vakštajn. »Znate li da je jedan stari mudrac rekao da iza zidova vlasti mali ljudi zidaju svoje satrapije.«

Silvester počeo da reda figure na tabli. Radio je to mahinalno imajući u glavi nešto drugo. Osmehnuo se i odlučio da kaže:

»Želeo bih da i Džejson sa svojom grupom nastavi da radi. Mislim da će vam biti koristan taj ventil. Po količini pare koju stvaraju znaćete kada nailaze oblaci.«

Sada se nasmejaše i Vakštajn i de Souza.

»To sa zadovoljstvom prihvatamo«, reče de Souza. »Vernere, zapamti kako je to lepo rečeno. Ja ću

ostaviti deci u amanet da to stalno imaju na umu.«

Silvester spusti poslednju figuru na svoje mesto.

»Eto, sada ste na početku. Možete započeti novu partiju«, reče i podiže se.

»Samo, trenutak«, zadrža ga Vakštajn. »Želeo bih da popijemo još po čašicu za rastanak.«

»I da nam saopštite šta ste vi odlučili da radite«, de Souza takođe ustade i pride stočiću da naspe nove čaše.

»Znao sam da je i to pitanje koje se mora razrešiti.« Silvester obori glavu na grudi. »Razmišljao sam i vidim samo jedno rešenje za mene. Herojima je najbolje u legendi. Odlučio sam da odem tamo, gde niko nije čuo za Silvestra Najta i prepekan sa Prunela.«

»To je dobra odluka«, saglasi se sa njim Vakštajn.

»Hoćete li sobom povesti i mis Gordon Galn?«

»De Souza, zar vam i ona smeta?«, zaškruta zubima Silvester.

»Ni najmanje«, podiže vlasnik Antalske Kompanije ruke uvis. »Samo, priča se da je u pitanju velika ljubav.«

»Ah, ljubav? Trešnje u cvetu, duga u oblaku.«, Silvester odmahnu rukom. »Bilo je to u jednom trenutku mnogo više i mnogo manje. Gordi će zauvek ostati deo Galaktičke federacije, a ja njen otpadnik...«

Pogledao je još jednom po sobi i klimnuo glavom Vakštajnu de Souzi. Nije obratio pažnju na četvoricu čuvara, koji su ušli da pokupe Horejnov leš. Krenuo je ka izlazu kao da je sve rečeno.

»Gde, recite nam gde?«, pokuša da upita de Souza.

»Ako treba nešto da učinimo?«, dobacio je Vakštajn.

Silvester zastade na samim vratima.

»Obećavam da će biti daleko, ali nikada nećete znati da li ću se vratiti.«

Pokušali su još nešto da kažu, ali je već izašao.

Vakštajn se okrete de Souzi:

»Imao je pravo: herojima je najbolje u legendi.

EPILOG

Astrodrom na Galionu bio je potpuno pust kada je Silvester startovao motore na krstašu koji mu je ustupio Kamharg za poslednje putovanje. Kao da su svi nestali, kao da je već pripadao nekom alternativnom prostoru i postao nevidljiv. Ni kontrolna stanica se nije oglasila kada se ustremio put prve orbite. Prošao je čitav krug oko Galiona. Galion ili neka druga planeta svejedno. Sve su iste kad odlučimo da ih napustimo.

»Kamharg, hesi li sa mnom«, potražio je u svojoj svesti.

»A, gde bih bio?«, zablista na njegovim neuronima.

»Misliš li da je isto i Kamhargu na Godmanu?«

»Mora biti isto.«

»Ali, mi odlazimo.«

»I ostajemo.«

Povećavao je brzinu, sve dok krstaš ne postade svetao poput komete. Komande su se slile sa Silvesterovim rukama i on posveti svu pažnju svom odabranom cilju. Tek kada je bio siguran da ga više ništa ne može zaustaviti, prebaci komande na automatski program leta i zavalio se u sedištu.

»Kamharg, jesi li tu?«

»Jesam, Silvere.«

»Hoće li ti smetati, ako se sada napijem?«

»Moraću da se naviknem. Sad sigurno možeš da ga napraviš kad želiš?«

»Vidi!«, Silvester u ispruženoj ruci razvi konturu boce u kojoj se blago penila bistrožuta tečnost. »Opet nisam uspeo da napravim punu bocu!«

Nasmeja se i otpi jedan gutljaj.

»Silvere?«
»Da, druže.«
»Tamo gde idemo sigurno nema
prepekana.«

»Nikad čuli.«
»A, gde je to?«
»Džejson je lepo rekao na Siba-
tinu: planeta Zemlja, Balkan...«

NAGRADA

Delfinia izroni iz bazena i zapljusnu me kišom kapi. U stvari, ona se i ne zove Delfinia. Ime joj je prilično komplikovano i pre je dosta simbola skupljenih u nekoliko reči. Otprilike bi bilo: ona koja se presijava u kapima vode, ili tako nekako, uglavnom, bilo bi to teško izgovarati na njenom jeziku. Ja sam joj nadenuo jednostavnije ime – Delfinia, jer me neobično podseća na pokretanje delfina u moru.

Pogled joj je pun prekora, znam i zašto, sedim tu na ivici prostranog bazena i hladim noge u vodi, neprestano buljeći u njeno telo koje promiče kao velika, zlatasta riba. Poznajem njene navike do u tančine, znam šta znači kada me tako posmatra, prepuna je čuđenja, još uvek pod utiskom svega što sam joj rekao.

Lako je iskočila i sela do mene. U očima joj blista neskriiven poziv, telom joj kolaju ljubavni impulsi, spremna je za uzbuđenja. Mogu to sasvim lepo da vidim po njenoj koži koja se presijava.

Dobro si, pitam. Klima glavom dok prepliće prstima. Ljulja glavom levo-desno, smeška se. Zubi joj se presijavaju kao unutrašnjost školjki kojih ima na dnu bazena. Počeće pitanja bez kraja. Koristim taj mali preдах i izlećem prvi.

– Kako si u sebi – pitam je, prevlaćći prstima preko glatke i tople kože njenih ramena.

– Usamljeno. Nadraženo. Nešto iščekujem. Slutnja obične ženke u prisustvu osećajnog mužjaka. Ludo, zar ne?

– Stvar shvatanja. Meni nije.

– Kako tvoje trgovanje? Ide li?

– Tako-tako. Intenzitet nije na najvišem nivou, ali raznovrsnost i količina to nadomeštaju. Planeta ima mnogo toga što mi nemamo. Ide, uglavnom, ide.

Oči su nam u jednom spoju, upijam je, gledam do u samo dno. Delfinia ne skriva ništa od svojih osećanja. Ona, u stvari, to i ne ume.

Čudan si, kaže. Nikako ne mogu duboko da ponirem u tebe. Ne razumem te.

Zašto, pitam, rekao sam ti skoro sve o sebi.

– Šta si ti, zbilja? – pita. – Toliko vremena si sa mnom a tako malo znam o tebi.

Uz mene je već, stisnuta i topla.

– Čovek, kažem. Stvoren na Veneri, jednoj dalekoj planeti, oko još daljeg sunca. Slični smo, vidiš, razum ujedinjuje.

Ne baš, kaže. Mi nikada nismo težili za dalekim putevima, putovanjima, istraživanjima prostora. Nikada dalje od našeg sistema. Pa i to retko. Vi

ste tako različiti. Vi, ta vaša nagoniska želja za lutanjem.

– Istina – odgovaram – Zemljani mnogo lutaju među zvezdama.

– Zemljani?

Ona, u stvari, gotovo sve zna, ali uživa da ponovo i iznova sluša moje beskonačne besede. To je osobenost svih na ovoj planeti, uostalom.

– Tako se svi nazivamo, mada je sada matična planeta, Zemlja, jedan veliki muzej. Znaš, ovako: vekovi, milenijumi, sve poredano, naslagano, izvajano i snimljeno. Beskrajni parkovi, vrtovi, građevine stare i nove... Ima i ostataka razaranja, bilo je već tu svačega. Sve to mi nosimo u sebi, ma gde rođeni ili stvoreni. Ostajemo Zemljani do kraja života.

– Toliko toga izgubite – reče Delfinia. – Svi ti daleki odlasci, zaboravi... Ni vi ne možete da zaustavite vreme.

Niko ne može da zaustavi vreme, kažem. Niko. Mi samo idemo u korak sa njim. Mi koraćamo uz zvezde. Zvezde su fascinirajuće, zvezde nas vode.

Skuplja svoja lepa usta i sleže ramenima. Ruke su joj oko mene, gura se i trlja telo o moje. Zvezde, govori ona, svašta čujem, suština nije u toj praznini o kojoj si mi toliko govorio. Nego u čemu? pitam. U nama, kaže, u telima, mislima, osećanjima. Tu su zvezde, mir, spokoj.

– Zato i niste nikada mogli da uhvatite zvezdani ritam – rekoh. – Nikada niste osvojili tehnologiju zvezdanog pogona, ne možete brzo da savladujete ponore između zvezda, ostali ste prikovani u granicama svog si-

stema, okovani težinom i sporošću.

– Zato i nismo nikada ratovali, kaže. – Zato smo i dosta sretni, sa sposobnošću da iskazujemo osećanja na način koji vi nikada niste upoznali.

To je, na žalost, tačno. Ništa nemam da kažem i ćutim. Grabi me iznenada, uz smeh i svaljuje u bazen. To joj je omiljeno mesto odmaranja i mesto vođenja ljubavi. Neuobičajeno za suvozemca kakav sam ja, uvek se nagutam vodurine u priličnim količinama. Na licu mi je sigurno nekakav gadljiv izraz, čim se Delfinia smeje i blago prelazi prstima preko mojih očnih kapaka, nosa, obraza i usana.

– Ne plaši se, voda nije toliko opasna, voda zna i da miluje i uspavljuje. Voda za nas znači toliko mnogo. Mi, žene sa naše planete i porađamo se u vodi, mnoge stvari se rade u vodi, Zemljanine.

Njene usne već me nadražuju i ispituju, tragaju. Ruke mi čvrsto drže prečke na ivici bazena, opuštam joj se i njoj i vodi. Prijanja uz mene, modre oči joj iskre strašću. Sva je u prelivanju i talasanju. Za jednu morsku nimfu to i ne predstavlja nekakav problem.

Smejem se i usta mi se pune vodom. Ja sam sada ti govori ona. Valjda obratno, kažem. Ne, ne, odvrća mi, kod nas je uzimanje isto što i davanje, u vodi postajemo jedno biće. Tonemo do dna, ja sa plućima punim kiseonika. Posle tri godine zajedničkog življenja u mnogome poznajem njene navike.

Kasnije, kada napuštamo dno, izranjamo i dugo plutamo jedno uz drugo. Sve dok nisam počeo polako da bivam svestan svoje promene. Znam šta je to, ali o tome nisam baš sve stigao da kažem Delfiniji. Dok mi reči počinju da nestaju, dok svest izlazi iz mene, dok tama dolazi, razmišljam kako će sve ovo ona da primi. Onda razmišljanju dolazi kraj.

Ian je stajao pored tehničara, koji je spretno rukovao kompjuterizovanim mašinama.

— Zna li se pouzdano šta je to izletelo iz programa? — upita. Duguljasto, suvo lice, bilo je ozbiljno, moglo bi se reći čak i zanimljivo. Oči su mu bile tamne i duboke, sa radoznalim, ispitivačkim sjajem.

Tehničar odmahnu glavom.

— Ne... za sada ne. Samo na-
gađamo. Tu i tamo.

— Nešto iz moje podsvesti, možda? — nastavi Ian.

Tehničar se nasmeši. — Najverovatnije. Ići ćemo unutra još dublje. Ima dosta nivoa koje moramo da stružemo. Ovo su, ipak, normalni problemi sa kojima se uvek suočavamo. Svaka planeta ima svoje specifičnosti, sa dijametralnim osobenostima.

— Kao i stanovnice — neodređeni smeh kliznu sa Ianovih usana. Zatim se zakratko zamisli. — Ovo... ali, samo kao pretpostavka... Suviše smelo, znam, ipak, šta vi mislite — da li ovaj android može da dostigne novi kvalitet?

Tehničar zavrte glavom. — U kom smislu?

— Pa, recimo da dostigne nivo na kome će moći da izvodi samostalne zaključke. Osnovna, bar rudimentarna mogućnost predviđanja budućeg sleda događaja. To može da ostavi ozbiljne posledice na sve naše poslove u ovom delu svemira.

Tehničar se sa olakšanjem nasmeja. — Ali, ne! Nikako, Ian. On je samo prazni oblik, napunjen vašim mislima u onoj meri koliko ste vi to želeli. Vi ste uvek u mogućnosti da utičete programiranom podsvešću. Zbog posla, eventualno i zabave, zadovoljstva. Jedinio vi.

— To mu ne nedostaje dole — promrmlja Ian.

— Situacija je uticala na vaše — to jest — njegovo ponašanje. Dole je dosta dugo, a misli su nezaustavljive. Nije bilo zabrane mešanja, uspostavio je i vezu u kojoj je i sada. VI—ON je sposoban android, oplemenjen u odgovarajućoj meri. Vaš uticaj je bio presudan, svakako.

— Naš posao dole je pri kraju — reče Ian. — Šta se planira sa tim androidom?

Tehničarovo grubo lice omekša za trenutak.

— Uobičajen postupak. Biće »istrešen«. Izraz možda nije adekvatan postupku, ali mi sve kupimo iz njegovog mozga. Jednostavno se sve istrese. Mnogo se kretao, video, doživljavao. Sva imena, lica, poslovne veze, slike, razmišljanja... Zadatak je time gotov. Android mora da bude pripravan za sledeći posao, neometan sećanjima na minuli.

– A on? Telo, mislim? Govorili ste o poslu.

– Da. Uobičajeni postupak je preseljavanje na novo mesto operacija. Androida ima u dovoljnoj meri, tako da se ne postavlja pitanje pojedinačnih uništenja ili gubitaka. Uostalom, vi ste, Ian, krajnja kontrola ovog androida. Bez vašeg pristanka cela stvar ne bi mogla da se izvrši.

Ian se nasmeja. – Tako?

– O, da. Ceo postupak ne bi mogao da se drži pod apsolutnom kontrolisanošću da nije vas, telepata. Androidi su suviše čudoredni, u početku ovakvih operacija dešavala su se mnogobrojna iskakanja iz programa. Posao je užasno trpeo, možete da pretpostavite.

– A zatim...

– A zatim je Kompanija angažovala vas, telepate. Skupo, ali korisno. Obostrano davanje, ako sam približno jasan. Androidi su, u krajnjoj liniji, vaši. Ovo je vaš prvi posao, zato vam je ovo i nepoznato. Po svršetku operacija na planetama, androidi su prepušteni vašoj volji. Ili ih ostavljate, uništavate, prodajete, nastavljate sa starim, na kraju, činite šta vam volja. Ulaze u vašu cenu, vaši su. Neko smeta da ostavlja iza sebe delove svojih misli i razmišljanja, doživljaja. Neko ih brižljivo skuplja i upotrebljava za druge poslove, kako ko. Vreme provedeno u svemiru barem se delimično nadoknađuje preko androida.

– Razmisliću – odgovori Ian. – Zvuči, u svakom slučaju, dobro.

– Android ne može kasnije da se seti bilo čega. Mislim, posle »trešenja svesti«. Ništa šta je u vezi sa boravkom na planeti.

Ian klimnu. – To mi odgovara. Uostalom, razmisliću još šta bih sa njim. Po završetku operacija, pošaljite mi ga. Nakon »trešenja«, mislim...

Vidim njeno lice u mraku. Obasjano je odsjajem talasa koji se sležu pod njenim nogama. Mozaik se slaže u mojoj glavi, sve je ponovo na svom mestu. Seda do mene, lice joj je napregnuto i kruto.

– Šta si ti u stvari? – pita.

– Android, kažem. – Dopl-genger.

– Šta znači ta reč?

– Znači razliku, rekoh. – Kakvu razliku?

– Razliku između ljudi i nas androida. Nešto slično tome.

Delfinia se ugrize za usnu.

– Rekao si jednom da si stvoren, sećam se. Tada sam mislila da je to specifičan izraz tipičan vama, ali sada shvatam razliku.

– Dobro je ako je shvataš, kažem. – Uštedećeš mi suviše reči. Da, ja sam stvoren. Ja, u stvari i nisam realan android. Ja sam dopl-genger. Istovetnik, dvojnik, i jedno i drugo...

– Oduvek sam mislila da si ti pravi predstavnik rase Zemljana.

– I jesam. Potpuno sam android.

– Mislila sam na ljudsku rasu.

Glas joj zvuči razočarano, osećam da je pogođena, uvređena. Shvatam je, ali sve ovo je bilo van mojih moći.

– Ljudi istovetno izgledaju. Moj lik je identičan čoveku koji se nalazi na brodu koji orbitira oko vaše planete. On je u meni, mojim mislima.

– Zašto šalju vas? Zašto ljudi sami ne dolaze?

– Zašto ljudi ne dolaze na planete? Ne znam, jednostavno, ne znam. Strah od nepoznatih virusa, uticaja kojima bi mogli da pokleknju, ko zna... Verovatno im se nešto jako loše dešavalo u prošlosti, pretpostavljam.

Više nije prisna sa mnom. Povlači se u ćutnju, a zatim se vraća. Gleda me, meri, miluje, beži, razmišlja i odlučuje. Godine je provela sa mnom, ne razumevajući me u stvari, prihvatajući samo ono što je videla i čula. Šok joj je bio priličan kada sam bio isključen. Nije joj trebalo mnogo da shvati.

– Ti si mašina, znači – kaže.

– Mašina? Hajde, Delfinia, razmotrimo to zajedno. Kažeš, mašina. U redu. Ali, ja imam humanoidni oblik. Čovečiji. Ljudski.

– To ništa ne dokazuje. Tobom upravljaju.

– Sa mnom – rekoh – sa mnom? Ne, ne upravljaju. Neeee. Niko ne upravlja sa mnom. Ja samo delim misli sa čovekom koji je negde gore. A zar ja nisam, ipak, u prednosti?

Usne joj se krive u podsmešljiv osmeh. – O kakvoj prednosti govoriš? Ti?

– Ja se, kao android, ne plašim nikakve opasnosti. To ne postoji u meni. Poslat sam ovam

i tu sam. Na mene ništa nije uticalo... sem tvoje očaravajuće lepote.

Smeje se i vrti glavom. Barijera je probijena, ponovo je uz mene, delimo tela, osećanja. Ali, ko je taj što govori iz mene – ja ili on, čovek?

– Svašta – mrmlja kasnije.

– Svih ovih godina sam u stvari bila sa mašinom. Mašinom koja je bila prisna i nežna.

Ne ljutim se na nju. Ona ne zna. Ne može to da shvati moj odnos, odnos androida i čoveka, moj stav doplgengera.

– Nisi u pravu, kažem. – Nisam mašina. Ja sam živo biće. Dišem, hodam, razmišljam, vodim ljubav.

– Ti si android.

– Po poreklu – odgovaram.

– A i tu reč si prihvatila od mene, mada sam siguran da je ne shvataš u potpunosti. Ja sam i više od toga. nova sam vrsta. Uostalom, šta tebi govori reč – android? Nikada pre nisi susrela ni jednog čoveka, ni jednog androida. A mi smo istovetni likom. Ti takođe imaš humanoidni oblik. Vezana si u velikoj meri za vodu. Možda sam ja u prednosti.

– Kako?

– Tako. Vidiš svoju planetu... Za ljude je ona simbol opasnosti, ne znam zbog čega. Zato su joj i nadenuli takvo ime. Persefona.

– Glupost – kaže. – Moja planeta ima sasvim lepo ime. Ona...

– Znam, znam – prekidam je. – Ostavimo sad to, udaljiće nas od teme. Ljudi, uglavnom, ne žele na nju. Zato i šalju nas, androide.

– Mašine, kaže.

– Ali, ne. Pa ja sam isto toliko čovek, kako to ne razumeš.

Odmahuje glavom. Ti si onda slika, kaže. Ja sam biće, ponavljam joj. Govorim da razmenjuje misli sa jednim bićem strane inteligencije. Čak vodi i ljubav sa njim.

Njene oči su pune sjaja, koža joj svetluca, Delfinia se uspravlja i prislanja svoje telo uz moje.

– Hajde – kaže – hajdemo to baš sada.

I mi to radimo i to traje i traje. Dani se sklapaju u noći, sa Delfinijom sam neprekidno dok ne vodim poslove i pregovore. Dok ne pratim sve naredbe što mi stižu. Samo tada smo razdvojeni.

Opet je noć na Persefoni. Ležimo, njene oči su uperene kroz providan krov plutajuće kuće u zvezde. Ćutimo, sve dok njen glas ne razbije tišinu.

– Tebe isključuju – reče.

– Kako to misliš? Nikada...

– Onda se ne sećaš, ali ja mislim da to znaš i sam. Rekao si mi dosta o sebi. Mada si fizički identičan sa ljudima, oni su superiorniji, zar ne?

– To je pitanje trenutka, ili površne procene.

– Androidi se stvaraju, tako si rekao.

– Da, da, ali...

– Ali, si doplegenger! Znam! Prošli put si bio totalno nepokretan, mislila sam da si umro. Ali, disao si, živio si, a opet bio bez trunke svesti! Zašto?

Šta da joj kažem? Providne priče ne mogu da prođu, odlučujem se za istinu, istinu u onoj meri koja je i meni samom do-

stupna. Pogledi nam se sudaraju i prepliću.

– Tačno – kažem. – Volja čoveka u meni je dominantna, krećem se u okviru programiranog, ali sam autonoman u priličnoj meri.

– Ali te mogu isključiti kad god zažele, zar ne?

– Samo čovek koji je u telepatskoj vezi sa mojim mozgom, samo on. To je u stvari veza, dvostrana veza.

– On je, znači, govorio tvojim ustima, šaptao tvoje reči, on je bio uz mene i sa mnom!

Ne, ne, urlam iz sveg glasa, ne! Ja, ja sam to bio, a ne on, ja!

Smeje se i gura me, smeh je prezriv i gnevan, onda plače i vraća mi se. – To je isuviše za mene, ništa ne mogu da razumem. Zašto vas androide tako koristite? Imate svest, razum... Jesu li ljudi bolesni?

Kako bih JA to mogao da znam? – Ne znam, kažem. Nisam ja u čoveku, čovek je u meni.

– Ti njemu daješ sve, je li tako

– Možda.

– Sve – kaže Delfinia. – Sve. Doživljaj koji ne može uobičajeno da se oseti. Kako je to čisto, sterilno, apsolutno poželjno i osećajno. Ljudi omogućavaju sebi preko androida maksimum zadovoljstva. Završavaš im poslove, radiš, osvajaš po divljim planetama glupe divljačuhe, sve... A šta je on dao tebi? Malo parče svesti, dovoljno da u njega smestiš sećanje. Ako ti i to ne oduzmu. Uzimanje bez vraćanja. I an, to je pravi ljudski princip!

Nešto se u meni dešava. Osećam veliki pritisak u glavi, u mozgu. Trebao bih da se oduprem, ali čime? Sve je izvučeno iz mene, ljuštura sam bez snage i volje. Ianov misaoni dodir je zaštitnički, njegovo rukovođenje adekvatno situacijama u kojima sam, ta ja sam android! Ako se otmem, ako se pocepam, gde ću? Gde da se sakrijem? Šta će ostati od mene? Idiot, sa telom muškarca i umom deteta? Morao bih nazad, gore, tamo je moj svet, pomoć. Zovem, preklinjem, Ian, Ian, vraćaj me!

– Ne, ne, ne! – to neko vrišti i drmusa me, Delfinija je sa svojim telom uz mene, suze su joj vrele, ali čemu to? U svom androidskom telu ne nalazim potrebu da joj pripadam, sazdan sam po ljudskom obliku, vođen ljudskim umom.

Ali, da sam sam?

Pitanje je bljesnulo u meni, odjeknulo kroz svu pustoš i prazninu koja me je naseljavala. Ko, odakle, kako se jedno takvo pitanje stvorilo u mojim mislima?

Kad bih bio sam? Bez čoveka, ja, Ian, android? Šta bih onda učinio sa sobom?

Ne znam, ništa ne znam. Prazan sam oblik kojim besne tamni valovi tuđe volje, rastrgnut borbom u kojoj nisam učesnik. Delfinija nešto radi sa mojim telom, osećam to iskrom svesti, dok se nebrojena pitanja postavljaju u meni i izlaze kao odgovori iz mene. Ponovo vraćam film od svog dolaska ovamo, sve, sve iznova doživljavam, brzo, jako brzo, imena, susreti, situacije, lica... Odmotava

se i namotava, ističem i utičem...

Ian je ravnomerno dobio prstima po hladnoj mašineriji. – Odlučio sam – reče.

– Pa? – upita tehničar. Da li da šaljemo po njega? Sve je spremno za »trešenje svesti«.

– Nije potrebno – odvrati Ian. – Sve je u mojoj glavi. Apolutno sve što vam je potrebno. Kompaniji, mislim.

– Svakako – reče tehničar. – Zaboravljam da ste i vi u mogućnosti da ga potpuno pokrijete. Vi ste telepat, ali uobičajeno je da se koristimo androidom.

– Koliko sam shvatio, on potpada pod moje vlasništvo?

– Da – potvrdi tehničar. – Kompanija je to ostavila vašoj volji. Vi ste jedini vlasnik vaše androidske kopije. Samo...

– Sve je u redu – nastavi Ian. – Nema ni najmanje potrebe za bilo kakvom uznemirenošću. dlučio sam da ga ostavim dole.

– Dole? – tehničar je zinuo u čudu. – Kod onih...

Ian se nasmeši. – Da, baš tako. Nešto... nešto duboko u njemu me je zainteresovalo. Bilo je izvesnog, mada zanemarljivog, ali ipak otpora. Više kao potmula želja. Zašao sam kroz sve nivoe, i implantirane i programirane. Možda je to odraz moje podsvesne sentimentalnosti, ali ostavljam ga na planeti. Nije mi više potreban. Za isporuku svih podataka na raspolaganju sam u bilo koje vreme.

– Velikodušni ste, Ian – reče tehničar. – Mogli ste ga, »istresenog« svakako, prodati vrlo dobro.

– Ovoga puta pristajem na gubitak – Ian se nasmeja. – Veza je prekinuta, zauvek.

Ja sam Ian.
Android.

Nema čoveka u meni i uz mene. Toliko znam o sebi.

Ležim uz neku ženu. Žena je, mislim. Mada ne znam kakvu bih predstavu trebao da imam o ženama. Slušam je danima, mesecima. Govori i govori, ali ja je gotovo ništa ne razumem. Šta ću ja ovde? I zašto?

Voli me, kaže. I pobedila je ljubav, dodaje. Koja ljubav, čija ljubav? Pa, ja je ne volim! Ili...

Ili sam, nekada, takvo što osećao?

Ali, gde mi je onda sećanje? Zašto je sve u dubokoj tami,

kroz koju ja ne mogu da prođem? Zašto?

Tuda planeta, drugi ljudi. Kako su čudni, drukčiji. Sam sam i proklet, otuđen od svoje rase. I od sebe samoga.

Ona je uz mene, govori mi i govori, ne napušta me, plovimo, odlazimo, vraćamo se i ponovo odlazimo. Svuda i nikuda.

Čovek je bio u tvojim mislima, govori mi neprestano. Čovek? Da, da, nestrpljiva je, plače, smeje se zatim, govori ponovo. Čovek, a ti si android. Čovek je sada otišao, nije te odvuкао među prah u svemiru, ostavio te je. Ti si to želeo, kaže mi. Ja? Kada? Zašto?

Zbog mene, kaže mi. Stalno mi to govori. Zbog nje. O, zvezde, zar je to istina? Zašto, zašto?

Odlučio je da te ostavi. Toliko mnogo si mu davao, kaže. Ostavio te je uz mene, kao nagradu.

Zar sam ti toliko malo davao, čoveče?

NIŠRO »DNEVNIK«, OOUR IZDAVAČKA DELATNOST

21000 Novi Sad, Bulevar »23. oktobra«, br. 31

PORUDŽBENICA

Ovim se neopozivo pretplaćujem na
PRVO KOLO SF biblioteke »Supernova« (Spok mora da
umre, Ka spuštanju noći, Nevolje sa Tihoom, Podmorsko tra-
ganje, Kildožer i Zvezdani ponor), po pretplatnoj ceni od 1.800
dinara.

Pretplatna cena ne može se menjati do isteka važnosti ove
porudžbenice.

Iznos od 1.800 dinara uplatiću odjednom, po prijemu »Dnev-
nikove« uplatnice

Poručilac: _____

Broj pošte, mesto: _____

Adresa stana: _____

U _____

Dana, _____ 1986. godine

Potpis

NIŠRO »DNEVNIK«, OOUR IZDAVAČKA DELATNOST

21000 NOVI.SAD, Bulevar »23. oktobra«, br. 31

PORUDŽBENICA

Ovim se neopozivo pretplaćujem na:

12 brojeva naučno-fantastičnih romana Roto-biblioteke
X-100, po ceni od 1.800 dinara za svih 12 brojeva.

Romane ćete mi isporučivati počev od broja _____, uz oba-
vezu da se ugovorena cena ne može menjati do isteka važnosti
ove porudžbenice.

Iznos od 1.800 dinara uplatiću odjednom, po prijemu »Dnev-
nikove« uplatnice.

Poručilac: _____

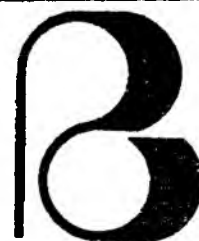
Broj pošte i mesto: _____

Adresa stana: _____

U _____

Dana, _____ 1986. godine

Potpis

ROTO
BIBLIOTEKA
X-100

NA PUTU
ODMORU
U PLANINI
NA MORU

RAZONODIČE VAS

ROMANI

X-100

- ★ VESTERN
- ★ KRIMI PRIČE

★ SVAKE NEDELJE NOVA SVESKA

SLEDEĆA SVESKA

ROTO
BIBLIOTEKA
X-100
SF

DUHOVI KAJUS MEDIJUSA

BROJ 15 ● 200 DINARA

CH. A. BELL

Ubeđeni smo da će se čitaoci obradovati novom romanu iz serije o svemirskom pustolovu MARKU SILARDU njegovom prijatelju Mali Oposumu i ostalim junacima iz svemirske sage Ch. A. Bella.

Mark Silard i Mali Oposum u »Duhovima Kajus Medijusa« doživljavaju jednu od svojih najneverovatnijih avantura. Na galaktičkom bazaru upravo je prodat zamak Kamelot, Marku Silardu nude na prodaju Atlantidu, a Mali Oposum prodaje duhove Kajus Medijusa.

Tu su i čudna bića iz najrazličitijih krajeva galaksije podli međugalaktički trgovac Silmar Polgrin, ljudi-guštari sa planete Gila...

Mali Oposum nailazi na neočekivane probleme. Duhovi Kajus Medijusa ne žele da budu prodati. Naprotiv! Na kraju, u sve mora da se umeša i svemirska lutalica Mark Silard...